

GINA
ZAHARIA

PROMISIUNEA
DE JOI

Lector: Ion Lazăr da Coza
Corectură: Dumitru Dănăilă
Copertă: Mihai Cătrună
Tehnoredactare: Gina Zaharia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHARIA, GINA

Promisiunea de joi / Gina Zaharia

- Buzău: Editura Editgraph, 2016

ISBN 978-606-663-384-0

821.135.1-31

Tipar: *editgraph* Buzău
www.editgraph.ro

**Sindicatul Național al Polițiștilor și
Personalului Contractual
BIROUL TERITORIAL BUZĂU**

Gina Zaharia

**PROMISIUNEA
DE JOI**

Un roman polițist convingător

S-a vehiculat de-a lungul anilor ideea că romanul polițist e lipsit de valoare literară și adevărul e că multe asemenea scrieri sunt chiar proaste, elaborate după același capalod, lipsite de intrigă și cu final previzibil încă de la primele pagini.

Iată ce spune Marieta Găurean (Apostrof, Anul XXI, 2010, Nr. 11 (246) despre situația actuală a romanului polițist în literatura română: „Lipsa unei tradiții, abundența traducerilor, numărul redus al celor care au reușit să se remarce și să se mențină, lipsa de profesionalism și poate de interes a criticii literare, reticența editurilor, costurile mari care împiedică tiraje și mai mari, inexistența unui sistem eficient de promovare și marketing au dus la inhibarea autorului. Iată doar câțiva dintre factorii care trezesc reticența cititorului român, care, lipsit de informații, lipsit și de resurse, preferă să-și cheltuiască puținii bani pe valori sigure sau pe traduceri care sunt mereu cu un pas înaintea producțiilor autohtone pentru că au avut succes în alte părți, constată Stelian Țurlea. Consecința e că cititorul român a ratat evoluția romanului polițist, care a devenit incredibil de complex, intriga polițistă împletindu-se cu istoria, arta, teologia, psihologia, matematica, muzica. Interesul nostru pentru literatura polițistă autohtonă a fost atât de redus, încât acum, în fața raftului cu romane polițiste, recunoaștem doar nume precum Agatha Christie, Raymond Chandler, Arthur Conan Doyle și nu putem spune un nume de autor român de roman polițist.

În pofida diferitelor încercări de a discredita acest gen, romanul polițist are o valoare literară și merită citit, constată recent Șerban Tomșa. „Avem autori de romane polițiste care merită tot respectul, care au dat opere remarcabile din punct de

vedere artistică, a căror lectură se face cu foarte mare plăcere: Rodica Ojog-Brașoveanu, George Arion, Haralamb Zincă, Horia Tecuceanu, Olimpian Ungherea, Petre Sălcudeanu.” La aceste nume de autori români de romane polițiste onorabile specialiștii mai adaugă pe: Șerban Mărgineanu, Bogdan Hrib, Emil Simionescu, Oana Stoica Mujea, Olimpian Ungherea, nume cărora li se adaugă cel al poetei și prozatoarei Gina Zaharia cu *Promisiunea de joi*. Cartea aci în discuție are toate ingredientele canonice ale speciei și, ca orice scriere polițistă care se respectă, ține trează, pe tot cuprinsul ei, atenția și curiozitatea cititorului. S-ar zice că avem de-a face cu un conglomerat uriaș de protaze în lanț care pregătesc o apodoză pe cât de scurtă pe atât de explozivă. Acțiunea este alertă și toate amănuntele își au rolul lor bine determinat în economia cărții, nimic nefiind fortuit ori introdus spre a umple paginile, chiar și atunci când e vorba de pasaje care ating frumusețea poemelor în proză, de parcă prozatoarea n-ar vrea să se uite că ea e poetă în primul rând. Vorbind de o doamnă dispărută dintr-un sanatoriu sibian și găsită lângă cascada din Zăvoaia, autoarea notează:

„Era o pasăre pe rugul fricii de a nu pieri sub haosul neîncrederii în sine, de a nu se dezorienta la răscrucea din suflet”. Nu mai puțin convingătoare e și fraza finală a incitantei cărți: „Într-un colț al camerei tremurau câteva pânze de păianjen peste tăcerile arse pe rug”.

Mai mult decât în alte tipuri de roman, cel polițist zugrăvește cu lux de amănunte aparențele indivizilor și ale societății spre a le smulge și a le dezminți când te aștepti mai puțin. Personajele nu sunt deloc ceea ce par sau vor să pară. Într-o lume a minciunii, măștile sunt smulse mai devreme sau mai târziu spre a descoperi secrete hidoase și multă promiscuitate acolo părea să troneze armonia. Firul așa-zis polițist al narațiunii rămâne de multe ori un pretext spre a zugrăvi aspecte ale societății în care morala e doar mimată și cei angrenați în fluxul epic se dedau la jocuri duble cu mize dintre cele mai meschine și

mai murdare. Crima face și ea parte din această sarabandă a salvării aparențelor. Un talentat pictor octogenar, Tudor Cristache, dă o petrecere prin care să se retragă în plină glorie din activitatea artistică. Urma ca a doua zi să perfecteze testamentul prin care lăsa cea mai consistentă parte a averii lui nepotei preferate, Maria, numai că în zorii acestei zile e găsit mort într-un peisaj pe care-l zugrăvisese misterios într-unul din tablourile sale de rezonață. Trupul lui nu suportase o supradoză de medicamente administrate, neîndoielnic, de cineva. Primul bănuie e medicul Bogdan Davidescu pe care pictorul, în speranța de a mai face o faptă bună la final de carieră, îl invitase la petrecere sperând să-l impace cu Maria cu care fusese logodit mai demult, dar cu care trebuise să rupă această relație deoarece părinții fetei nu fuseseră în niciun chip de acord. Maria, căsătorită ulterior cu un avocat, divorțase, iar Bogdan era în curs de se despărți de doctorița cu care lucra într-o clinică din Austria. O dată descoperită crima, intră în scenă criminalistul Dan Simionescu care, din aproape în aproape introduce în ecuație alte și alte personaje, unele punctuale (menajera, grădinarul), altele de cursă lungă spre a-și purta, conform convenției, cititorul pe cât mai multe piste false (medicul Davidescu, plecat inopinat în Austria unde fiul său, Răzvan, urma să fie operat, părinții medicului, tot medici și ei, Sergiu și Elena, scriitorul local, Ștefan Deleanu, cel care fusese acceptat să scrie un roman despre viața și opera pictorului, nora pictorului, Emilia Cristache, văduvă de ceva timp și pusă veșnic pe hartă, Nebunul cu câini sau pur și simplu Nebunul, un cerșetor care s-a aciuat nu se știe cum și de unde prin preajma vilei din Zăvoaia artistului, Arion Petrache, escrocul și interlopul cu mai multe identități ș.a.m.d.).

Un procedeu sau o găselniță de efect este cel al romanului în roman. Profesorul de geografie, Ștefan Deleanu, tocmai lucrează la romanul monografic *Pictorul din Ardeal*, manuscrisul său care va fi sporit și după trecerea la cele veșnice a artistului de succes fiindu-i de real folos anchetatorului care-și

ia în serios rolul de Hercule Poirot român. Din acest roman în ramă autoarea cărții citează pasaje semnificative, punându-l pe comisar să le citească, ori rezumând ea acolo unde e cazul, prilejul rămânând cu un elogiu implicit adus trudnicei și anonimei arte a scrisului în care realitatea și ficțiunea fac împreună una dintre cele mai bune și mai frumoase case.

Moștenirea unei averi destul de importante, constând în tablouri, clădiri, conturi bancare constituie mobilul/motivul crimei a cărei anchetare dă consistență epică și dialogică romanului de factură polițistă al Ginei Zaharia care are prilejul să divulge tarele unei lumi puse pe îmbogățire rapidă, pomind de la forțarea mâinii celui ce-și întocmește testamentul, până la traficul de droguri sau până la șantajul de cea mai joasă speță. Decesul unei persoane sau personalități înstărite scoate automat la iveală multe din păcatele tineretilor ale celor trecuți în lumea dreptilor. Astfel, pictorul știe că are un copil în Belgia, pe Georges, informatician împătimit de jocurile de noroc și pe care îl potopește cu cadouri dintre cele mai scumpe și mai neașteptate. Mama acestuia este actrița (diva) Valeria Stoicescu care n-a acceptat niciodată căsătoria cu artistul care o iubise la nebunie. Îi vindea sau organiza expoziții cu vânzare în câteva țări apusene. Dorin Cristache, fiul pictorului și soțul Emiliei, profesoară de franceză la un liceu, află stupefiat că Maria, fiica crescută în gospodăria lui, avea drept tată biologic pe medicul Eusebiu Moraru, în timp ce fiica lui reală, Tania, fusese dată spre adopție și nu mai știa nimic de ea, dat fiind că artistul nu fusese de acord cu această venire pe lume a micuței inocente. Această situație îl împinge la sinucidere, nu înainte de a lăsa o scrisoare pe care o înmânează unui prieten, Radu Moise, pe care fără voia lui îl transformă o vreme în șantajist ordinar al tatălui sinucigașului. Noroc că aceste două surori vitrege, Maria și Tania nu intră, așa cum se întâmplă cu fiii recunoscuți și cei ilegitari ai unor artiști, politicieni sau oameni de afaceri contemporani de la noi sau de aiurea, în dispute și procese pe viață și pe moarte pentru avere.

Regăsirea celor două surori care nu avuseseră niciodată habar una de existența celeilalte, e un nesfârșit prilej de bucurie. Și nu s deloc singurele parsonaje de mare finețe și fumusețe fizică și morală din această carte. Trebuie neapărat să amintim membrii familiei Romanescu. Traectoriile biografice și sociale ale lui Mihai, Ilonei și Adelei, fiica lor, ar putea furniza fiecare materia unui roman. Toți trei, atât părinții cât și fiica lor, cad pradă unor escroci de talie internațională și sunt nemilos deviați de la rosturile lor profesionale, civice și umane. Pilotul Mihai Romanescu se prăbușește cu avionul în munții din Germania, scapă ca prin miracol și este internat într-un spital de unde este răpit de niște șarlatani care, dată fiind mesera lui, vor să-l transforme în traficant de tablouri. Evadează și îl întâlnim ca amnezic în preajma vilei pictorului generos, fază în care e cunoscut sub identitatea de Nebunul sau Nebunul cu câini. Vederea unui avion care zbura la mică înălțime îi reactivează parțial memoria și îi redă graiul articulat și pleacă incognito și din noul spital, iar cu banii de care și-a amintit unde erau ascunși își schimbă completamente înfățișarea de cerșetor și pornește, nu fără noi peripeții, în căutarea familiei. Își găsește apartamentul ocupat de un intrus care i se dă, neștiind pe cine are în față, drept frate. Apoi o găsește pe Ilona internată într-un sanatoriu unde ajunsese ca urmare a intruziunii în viața ei a acelorși escroci care-i răvneau apartamentul din Brașov. Adelei i se inscenează deținerea de droguri și e pedepsită cu cinci ani de pușcărie. O scoate de acolo, vânzându-și fostul asociat a cărui confesiune ca între bandiți o înregistrase, omul cu trei identități, Arion Petrache, care-i pune condiția să se mărite cu el, deși ar fi putut să-i fie tată. Fata evită violul libidinosului lovindu-l în cap cu o veioză, „ca în filmele de duzină”, și chemând poliția să-l aresteze într-o cameră a Hotelului „Sfinx” din Tmișoara. Fata ajunge acasă tocmai la petrecerea pe care ai ei o dădeau cu prilejul mutării într-o altă locuință de care nu-i legau niciun fel de amintiri urâte. Aici, Maria citește scrisoarea tatălui ei și acest

fapt de dare în vileag a unui secret sentimental o face pe Emilia Cristache să-și recunoască și ipostaza de ucigașă a propriului socru cu care nu se înțelesese, de altfel, niciodată. Mai mult decât atât, încercase s-o responsabilizeze pe Ilona, „închiriată” în acest scop de la directorul sanatoriului sibian, director care nu era altul decât tatăl biologic al Mariei.

Confruntare tensionată a binelului cu răul, cartea care se încheie într-o notă justițiară de *happy end*: Bogdan care și-a deschis clinica privată în România se căsătorește cu Maria, iar scriitorul Ștefan Deleanu care s-a descotorosit de diabolica Anca, adevărată *mala mișer* descinsă parcă din telenovelele mexicane și braziliene, se va împlini matrimonial alături de frumoasa și tandra Tania. Aviatorul vindecat complet de amnezie își amintește cifrul de pe spatele unui tablou.

Romanul Promisiunea de joi îmbogățește convingător și indubitabil lista autorilor români de scrieri polițiste cu un nume deja consacrat: Gina Zaharia.

Ion Roșioru

CAPITOLUL I

Maria intră în încăperea cu lumini albastre, la brațul bunicului ei, renumitul pictor Tudor Cristache. Cu pasul elegant și privirea senină, împărțea zâmbete suave, inclinând ușor din cap în stânga și în dreapta. Pe chipul femeii se întrecea o mare de priviri, unele curioase, altele admirative și, de ce nu, pizmașe. Se știa despre ea că era singura nepoată a pictorului, așadar unică moștenitoare a unei averi considerabile, în bunuri mobile și imobile, dar și a unor conturi din țară și din străinătate. Purta o rochie neagră, ușor decoltată, deasupra genunchiului, cu umerii goi, pantofi cu toc înalt, negri, și poșetă de catifea asortată ținutei. Brunetă, cu părul scurt și ochi albaștri. Trecuse de treizeci de ani, însă emana o delicatețe naturală, impecabilă. Gesturile grațioase, fine, exprimau perfect stările unei femei echilibrate, de condiție bună.

Tudor Cristache avea optzeci de ani și o carieră vastă. Totdeauna a știut să-și îmbrace viața în dăruire și statornicie, primind admirația tuturor celor care i-au cunoscut arta. Pentru el, retragerea oficială din lumea culorilor era tot o victorie. Slujise suficient pânzelor sale și toate s-au arătat atât de flămânde încât niciun alt domeniu nu a reușit să-i fie, deopotrivă, hrană și adăpost. Rezervase un local cu rezonanță pentru acea seară de joi și invitasese o mulțime de prieteni să-l însoțească la eveniment. Îmbrăcat într-un costum gri și cămașă verde, pictorul pășea încet, cu spatele drept, mândru atât de opera și cariera sa, cât și de nepoata care îl însoțea – o bijuterie dragă, așa cum îi plăcea s-o numească.

Sala se umplu de aplauze. Le merita din plin. Invitasese șaiszeci de persoane. Fiecare avea un loc în inima lui și trecuse

prin sita încrederii. Veniseră aproape toți, dat fiind faptul că se preconiza a fi momentul de elită al urbei în acel sezon. Fiecare dintre cei prezenți devenise o binecuvântare, fiecare strângere de mână aducea un plus de mândrie pe autograful zilei de joi.

La numai câteva minute, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani își făcu apariția în ușă. Cercetă cu privirea pe toți cei prezenți, apoi se opri stânjenit, fiind nevoit să răspundă la telefon. Nu părea preocupat de conversație. Căuta prin mulțime pe cineva. Pe Tudor îl văzu primul și schiță un semn de salut, cu mâna. Pictorul explica ceva unei doamne și desfăcea brațele ca și cum ar fi înrămat pe loc un portret din memorie, de o importanță deosebită.

„Probabil că sunt ultimul venit...” gândi acesta. Încheie absent discuția, îndreptându-se către sărbătoritul care tocmai îl zărise. Cei doi s-au îmbrățișat bucuroși, iar amfitrionul exclamă, repetând:

– Bine-ai venit, doctore! Bine ai venit! Poștește!

Cel căruia Tudor Cristache tocmai i se adresase cu apelativul „doctore” și pe care acum îl conducea spre masa temporar părăsită, avea înfățișarea plăcută, părul ușor ondulat, șaten, ochii căprui și pătrunzători. Purta pantaloni bej și cămașă neagră. Cu un zâmbet șarmant, se lăsă condus spre locul ce-i era destinat.

– Cred că am reușit să-ți fac o surpriză plăcută, Maria! se adresă pictorul, nepoatei sale. Bogdan ar fi venit mâine special pentru mine de la București, însă am ținut neapărat să vă revedeți, de aceea l-am invitat la această petrecere.

Fața tinerei se umplu de uimire. Prima reacție a fost să se ridice și să-i sară în brațe. Se stăpâni îndată, schițând un surâs amestecat cu teamă și nostalgie și se rezumă la a se ridica de pe scaun, pentru o îmbrățișare convențională:

– Bogdan, mă bucură prezența ta aici!... M-ai surprins plăcut, zise vădit emoționată, în timp ce doctorul îi săruta mâna. A trecut o veșnicie de atunci...

Clipe de liniște vinovată se rostogoleau prin aer, atingându-i pe fiecare în parte. Loveau cu ecouri amare, întindeau brațe tandre de împăcare și tot așa... Tudor îi lăsă singuri, pretextând că era de datoria lui să arate amabilitate tuturor celor prezenți.

– Ia loc, îl invită Maria, făcându-i semn spre locul din dreapta.

Bărbatul se supuse. Își așază scaunul prin vreo trei-patru mișcări stângace. Fără îndoială și el se simțea oarecum stânjenit, surprins. Cândva, cei doi au fost logodiți. Dar părinții Mariei se împotriviseră relației lor, iar aceasta îl părăsise pe Bogdan și se căsătorise cu un avocat. Căsnicia lor nu promisese încă de la început. La scurt timp au divorțat. Bogdan plecase în Austria îndată ce a terminat facultatea de medicină. Tudor îl apreciasse sincer și regretase enorm când nora sa, profesoara de franceză Emilia Cristache, disprețuise în mod grosolan sentimentele Mariei. Din când în când se mai interesa de doctor, printr-un prieten, artist plastic și el, văr cu tatăl acestuia.

Sărbătoritul nu contenea să-și îmbrățișeze prietenii. Se simțea mândru și implinit. Nu avea resentimente, nu purta stigmatul vreunui eșec. Seara aceasta parcă îl întinerea cu un veac. Orchestra arunca sunete adânci, într-o învăluire profundă. Maria își fixă un zâmbet în ochii bărbatului. Îl simțea frământându-se: apăsa tastele telefonului, își așeza cravata ori privea spre fereastră. În cele din urmă toastă cu un pahar de șampanie:

– A devenit atât de specială seara aceasta!... începu Bogdan.

– Mă bucur să aud asta. Repet, parcă a trecut o veșnicie de atunci. Să știi că n-am vrut să te părăsesc niciodată. Mereu mi-a fost dor. Îmi tot doream să vină ziua în care să te reintâlnesc!

Tânăra vorbise fără întrerupere, într-o incântare greu de ascuns.

– Să lăsăm timpul să decanteze tot ce n-a fost să fie, propuse doctorul, pe un ton ce-l dorea mai mult decât concesiv. Pe urmă vom mai vedea...

Deși gândurile-i erau limpezi, se încurcase oarecum în vorbe, surprins de dezvăluirea atât de sinceră și grăbită a Mariei, însă reușise să pronunțe cuvintele cu căldură, susținând totodată privirea senină a femeii.

Pictorul, de la distanță, îi urmărea discret. Despărțirea tinerilor fusese amară și pentru el. Acum își dorea încă o realizare, poate ultima, dintre cele ce contau cu adevărat – împăcarea celor doi. Destinderea lor îl încânta enorm. Se apropie de ei:

– Așa vă vreau, dragii mei! Nici nu știți cât sunt de fericit. Nu mă abțin să-ți spun un secret, se adresă Mariei: Măine ne vom întâlni cu avocatul. Voi semna testamentul prin care îți voi lăsa toate bunurile mele. Mai departe, un economist bun știe cum să le administreze.

Bogdan tresări involuntar. Pentru a-și masca gestul, își trecu mâna prin păr, apoi privi spre ușă, ca și cum ar fi așteptat pe cineva, ca și cum nu ar fi dorit să fie martorul acelei discuții. Bătu cu degetele în masă, scurt, de câteva ori, într-un tic fin. Își îndreptă ținuta prin mișcări ce se voiau discrete. O ziaristă se apropie de masa lor și le făcu o fotografie, două, trei... Scăpă poșeta jos, în dreapta doctorului. Acesta se oferi s-o ridice. Jurnalista îi mulțumi cu un zâmbet. Trecu mai departe, la altă masă, în intenția vădită de a-și mări colecția cu instantanee de la acel eveniment monden.

La auzul veștii, Maria își sărută bunicul pe obraz:

– Tudore, nu crezi că te cam grăbești?

Îi zisese pe nume, de data aceasta, așa cum obișnuia când era mică, știind că va fi răsplătită cu o îmbrățișare călduroasă.

– Ești minunată, Maria Cristache. Sunt mândru că-mi porți numele.

– Să dansăm, bunicule! Ce zici de invitația mea? Hai, un

vals și atât!...

– Bine, să dansăm! Ieșirea din scenă trebuie să fie măreață...

Aplauzele n-au conținut cât cuplul bunic-nepoată a evoluat pe ring. Tudor Cristache simțea că se eliberează de mulți ani. Cu toate acestea, după câteva minute ceru să se retragă:

– Am cam obosit, tinerețe! se scuză, strângând partenera la piept.

– Ei, bunicule, eu am obosit înaintea ta, însă am reușit să mă prefac... Uite, Bogdan abia ne așteaptă!

– Aș vrea să aflu mai multe despre tine, doctore! îi ceru Tudor, așezându-se la masă.

– La fel și eu! plusă, zâmbind îmbujorată, Maria.

Medicul nu se lăsă rugat. Tuși de câteva ori sec, căutând să fie cât mai laconic:

– Sunt căsătorit. Soția mea este în Austria, tot medic și ea. Avem un copil de doisprezece ani.

– Acum, aici, ești singur! constată Maria cu voce tare.

– Sunt cu tine, completă Bogdan, surâzând.

– Bine, te voi lăsa să spui doar ceea ce crezi că trebuie să știm. Desigur, apreciem faptul că ne ții companie în această seară minunată, bătu în retragere tânăra, privind spre bunicul ei.

– Sunt în divorț și vreau să revin acasă. Intenționez să deschid o clinică particulară... E nevoie de medici în România... zâmbi din nou. Șarmul îl definea. Știa să se facă plăcut... Dar să revin la discuția de mai înainte: Și eu te-am păstrat în suflet, Maria, în ciuda atâtor ani. Drept dovadă, am și acum tabloul pe care mi l-ai dăruit în ziua logodnei noastre. Era singurul lucru care-mi rămăsese de la tine, zise, fixându-i privirea.

– Mă bucur că-l mai păstrezi. Acolo e o parte din ceea ce sunt, din personalitatea mea. Bunicul a reușit – cum altfel, că doar e pictorul Tudor Cristache! – să surprindă, să marcheze acea valență metafizică și s-o prelungească în peisaj... Peisajul în sine are ceva misterios... Mereu m-am dus acolo. Și bunicul adoră

acel loc. Încă mai există stejarul cu ramuri înveșnicite și nici pârâul n-a secat. Vom merge într-o zi să-l vizităm, dacă vrei.

– Negreșit. Mereu am simțit transcendența personaj-peisaj în acel tablou...

– Meritul e în totalitate al pictorului! se mândri iarăși femeia. Când pleci, Bogdan? Sau, mai bine zis, când te întorci aici? nu putu să-și țină în frâu curiozitatea.

– Peste două săptămâni voi fi în Austria. Aranjez acolo niște contracte, apoi revin definitiv... I-am promis lui Tudor că voi fi medicul său, deși e verde ca bradul.

Râsul lor molipsitor îl răpi orchestra, care răspândea acorduri molcome, într-o notă pe gustul tuturor.

– Îmi oferi un dans, Maria?

– Nimic nu mă poate împiedica, doctore!

Tinerii pășeau cu grație spre ringul de dans. Bogdan o ținea de mână. În timpul balansului îi strângea spatele, simțindu-i pielea fină. Valuri de nuferi se destrămau pe umerii clipelor. Parcă erau singuri în tot universul – alpiniști care au atins cerul și au dat la o parte, cu mâna, o brazdă de nori... Pe chipul lui, seara aceea semna un pact de mulțumire.

La plecare, Bogdan se oferi să-i conducă spre casă.

– Suntem cu mașina... Va trebui să-l duc mai întâi pe bunicul. Eu locuiesc tot în zonă. Părinții mi-au dat apartamentul lor, când s-au mutat în casa bunicii materni.

– Atunci las mașina aici și îl conducem împreună pe Tudor, se oferi bărbatul. Aș vrea să ne plimbăm ca altădată...

– E trecut de ora trei. Îndată se vor ivi zorii... Sunt și obosită... Deși mi-ar plăcea. Poate mâine seară. Odihnește-te și tu. Vom avea destul timp să povestim...

Noaptea aceea se arată a fi ca o regină plină de neprevăzut, dornică să-și alinte supușii cu cele mai delicate clipe sau poate doar să-i amăgească.

CAPITOLUL II

Maria și-a luat rămas bun de la bunicul ei, pe terasa casei. A încuiat poarta cu cheia pe care o avea mereu asupra sa, apoi s-a îndreptat spre apartament, ocolind câteva străzi ce i se păreau pustii. Orașul era brăzdat de lumini. Din când în când, câte un câine măsura frecvența liniștii, iar vântul fluiera pe mai toate străzile, în voie. Se simțea descătușată, dar și confuză. Simțea nevoia să zburde, să coboare și să meargă pe jos, să vorbească singură, să refacă scenariul a tot ceea ce ar fi trăit dacă n-ar fi făcut saltul acela – căsătoria sortită eșecului – în care nu s-a simțit nici vultur, nici ecou, ci mai degrabă un samaritean obligat să-și păzească propria conștiință. Gândul la Bogdan îi alungă oboseala ca prin farmec și deodată simți nevoia să-l aibă alături și se plimbe în neștire cu mașina. S-ar fi întors la recepție, dacă gestul nu i s-ar fi părut deplasat. Ajunse acasă. Un val de liniște îi cuprinse trupul. Deși ar fi vrut să adoarmă imediat, gândurile năvăleau fără reținere. Urma o zi importantă. Din dormitorul vecinului de palier se auzea muzică în surdină. Cineva cobora scările apăsător. Un bețiv cânta răgușit în dreptul ferestrei. Se întrebă dacă fusese acolo și când a intrat ea în bloc. „Ei, și ce dacă? Oricum, nu l-aș fi observat...” se amuză singură. Fericirea ei se afla acum deasupra tuturor acelor umbre și a lumii întregi.

Se făcuse aproape cinci. La zece trebuia să fie la serviciu, la o bancă din oraș, unde lucra de vreo zece ani. Atât ceruse învoire. Apoi îl va suna pe Bogdan, îl vor lua pe Tudor și vor petrece seara împreună, la vila pictorului, din Zăvoaia, o localitate situată într-o zonă de munte, la aproximativ douăzeci de kilometri, în afara orașului. Acolo era cel mai odihnitor loc de pe pământ: parcul mare, cu sălcii și iarbă, cu mobilier de grădină

lăcuit, cascada mică, desprinsă din stâncă, împărțind acorduri care-ți înviorau sufletul. Tot aici se vor întâlni cu avocatul care va întocmi testamentul pe numele ei... Bineînțeles, acesta era planul Mariei. Puteau foarte bine să rămână acasă la pictor, dacă așa dorea acesta.

Trei ore și zece minute... Atât a avut parte de odihnă. Soneria de la ușă o săcăia îngrozitor. Se uită la ceasul telefonului mobil cu ură. Era opt și cinci minute. Tot atunci văzu două mesaje. Ambele de la Bogdan Davidescu.

– Doamne, dar cu ce am greșit să fiu trezită la ora asta?! zise cu voce tare, apoi se îndreptă spre ușă.

– Bună dimineața! Sunt comisarul Simionescu, se auzi o voce. Dan Simionescu! veni precizarea.

– Imediat! strigă Maria.

În grabă, își puse capotul înflorat, lung. Avea părul răvășit. Era desculță și speriată ca o pasare captivă în palma întunericului. Deschise tremurând.

– Bună dimineața! repetă comisarul. El e colegul meu, inspector-principal Petrun.

– Ce s-a întâmplat, domnilor polițiști? întrebă grăbită și gândul o duse la Tudor.

– Ne pare extrem de rău... E vorba despre Tudor Cristache.

– Ce-i cu el?

– A fost găsit fără suflare, lângă cascada de la Zăvoaia. Va trebui să vorbim. Vestea morții bunicului său era o platoșă cu ace otrăvitoare, ce creșteau în carne. Măinile îi transpirau abundent. Pulsul se accelerase. Oxigenul din încăperea i se păru insuficient. Cei doi bărbați din fața sa aveau aer de teminceri plictisiți, veniți totuși să-i încuie zăvorul luminii pe care tocmai o redescoperise. Cel care s-a prezentat ca fiind comisarul Simionescu avea părul cărunt. Părea echilibrat, tonul îi era domol, privirea blândă. Celălalt, mai scund și mai tânăr, învârtea niște chei, încercuind cu privirile încăperea. Ceru permisiunea să

se așeze, intenționând să noteze tot ce se discuta.

- Poftiți! îi invită fata. Pe aici, arată spre living.

Gândul îi fugi iute la Bogdan. Cât polițiștii s-au făcut comozi, Maria, trecând peste etichetă, citi mesajele de pe telefon. Erau trimise la interval de câteva secunde. Ora 5:30: „Sunt nevoit să plec urgent.” Ora 5:31: „Vei afla în curând...” Un stol de gânduri negre îi inundă ființa. Nu știa încotro să alerge, să se ascundă. Își spunea intruna: „Nu se poate! Nu-i adevărat! Bogdan n-ar fi putut face așa ceva. Și de ce? Chiar dacă s-ar fi ratat în aventura lui occidentală, tot n-ar fi capabil de așa ceva!”

- Când l-ați văzut ultima oară în viață pe Tudor Cristache?

- Cred că era trei și douăzeci de minute când am părăsit petrecerea. Știți... s-a retras din activitatea artistică...

- Și din viață, adăugă inspectorul-principal, cu o umbră de regret în voce.

- Mai departe, vă rog.

- L-am condus direct acasă. În prag, ne-am luat rămas-bun. Astăzi urma să ne întâlnim... L-am invitat și pe Bogdan Davidescu.

- Bogdan Davidescu? Cine este Bogdan Davidescu?

- Un prieten al bunicului și fostul meu logodnic. Ne-am reîntâlnit la petrecerea de aseară.

- Bun. Vecinii v-au văzut intrând în apartament pe la ora patru și zece minute. Timp suficient să ajungeți la Zăvoaia și să vă înapoiati...

- Dumnezeuule!... Nu înțelegeți că astăzi trebuia să mergem la un avocat, să semneze testamentul pe numele meu?!...

- Aha!... Al doilea pe lista suspexiilor e doctorul Bogdan Davidescu. Crezi că el l-a omorât, domnișoară Cristache?

- Nu știu, se frământă Maria. După cum îl cunosc pe Bogdan, n-ar fi în stare de așa ceva... Știu că bunicul era încântat de revenirea lui în țară. Avea încredere în el, îl plăcea. Mereu l-a considerat un om cu capul pe umeri.

– Probabil că timpul l-a schimbat... Cunoști adresa lui din România?

– Știu doar faptul că are un apartament în Baia Mare... Că e închiriat sau cumpărat nu cunosc... N-am avut timp de amănunte. Ne-am revăzut după paisprezece ani, însă urma să ne întâlnim spre seară. Nimic nu prevestea această nenorocire...

– E ceva ce i-ar fi putut atrage atenția?

– Era lângă mine când bunicul m-a anunțat că intenționa să semneze testamentul asupra bunurilor sale, beneficiarul fiind eu, după cum am spus... Dar ce legătură ar avea asta cu el? Nu e succesor... E și primul testament făcut de bunicu'...

– Tudor Cristache intenționa să păstreze drepturi viagere asupra bunurilor sale?

– N-am discutat acest aspect.

– Dacă ar fi ridicat problema, ați fi acceptat condiția?

– Absolut!... Îl iubeam și mă iubea...

– Da, da, da... Cine altcineva l-a mai vizitat în ultimul timp, în afară de rude?

– De două ori pe săptămână îi făcea menajul doamna Toma, o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, liniștită, respectuoasă și harnică. Mai era omul care îngrijește grădina: Petre Stoica.

Au urmat apoi câteva clipe de tăcere, timp în care Maria dăduse de vreo două ori roată camerei. Apoi se opri brusc:

– A... mai e și scriitorul!

– Ce scriitor? întrebare amândoi polițiștii deodată.

– Ștefan Deleanu. L-a promis bunicului că-i va scrie biografia. Tudor era foarte mândru de acest lucru. O denumea secretul frumuseții vieții sale sau frumusețea secretului său. Niciodată nu mi-a spus cât și ce au scris. Voiau s-o termine prin toamnă și să facă o lansare mare. Știu doar că se numește „*Pictorul din Ardeal*”.

Inspectorul-principal nota, urmărind în același timp fiecare mișcare a tinerei. Aceasta își mușca buzele, își clătina

capul, negând în neștire. Se tot așeza și se ridica de pe fotoliu... Își strângea capotul pe lângă trup, ca și cum îi era frig. Într-un târziu scăpă un oftat sfâșietor, abia auzit:

– Tudor... Tudor nu mai este... Nu mai este...

– Interesant!... zise comisarul. Mă refer la scriitor. Va trebui să luăm legătura cu el. Sigur ne va fi de ajutor. De asemenea, v-am ruga să ne dați numărul dumneavoastră de telefon, domnișoara Cristache, și vă vom ruga să ne însoțiți la domiciliile victimei, după ce în prealabil stabilim, de comun acord, ora.

Maria le oferì cartea de vizită, în timp ce-i asigura pe anchetatori de colaborarea sa. Polițiștii lăsaseră să se înțeleagă faptul că și-au cam terminat treaba. Gazda tresări din gândurile sale. Își conduse musafirii până la ușă. Răsuci, în urma lor, de două ori cheia, apoi se rezemă de perete și începu să plângă necontrolat. Abia acum pojghița de gheață, pe care pășise temătoare, părea că s-a spart.

Într-un târziu, venit parcă din desaga unei clepsidre sparte, Maria incremeni în ariergarda nopții care își pusese pecetea pe sufletul ei sărăcit c-o primăvară.

În acea zi, mai multe posturi locale de radio și televiziune anunțau că pictorul Tudor Cristache fusese găsit mort.

CAPITOLUL III

Dacă altădată, de cum pătrundeai în casa din oraș a lui Tudor Cristache, te întâmpina mireasma trandafirilor și a sute de petunii, simțindu-te răsfățat, acum aveai senzația că ești într-un tablou împietrit, într-o clipă nefastă, absurdă. Ușa era descuiată, semn că pictorul ieșise în grabă. Solicitată fiind, Maria însoțea, aproape mecanic, echipa de criminaliști. Avea senzația că a nimerit într-un coșmar de care trebuia să se descotorosească rapid.

– Întâi rotiți-vă privirile peste tot, domnișoară Cristache, poate ne veți deschide o pistă. Cunoașteți bine tabieturile bunicului dumneavoastră. Crezi că e ceva interesant care trebuie punctat? ceru comisarul Simionescu.

Tânăra deschise ușile în grabă, de parcă ar fi putut surprinde într-un colț al durerii un intrus gata să-și continue fărâdelegile. Pe masa din sufragerie era ceasul de mână al lui Tudor.

– Priviți, exclamă Maria, e ceasul bunicului! O amintire dragă de care Tudor nu se despărțea niciodată. Aseară l-a avut la el, știu sigur asta. Am putea urmări fotografiile făcute de o ziaristă.

– Bună idee, aprobă comisarul, imaginile de la acel eveniment ne vor fi de folos. Asta înseamnă că Tudor Cristache a stat pe acasă doar cât să-și lase ceasul de la mână. Așadar nu mai mult de câteva minute.

– Da, începea să se facă lejer scoțându-și acest obiect valoros. Și nu spun asta referindu-mă la marcă, ci la faptul că i-a fost dăruit de o femeie la care ținea tare mult, o prietenă dintotdeauna aș putea spune: actrița Valeria Stoicescu. Locuiește

în Belgia de foarte mulți ani. Între ei era o legătură specială, însă Tudor a fost rezervat în ceea ce privește relația lor. Se întâlneau când femeia venea în țară, dar niciodată aici. În urmă cu câțiva ani au fost la Zăvoaia, cu alți prieteni. Valeria îi vindea tablourile, iar bunicul avea mare încredere în ea. Îi depunea banii astfel obținuți într-un cont, acolo. Nu știu ce sumă deține.

Gândul comisarului fugi spre biografia pictorului.

– Perfect! Pronunță, pe un ton apăsător, comisarul. Ai numărul de telefon al scriitorului?

– Da.

– Cu siguranță vom afla amănunte din manuscrisul acestuia. Depinde pe ce aspecte s-a bazat mai mult.

În curând apărură menajera. Și ea fusese trecută printre martorii sau suspiecții din dosarul abia început. Când dădu cu ochii de polițiști, își trecu iute mâna peste frunte. Părea că un funigel săcăitor poposisese pe chipul ei și încerca să-l alunge. Își așeză o șuviță desprinsă din părul strâns la spate. Avea privirea speriată, clipea, masându-și bărbia apăsător. Își pregătea parcă răspunsurile, temându-se că va greși.

– Ce știți despre moartea lui Tudor Cristache? o întrebă direct comisarul.

– Nimic, domnule comisar, sunt nevinovată!

– Dar nu v-a acuzat nimeni, doamna Toma! E doar una dintre întrebările la care vă vom ruga să ne răspundeți. Când l-ați văzut ultima oară pe pictor?

– Aseară, înainte de eveniment.

– Cam la ce oră?

– Să fi fost cinci, nu sunt sigură... Menajera strângea pumnii, privind în gol, încercând parcă să-și amintească: Oricum, după ce domnul Tudor a vorbit la telefon cu doctorul, continuă aceasta.

– Care doctor?

– Bogdan... Bogdan și-nu-știu-cum... I-a zis de câteva ori pe nume, dar proasta de mine am uitat!

- Davidescu?

- Parcă.

- Ați auzit ce vorbeau?

- Da. Spuneau ceva despre un tratament nou, despre faptul că doctorul Bogdan îi va supraveghea îndeaproape sănătatea... Domnul Tudor era încântat. Aminteau și numele nepoatei sale, domnișoara Maria, mai adăugă menajera și aruncă o privire caldă spre tânăra care se așezase, vlăguită, pe canapeaua de pe terasă.

- În ultimul timp ați observat ceva schimbat în comportamentul său?

- Nu. Părea mulțumit. Spunea că și-a trăit viața frumos, ca în desenele sale.

- Despre Petre Stoica, ce știți? Am vrea să vorbim și cu el.

- Cred că va veni astăzi. Îl chem eu, dacă doriți. Acum.

- Vă rog!

Menajera îl anunță pe Stoica Petre că este așteptat acasă la Tudor Cristache. Nu-i spusese motivul, deși nu-i ceruse nimeni să nu-l spună. Surprins de invitație, grădinarul ceru lămuriri.

- Te așteaptă niște domni de la poliție, i-a precizat menajera. Vor să vorbească cu tine.

Grădinarul nu mai trecuse pe la casa pictorului de două zile. În aproximativ douăzeci și cinci de minute intra, speriat, pe poarta casei lui Tudor Cristache. Despre moartea acestuia aflate chiar atunci de la polițiști. Fusese plecat la țară, unde soția își îngrijea părinții bătrâni și bolnavi. O umbră de regret îi brăzdă adânc chipul. Tudor Cristache fusese pentru el un bulgăre de aur. Îl plătea bine, îi respecta îndemânarea și îl lăuda cu diverse ocazii.

Comisarul Simionescu primi, telefonic, rezultatul necropsiei, de la medicul legist: decesul pictorului survenise în urma unui exces de medicamente, într-o combinație nepermisă.

Așadar, era vorba despre o crimă, dincolo de miezul nopții.

Următorii contactați au fost părinții doctorului Bogdan Davidescu, tot medici. Persoane respectabile și cunoscute în oraș. Locuiau în Baia Mare, în partea de nord a orașului, aproape de apartamentul fiului, cumpărat de ei. Vestea că acesta ar putea fi implicat într-o crimă le-a trecut ca un trăsnet prin inimă.

– De când n-ați mai vorbit cu fiul dumneavoastră? dori să știe comisarul.

– De două zile, răspunse doctorul Davidescu. De atunci nu ne-a mai răspuns, nici nu ne-a sunat...

– Bănuiesc că aveți cheia de la locuința fiului dumneavoastră...

– Vom merge acolo când doriți, se offeri tatăl acestuia.

– Acum, dacă se poate!

Într-adevăr, peste câteva minute, părinții lui Bogdan, Dan Simionescu și colegul său urcau scările blocului de pe strada Armenească. Era ora șase după-amiază.

– Am vrea să vorbim și noi cu Maria, își exprimă dorința mama lui Bogdan, deschizând ușa apartamentului.

Comisarul o privi oarecum mirat.

– Să nu înțelegeți că vrem să ne implicăm mai mult decât ne este permis, dar sunt mamă și orice veste despre fiul meu trece prin suflet... căută să lămurească lucrurile doamna Davidescu. De altfel, o știm de mult pe Maria. Era o fată inteligentă și bine educată.

Dan Simionescu formă numărul Mariei.

– E în regulă, domnule comisar, dați-le numărul meu de telefon. În trecut am avut o relație bună. Cu siguranță și dumnealor sunt cumva încorsetați de aceste vești.

Apartamentul lui Bogdan avea un aer relaxant, ușor boem. Trei camere luminoase, mobilă simplă și modernă în același timp, câteva flori de apartament și o bibliotecă bogată, cu numeroase cărți de literatură universală dar și religioase. Acestea din urmă parcă în număr prea mare pentru un bărbat de vârsta sa,

despre care nimeni nu amintise că ar fi ieșit din tiparul unui creștin ce nu pășea des pragul bisericii... Totuși adevărata „perlă a coroanei” se afla pe peretele de deasupra canapelei din sufragerie: un tablou semnat de pictorul Tudor Cristache. Despre acesta pomeniseră cei doi la evenimentul de joi seara. Era o amintire dragă, pe care Maria i-o lăsase lui Bogdan pe vremea când erau logodiți.

– Privește copacul acesta! exclamă comisarul, atenționându-și colegul. E fenomenal!... Un stejar de zile mari! Coroana bătrână, dar tot atât de verde precum celălalt pâlț de arbori care coboară dealul, caută să iasă din tablou. Enigmatică e legătura lui cu personajul... Nu trebuie să ignorăm cascada mică... Aceași de pe proprietatea artistului din Zăvoaia... Aici are formă de șarpe, apoi se cristalizează în ochiuri limpezi care învârtesc apa în cerc. Pietrele astea mari, rostogolite din munți, și prundișul de diferite mărimi... Pare un colț de mister desprins din trupul naturii, adânc și neprevăzut, ca un animal de pradă care-și savurează cina la ceas festiv... Remarcă și arinul din partea stângă!... Dumnezeuule, pictorul a murit în tabloul lui! exclamă, aproape transfigurat de revelația avută, Dan Simionescu.

CAPITOLUL IV

– Nu! Nu!! Nu!!!... strigă Elena Davidescu, disperată. Să-l ia naiba de tablou! Oricât aş vrea să sper că fiul meu nu are vreo legătură cu acest eveniment, tot apar urzeli care-i prind numele. Doamne, se tângui femeia, trăim un coşmar care se tot agaţă de familia noastră! Abia apucă să pronunţe ultimele cuvinte, că simţi o gheară necruţătoare cum îi prinde pieptul, sufocând-o. Căzu pe covorul maro cu motive geometrice, negre.

Soţul acesteia se așează lângă ea, în genunchi, speriat:

– Elena, Elena! Un pahar cu apă, vă rog!

În câteva secunde, comisarul îi întinse paharul. Sergiu îi ridică ușor capul soției sale, care mai avea încă un dram de conștiință și îi dădu câteva înghițituri.

– Ia aici, zise pe un ton blând. O să fie bine!

Căută în geanta soției un calmant. O ridică de braț și o rezemă de pieptul lui. Doctorița oftă lung, semn că-și va reveni. Îndată însă, făcu ochii mari: sub fotoliul din piele gri-deschis zări un telefon mobil. Acest fapt îi readuse puterile: Ce spuneți, domnilor polițiști? întrebă aceasta, ridicând obiectul găsit. De aceea nu răspunde Bogdan!

Într-adevăr, telefonul era al lui Bogdan Davidescu. Aproape se descărcase. Avea câteva apeluri nepreluate și două mesaje trimise la interval de câteva secunde, ambele către Maria Cristache.

– Și ne-a spus că nu știe nimic despre el... a reproșat voalat Dan Simionescu.

– Probabil că n-a observat, căută să o scuze pe Maria tatăl lui Bogdan, Sergiu Davidescu.

– Poate atunci, pe moment, însă i-am spus să ne anunțe

de îndată ce are noutăți. Or, aceasta era, slavă Domnului, o noutate!

În rest, pe telefon mai erau convorbirile cu pictorul Tudor Cristache, apelurile de la soții Davidescu și câteva chemări de la un singur număr din străinătate – cel al Simonei. Vorbise cu ea de vreo șase ori, într-un timp destul de scurt.

– Cine este Simona? îi întrebă comisarul.

– E soția lui. Locuiește în Austria. N-am prea vorbit cu ea în ultima vreme. Sunt în divorț. De fapt, de mult nu s-a mai arătat încântată să țină legătura cu noi... Ne bănuiește că îl influențăm pe Bogdan să revină în țară...

– Au copii?

– Da, pe Răzvan. Are doisprezece ani. Nu l-am mai văzut de vreo trei ani.

Elena Davidescu stătea acum pe canapea, prinzând, din când în când, între degete, o frunză de lămâi înflorit. După ce luase calmantul se mai liniștise. Afară începuse o ploaie în rafale. Pe balcon se auzeau cioburi de picături frânte de pervaz. Aproape că se înserase. În încăpere se făcuse destul de cald. Peste oraș se cernea zgomotul cotidian, împărțind frânturi de viață, cu dărmicie. Sub copertina intrării în bloc, niște copii gălăgioși repezeau parcă atmosfera mult prea incomodă din apartamentul de la etajul doi.

– O sunați dumneavoastră sau o sun eu? întrebă Dan Simionescu.

– N-am nimic împotrivă, domnule comisar, răspunse ferm doctorița.

Formă numărul de pe telefonul ei. Simona răspunse destul de repede:

– Te sun în câteva minute, se auzi, metalic, vocea nurorii sale, care închise în grabă.

– E medic chirurg. S-ar putea să fie în operație.

Timpu! trecea greu. Cele câteva minute parcă deveniseră ore. Prin mintea fiecăruia se derulau fel de fel de scenarii.

Doctorița se ruga în gând, implorând cerul să primească vești bune. Simona s-a ținut de cuvânt. Apelase în aproximativ cinci minute.

– Simona, ce-i cu Bogdan?

– Nu vă îngrijorați, e bine. Știu că și-a pierdut telefonul.

A plecat în grabă. Eu l-am chemat de urgență. Răzvan a suferit o operație la coloană. Mi-ar fi fost greu singură...

Femeia oftă a eliberare:

– Acum unde este?

– E la spital, la Răzvan. Eu am fost de gardă. Acum am ieșit. Mă voi duce la ei.

– Copilul e bine?

– Da, operația a reușit. Mi-era teamă că va rămâne paralizat. Bogdan a asistat la operație, eu n-am avut curajul. A fost dificil, dar se va reface.

O lacrimă de mulțumire se ivi pe obrazul Elenei Davidescu. O șterse cu podul palmei, apoi își frecă fruntea de câteva ori. O durea capul îngrozitor de tare.

– O să-i spun să vă sune, continuă Simona, însă vă dau și noul lui număr de telefon. Dar să-l credeți că a fost ocupat. Altfel v-ar fi căutat.

Doctorița memoră numărul fiului ei și îl sună imediat ce convorbirea cu Simona a luat sfârșit. Bogdan răspunse îndată:

– Mamă, ce bine îmi pare că te aud! Iartă-mă că am plecat fără să vă anunț. Era prea dimineată. Dormeați, cred. Cum de aveți numărul acesta? Vi l-a dat Simona, da? Atunci înseamnă că v-a spus și despre Răzvan. A fost tare greu. Avea dureri mari. A căzut pe scări când se întorcea de la un prieten. Diagnosticul a fost de scolioză în cuburi mari, norocul lui că n-a fost fractură, doar un traumatism al coloanei, atât cât să-i întărească durerea. Ni s-a spus că deformarea coastelor poate reduce cantitatea de aer din plămâni, determinând inima să facă un efort suplimentar, riscând astfel să apară complicații. Dar tu știi, desigur, deși ești medic oftalmolog.

– Am fost îngrijorați, Bogdan. Te caută comisarul Dan Simionescu. E lângă mine acum, suntem acasă la tine.

– Dacă sunt acuzat că aș fi furat vreo inimă, îmi doresc să pledez: Vinovat! Pentru orice altceva, sunt nevinovat! Fii în asentimentul meu, mamă! glumi Bogdan. Dar ce-am făcut?

– Ți-l dau pe domnul comisar, să-ți explice dânsul. Eu nu mai înțeleg nimic...

Femeia întinse telefonul spre Dan Simionescu. Polițistul luă telefonul:

– Alo! Domnul Bogdan Davidescu?

– Ei, domnule comisar! Am înțeles că sunteți acasă la mine.

– Da, cu părinții dumneavoastră. Căutăm un indiciu.

– Și de ce tocmai acolo?!

– Ne facem datoria, domnule, zise comisarul. Ați dispărut fără să lăsați un semn... Sau poate că ați lăsat unul...

– Să înțeleg că trebuia să anunț poliția că am plecat de-acasă? persiflă discret Bogdan.

– Nu. Mai ales în cazul în care ați săvârșit vreo faptă urâtă.

Se instalaseră câteva clipe de tăcere.

– Nu-mi amintesc decât că am plecat în grabă, în dimineața zilei de vineri.

– Exact, afirmă comisarul. În dimineața în care a fost ucis pictorul Tudor Cristache.

– A fost... Ce-ați spus? Pictorul a murit?

– Da, a fost găsit mort. Cineva i-a dat medicația nepotrivită diagnosticului său. Și asta în doză tot... nepotrivită, ceea ce a dus la deces.

– Nu se poate! exclamă doctorul. A trebuit să plec neapărat. M-a sunat Simona. Am ieșit din țară pe la Nădlag.

– Știu, însă ai ieșit la suficient timp pentru a parcurge distanța dintre Zăvoaia și Arad.

– Zăvoaia, ați spus?

– Da. Cu precizarea că pictorul a murit exact în cadrul tabloului pe care tu îl deții, aici, acasă la tine. Acum înțelegi, domnule B.D.?

– Mă voi întoarce în România, promise doctorul. În câteva zile voi fi acolo. Vom lămurii lucrurile. Dar Maria?

– Ea ne-a ascuns faptul că i-ai dat două mesaje înainte de a pleca.

Convorbirea se întrerupse brusc. Dan Simionescu nu consideră necesar să reinițieze legătura telefonică.

CAPITOLUL V

Trecuseră patru zile de la decesul pictorului. La înmormântare au venit aproape toți prietenii de la petrecerea din joia trecută. N-a lipsit nici comisarul Simionescu, atent la orice mișcare. Cu siguranță că prin mîntea multora dintre cei prezenți fulgera întrebarea: oare criminalul se află printre noi?

Maria, de o eleganță sobră, avea privirea pierdută în contururi fără înțeles. Parcă ar fi dorit să sfredească în sufletul figuranților din această dramă, să caute până dincolo de orice gând tănuit.

– Sunteți aici, domnule comisar? zise, în loc de salut, când îl întâlni pe Dan Simionescu.

– Nu se putea să lipsesc, domnișoară Cristache! Orice amănunt ne va fi de folos... Știu că nu este momentul, însă v-aș ruga, dacă vi se pare ceva sau cineva suspect...

– Desigur, domnule! Vom ține legătura.

Emilia Cristache o însoțea, tăcută, pe Maria. Îl ignoră vădit pe comisar, deoarece considera că prezența lui acolo tulbura cumva sacralitatea funestului eveniment.

– Maria, se adresă fiicei sale după ce comisarul se îndepărtă, nici aici nu ne dă pace?

– Mamă, cineva l-a omorât pe Tudor, tu nu înțelegi?

– Dar nu l-am omorât noi, Maria! se întărește Emilia. Ne-ar fi putut lăsa liniștiți măcar acum... adăugă la fel de iritată, ștergându-și ochii cu batista pe care o căutase, îndelung, în geantă.

– Își face doar datoria, mamă!

În ziua aceea plouase mult. Pe aleile cimitirului erau formate ochiuri de apă. Mulți dintre cei prezenți la slujbă

renunțaseră să-l însoțească pe Tudor Cristache până la sfârșit.

– Vă plângeați că nu ați dat de scriitorul Ștefan Deleanu, domnule Simionescu. E aici, îl informă Maria pe comisar, reîntâlnindu-l la încheierea ceremoniei, și-i arată un bărbat de aproximativ patruzeci de ani care urmărise discret de la o oarecare distanță întreg ritualul, dorind parcă să nu-i scape vreun amănunt, salutând totuși orice persoană cunoscută.

– Am onoarea, domnule Deleanu! îl abordase comisarul pe scriitor. Maria glumește. N-am avut încă timp să mă plâng.

– Ne cunoaștem?

– Dan Simionescu. Comisarul Simionescu, de la Investigații Criminale.

– Era firesc să fiți aici, se arată ușor sarcastic scriitorul. Cu siguranță că numele meu se află pe o filă a dosarului dumneavoastră.

– Exact, confirmă comisarul. Sunt convins că aveți un cuvânt foarte important de spus.

– Domnilor, vă las, zise Maria, căreia mama sa îi arunca, de la câțiva metri, priviri neliniștite.

– Omagiile noastre, domniță!

– Domnule Deleanu, domnule Simionescu, știți unde ne găsiți!

Într-adevăr, următoarea filă a dosarului îl avea în prim plan pe Ștefan Deleanu. Scriitorul făcea parte dintre condeierii remarcabili ai urbei. Prietenia dintre el și Tudor Cristache se consolidase în ultimul timp, de când pictorul se destăinuise acestuia în ideea de a contura cartea propriei sale existențe.

– Am înțeles că ați început să scrieți biografia lui Tudor Cristache, se adresă scriitorului.

– A fost dorința lui, răspunse Ștefan.

– Ați scris mult?

– Aproape jumătate. Acum însă m-a lăsat să mă descurc singur. Și un surâs amar se ivi pe chipul lui Ștefan.

– Vă întâlneți des?

- Cam la două săptămâni. Tudor prefera să mergem la Zăvoaia. Acolo discutam până seara târziu, schițând aspectele cele mai importante din biografia ce urma transpusă pe hârtie. Era povestea de viață care ar fi încheiat seria succeselor lui Tudor Cristache. Artistul aprecia acest compliment pe care nu ezitam să-l arunc din când în când. Își dorea lansarea acestei cărți. Era, cum îi plăcea să se exprime, ultima reverență pe care urma să o facă în fața lumii.

- Va trebui să vedem și noi manuscrisul. Sunteți de acord?

- Când doriți, domnule comisar. Chiar și în după-amiaza aceasta.

- La cinci voi fi la dumneavoastră, domnule Deleanu. Bănuiesc că îl aveți în format electronic.

- Da, cel în pregătire pentru forma finală. Dar am și notițele pe care le luam când stăteam de vorbă cu Tudor. Sunt... brute și, probabil, cu un impact mai puternic decât lucrarea pe care încerc să o săvârșesc.

Cei doi s-au despărțit printr-o strângere de mână. În numai câteva ore aveau să se reîntâlnească pentru a începe să descifreze misterul creat în jurul morții artistului.

Soarele alungase un pâlăc de nori și începuse să se răsfete peste oraș. În scurt timp se arătă curcubeul ca o pleiadă de mulțumire adusă nuanțelor pe care pictorul le luase cu el în pământ.

La cinci fără zece minute, comisarul urca scările unui imobil cu mai multe etaje din centrul orașului, unde locuia scriitorul Ștefan Deleanu. Acesta îl aștepta cu manuscrisele pe masă. Erau câteva zeci de file, unele scrise ordonat, altele doar schițate, cu cratimă mare la început de rând. Fiecare însemnare avea o importanță majoră pentru amândoi: „Am început să pictez la zece ani. Părinții m-au dat la o școală specială, de artă. Nu le-a fost deloc ușor. Tata era funcționar, iar mama, casnică. Nu oricine își permitea să plătească cursuri de acest gen. Era un

moft. Însă efortul părinților mei a fost de necontestat. Aveau mare încredere în talentul meu..." Astfel începea romanul „Pictorul din Ardeal”.

Comisarul sorbea din priviri fiecare cuvânt. Scrierea era captivantă, scriitorul realizând un tablou demn de invidiat. Copilăria artistului avea o notă fermecătoare, edenică... Desigur, ușor idealizată. Cuprindea aspecte de la concursurile la care a participat și rezultatele obținute, la vacanțele petrecute la bunici, precum și poznele făcute, de cele mai multe ori cu fiul unui cioban, acolo, la poalele munților unde acesta își avea stâna, de unde furau caș și-l vindeau, pe te miri ce, celorlați copii, pe prundișul gârlei. Urma apoi adolescența. Aici se împleteau harul povestitorului cu cel al scriitorului. Apăreau numele câtorva fete de care se îndrăgostise și cu care legase jurăminte. Una dintre ele îi devenise soție, dar fiorul iubirii se ruptesese în câteva luni. Gelozia acesteia îi stânjenea firul ascensiunii sale. Mai târziu se repeta numele Valeria Stoicescu.

– Cine este această femeie? întrebă comisarul. Văd că numele ei apare destul de des. Bine, știu, continuă acesta, puțină răbdare și aș fi aflat...

Ștefan zâmbi:

– Este femeia care i-a marcat viața. O actriță pe care a cunoscut-o în Belgia, în urmă cu vreo patruzeci de ani. E tot româncă, stabilită în Bruxelles. A divinizat-o pe tot parcursul vieții sale. Și Valeria l-a iubit. Însă n-a dorit niciodată să se mute în România, alături de Tudor, deși pictorul a insistat de multe ori. Spunea că fiecare are rolul său în viață.

– Se întâlneau des?

– O dată, de două ori pe an, uneori vara, alteori de Crăciun. Aici sau acolo. Ea îi vindea tablourile în Belgia. Tudor devenise deja un nume și în acea țară. A avut acolo expoziții de mare succes.

Dan Simionescu făcu o pauză. Parcurse capitolul în care se povestea despre relația pictorului cu actrița. Comisarul însă

reluă câteva fraze, aspect care nu-i scăpă lui Ștefan.

- Se vorbește despre fiul lor, Georges! Să nu-mi spui că...

- Ba da, are treizeci și cinci de ani. Lucrează în domeniul informaticii. Artistul ținea mult la el, deși, în ultimul timp, acesta căpătase mania jocurilor de noroc. Pierdea nopți întregi prin cazinouri, iar Valeria se plângea deseori lui Tudor. N-a fost căsătorit niciodată, mereu a pus profesia în fața vieții personale.

- Va trebui să ne dai o copie a acestui document. Descopăr lucruri importante. Ne-ai ajutat foarte mult.

- Sigur, se oferi scriitorul. Oricum greul abia acum începe.

- Adică?

- Va trebui să-mi ții promisiunea. Cu sau fără Tudor Cristache, această carte va fi scrisă.

- Mai știe cineva de existența lui Georges?

- Era secretul vieții lui, dar se pare că a mirosit ceva nora sa, Emilia Cristache.

- Cum așa?

- Când am ajuns la acest capitol, Tudor m-a rugat să aflu dacă Emilia știe despre Georges. Ea este profesoară la școala la care am predat și eu geografie până acum vreo cinci ani. Sunt profesor... Știu că n-are nicio legătură geografia cu inspirația, însă...

Din sinceritate sau poate din invidie, comisarul nu marșă înspre „modestia” scriitorului:

- Dar ce l-a făcut să bănuiască faptul că nora sa i-ar fi descoperit secretul? Poate se referea la modul general... În astfel de cazuri, apar mulți vulturi....

- Nu știu. În ciuda faptului că Maria era nepoata lui favorită, singura, de altfel, cu doamna Cristache, nora lui, nu se înțelegea deloc bine. În urmă cu aproximativ trei săptămâni a primit un telefon de la aceasta, prin care insistă să treacă toate bunurile, prin acte de vânzare-cumpărare, pe numele Mariei, cu

excepția casei din oraș, pe care o voia pentru ea. Pictorul insistă că va face testamentul doar pe numele Mariei. Atunci Emilia i-a aruncat în receptor: „Și dacă va apărea vreun fiu din lumea largă?!” și a închis telefonul.

– Va trebui să vorbesc și cu dânsa. Astăzi n-am reușit. Bine, nici nu era momentul. Dar soțul acesteia? Nu mi s-a părut să fi fost prezent la înmormântare.

– Tatăl Mariei a murit. Sunt vreo zece ani de atunci. S-a sinucis, înghițind o doză mare de medicamente.

– Cum așa? se miră comisarul și gândul îi fugi la cauza morții lui Tudor Cristache.

CAPITOLUL VI

Vila de la Zăvoaia căpătase un aer mohorât. Liniștea care domina acum reședința era apăsătoare. Iarba, sălciile, chiar și cascada au tras cortina, iar actorii și-au încurcat rolurile.

Din când în când, în jurul vilei își face apariția un bărbat zdrențuit, de vârstă a doua, însoțit de trei câini: unul ciobănesc mioritic, ceilalți doi – maidanezi. Nu pleacă nicăieri fără ei. Când coboară înserarea, pornesc să colinde ulițele în căutare de hrană. Rareori cutreieră satul pe timp de zi, ca și cum s-ar feri de contactul cu lumina. Nu are identitate și nici cea mai vagă idee despre forfota din lanul cu trudă zilnică. Nu-i lacom, nici neiertător. Uneori bate la porțile oamenilor din sat și cerșește. Alteori rabdă. E un fel de ritual al nedreptății, scrijelit pe o carte cu filele arse de soartă. Are priviri cameleonice, inocente, alternând între senzații tulburi și limpezi. E venetic pe-aici. Locuiește, de câteva luni, printre ruinele unei clădiri părăsite de veacuri, de la marginea Zăvoaiei. I se spune „Nebunul cu câini” sau doar „Nebunul”. De câteva zile însă pare că nu mai are astâmpăr. Vila pictorului, altădată primitoare, acum este întunecată. Niciodată nu plecase nemiluit de acolo. Nu cunoștea programul lui Tudor Cristache, însă îi pândea venirea, chiar și zile întregi, de undeva de pe umărul drept al cascadei și de fiecare dată răbdarea îi era răsplătită pe deplin. Acum speranța primise lanțuri și nu înțelegea până când va trebui să le poarte.

– Du-te, i-a zis un localnic, care îl văzu rezemat lângă poartă. Pictorul nu se mai întoarce! A murit.

Nebunul îl amenință cu un ciomag noduros pe aducătorul de potop și scoase câteva sunete ca o sudalmă. Totuși, înspre seară, plecă și se așeză pe un bolovan acoperit cu mușchi verde,

la câțiva metri de cascadă, privind în gol. Spuma apei, în razele lunii, era ca o dantelărie desprinsă din basme. Însă nu efectul vizual al acestei simfonii îl atrăgea pe nebun, ci vulcanul ce clocotea în mintea sa își afla cât de cât liniștea în murmurul pietros. Tot acolo îl găsi Ștefan Deleanu a doua zi pe la prânz. Când l-a văzut pe scriitor, s-a ridicat speriat și a luat-o la fugă. După câțiva pași s-a răzgândit brusc, s-a oprit și a asmuțit câinii pe noul-venit, ca și cum îi încălcase regatul. Ștefan a urcat iute în mașină. Tudor Cristache îi spuse câteva despre acesta. Era clar că omul din fața lui avea mintea rătăcită. A scos camera foto și i-a făcut câteva poze. Acest gest îl deranjă și mai tare pe nebun. Se apropie de mașină cu intenția de a lovi capota cu ciomagul. Scriitorul porni motorul și rulă vreo zece metri, în marșarier. Încordat, îl sună pe Dan Simionescu:

– Sunt la Zăvoaia. Am venit să mă documentez... Mi-a dat voie Maria. Aici, în incintă, l-am găsit pe bărbatul nebun despre care ți-a vorbit poliția din localitate. Vrea să mă alunge. Are cu el niște câini și i-a asmuțit pe mine. Pare destul de periculos.

– Voi veni acolo, zise comisarul. Încearcă să-l reții cumva. Voi sosi, cel târziu, într-o jumătate de oră!

Proprietatea lui Tudor Cristache era la câteva sute de metri de strada principală. Se auzeau mașini trecând, însă niciuna nu devia spre acea zonă a satului, deși dincolo de vila artistului se mai aflau vile ale protipendadei din oraș, dar și câteva gospodării, înconjurate de un verde-istoric imens.

Ștefan căută în grabă o soluție. Omul îi urmărea fiecare gest. Câinii se așezaseră în praful drumului așteptând o nouă comandă. Deschise portiera mașinii și coborî:

– Nu te teme, zise scriitorul. Nu-ți fac nimic rău.

Bărbatul scoase câteva sunete și arătă cu mâna spre cascadă.

– Știu, îți place acolo. Și mie îmi place. Vin des aici. Am putea fi prieteni. Și întinse mâna spre cel din fața sa.

Nebunul se retrase cu un pas. Încruntându-se, a dus spre ochi mâna dreaptă cu degetul mare și arătător în formă de V, apoi a arătat iarăși spre cascadă... „E clar. Este mut! își zise Ștefan Deleanu. Însă parcă ar vrea să-mi spună ceva...” Scoase îndată, din portmoneu, o bancnotă de zece lei:

– Uite, zise scriitorul, să-ți iei mâncare.

Privirea cerșetorului se fixă pe bancnota care-i fusese dăruită și parcă fiecare bătaie de pleoape era ca săgețile piezișe care hipnotizează prada.

– Ia-o, e a ta! îl îndemnă Ștefan Deleanu.

Bărbatul își arată nemulțumirea. Scriitorul se aplecă și o așeză pe iarbă. Căinii s-au ridicat toți trei deodată, parcă la poruncă. Nebunul le spuse ceva nedeslușit. Aceștia l-au mușinat de câteva ori pe Ștefan, apoi au revenit la locul lor. În mintea scriitorului pornise un iureș de scenarii. Ar fi vrut să scotocească prin mintea celui din fața sa. Era un personaj care colora filele cu naturalețe, numai bun de luat în seamă.

– Voi scrie despre tine, i s-a adresat. Dacă ai putea vorbi... Ești misterios, omule... Tare misterios!

Față în față, cei doi derulau filmul lor, fiecare altfel. Aveau nevoie de un translator care să tâlmăcească gestul violent al bărbatului însoțit de cei trei câini supuși. Apariția comisarului a stârnit neliniște pe chipul zdrențurosului. Luă îndată banii de jos și fugi spre deal, urmat de tovarășii săi credincioși.

– Nu, te rog, nu trebuie să fugi! zise comisarul pe un ton blând. E în regulă! Îți sunt prieten! Sau... aș putea să-ți fiu!...

Dar bărbatul se ținea deja cu mâinile de rădăcinile pinilor și se cățara pe răpă, cufundându-se în pădure.

Contactul cu lumea îl neliniștise. Urca și găfăia, strângând bancnota în palmă, ca și cum doar aceea ar fi fost sprijinul clipelor viitoare. Ajunse între ruinele cu ziduri îngropate pe jumătate și se așeză pe patul din crengi de nuc și alun, acoperit cu o pătură veche. Era flămând și speriat. O sabie rătăcea prin sufletul lui.

CAPITOLUL VII

Bogdan Davidescu îi ceru mamei sale să ia legătura cu Maria. Nu mai avea numărul ei de telefon și fiecare clipă în care suspiciunea îi apăsa sufletul trecea greu. Răzvan, fiul lui, se însănătoșea rapid, iar el își pregătea venirea în țară, definitiv. De Simona se despărțise prietenește și cu sufletul împăcat – un coleg de serviciu îi dăduse deja vestea că ar fi văzut-o luând cina alături de un bărbat, într-un hotel din Viena.

Pe Maria o sună îndată ce intră în posesia numărului de telefon. Aceasta nu se arătă prea încântată de apelurile sale repetate. Găsea că niciun subiect nu mai poate fi comun, atâta vreme cât comisarul îl ținea în fruntea listei cu suspecti. Din când în când însă, fuioare de neliniște se derulau mai ales prin inimă, ca o iscoadă perfidă care sare ziduri să descopere înțelesuri senine, gândindu-se cum ar fi decurs relația sa cu Bogdan dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea. Uneori vedea acest episod închis, alteori punea vreascuri pe focul care arsesse mocnit vreme de mulți ani.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la moartea lui Tudor, când scriitorul își făcu apariția la ușa ei, însoțit de o tânără. Femeia avea aproape treizeci și cinci de ani și era îmbrăcată modest. Rochia decoltată, cu mânecă lăsată, plină de flori mari, de-un albastru viu și un bej cald, din material ieftin, deasupra genunchilor, lăsa să se vadă picioare frumos bronzate. Părea ușor stângace. Își tot arunca o șuviță de păr șaten peste ureche și umărul stâng. Avea părul lung și drept, nevopsit. Salută timid, lăsând impresia că n-ar vrea să deranjeze cu nimic. Maria îi privi mirată și îi pofti în sufragerie:

– Intrați și faceți-vă comozi, zise, schițând un zâmbet.

Ștefan, sunt convinsă că mi-ai adus noutăți. Fiecare vizită din partea ta e o pagină din carte, știu! Apoi privi întrebător spre necunoscută.

- Ea e Tania, o prezentă scriitorul. Și...

- Și?

- Și e sora ta!

Câteva săgeți au pornit să-i brâzdeze ființa, falsificând clipa. Un vulcan stătea să erupă în fiecare colț al sufletului. Misterul clocotea pe margine de cuțit, mereu mai pregătit de atac.

- Imposibil! exclamă grăbită Maria. Eu nu știu să fi avut vreodată o soră. Mama mi-ar fi spus, doar suntem oameni evoluți... Ștefan, te rog mult să scoți acest capitol din cartea ta. E prea tras de păr...

Tania îi privea cu o bucurie ascunsă după creste uriașe. Urmărea în special reacția Mariei, care-i căzuse dragă din prima clipă.

- Nimic nu e imposibil, Maria! decretă sentențios scriitorul. E adevărat, am nevoie de un subiect amplu, picant... Totuși, oricât mi-aș dori să continui lucrarea, sunt și mai mulțumit când descopăr că acțiunea e cum nu se poate mai reală, garantându-mi succesul. Știu, e ultimul lucru la care te-ai fi gândit, dar trebuie să accepți. Nici ea n-a știut până ieri că are o soră. Doar Emilia Cristache, mama ta, cunoștea acest secret. Acum e și al nostru.

Maria făcu câțiva pași prin încăpere. Privi pe fereastră și dădu cu mâna draperia la o parte ca și cum lumina de la acea oră n-ar fi fost indeajuns. Un apel pe telefon salvă oarecum torentul pornit prin sufletul ei. Răspunse îndată, cu un ton blând, împrumutat din cine știe ce pajiști voioase ale destinului. Era doctorul.

- Bună, Bogdan! Ce bine că m-ai sunat!

- De parcă ar fi pentru prima dată... glumi tânărul. Ce se întâmplă, Maria? De ce nu vrei să vorbești cu mine?

– Vorbesc, Bogdan... Uite, vorbesc! Ce vrei să știi?

– Spune-mi că ești bine! se auzi vocea neliniștită a doctorului.

– Sunt bine, cât se poate de bine!... Tocmai făceam cunoștință cu... sora mea.

Tăcerea se instalează între ei, vreme de câteva clipe, înlocuind orice întrebare.

– N-am amănunte, Bogdan. Sunt aici, acasă la mine, față în față cu scriitorul Ștefan Deleanu și o tânără care pretinde că-mi este soră. Abia acum începe povestea. Vom vorbi mai târziu, dacă vrei să știi mai multe. Apropo, tu când vii în țară?

– Mă întorc peste câteva zile... Trebuie să stabilesc odată pentru totdeauna că nu am niciun amestec în tot ceea ce s-a întâmplat cu bunicul tău. Cât despre surioară, îți sunt alături. Știi asta. Și îți voi fi mereu aproape!

– Mulțumesc, Bogdan. Am nevoie de tine... Am obosit și mă simt atât de singură!...

Închise telefonul și se așează pe canapea, în fața Taniei. Apoi i se adresează fetei:

– Vreau să ne tutuim. Te ascult cu atenție.

– E emoționată, intervine scriitorul. Abia a vrut să vină cu mine aici.

– Dă-i voie, Ștefan, te rog! Are buletin... Tu notează! zise surâzând.

– Îți va povesti, însă trebuie să fac introducerea măcar. Eu am săpat prin creierul munților drumul spre ea. Am căutat fiecare fir de apă secăt în urmă cu mulți ani.

Maria se scuză și aduse câteva pahare cu băuturi răcoritoare. Presimțea că urmează clipe apăsătoare, toate pe un singur ram ofilit. Se făcuse aproape opt seara.

– Te ascult, Ștefan Deleanu!

Scriitorul atât aștepta. Avea un har de a povesti, încât ar fi vrut să umple scena vieții de curioși și să-i simtă acaparați de epicul său, să-i vadă pierduți în relieful stărilor sale. Începu:

– Mama ta, deși nu are mare încredere în mine, cu toate că am predat la același liceu amândoi – e cam mizantropă, deh! – , în ultima săptămână m-a rugat să mă interesez, prin cunoștințele bunicului tău, despre un anume Georges Stoicescu, din Bruxelles.

– Din Bruxelles? Doamne, ce încrengătură! se miră Maria.

Tania vedea că subiectul se depărtează clar, trece prin deșerturi, iar pe ea o aruncă între cioturi de timp, acolo de unde venise, însă n-ar fi protestat nici cu un zâmbet.

– Iată, ai aici câteva pagini scrise mărunt și lizibil, sper. E o parte a manuscrisului meu. Aici vei afla despre secretul lui Tudor. Dan Simionescu știe asta, însă mi-a cerut să-l păstrez... Să nu-i spui că ți-am făcut destăinuirea.

Maria luă filele și le așează pe genunchi. Citi cu atenție. Reluă câteva fraze, de parcă ar fi dorit să le șteargă din priviri, ori să presare leacuri din vechi spițerii pe drumul acela întortocheat. Descoperi că Tudor avea un fiu, în Belgia, așadar frate cu tatăl ei, despre care Emilia bănuia doar, dar îi reproșase, la timp și în timp, socrului ca fiind lucru cert.

– Să vină toți!... Să vină odată, să descoperim cine l-a ucis pe Tudor! aproape că strigă Maria.

Enervată, lăsă manuscrisul pe masă și măsură iarăși camera de-a lungul. Tania o privea cuminte. Se ridică și îi luă mâinile între ale sale:

– Eu nu vreau nimic de la tine, zise blând. Atât îmi pare rău că nu l-am cunoscut și eu pe bunicul nostru... Sunt sigur că era un om minunat.

O lacrimă se prelinse pe obraz. O șterse în grabă, apoi își privi sora în ochi. Femeia timidă de acum câteva clipe își dezvălui brusc curajul, care avea în el ceva înduioșător.

– Stai, că nu e tot, continuă Ștefan. O prietenă a mamei tale mi-a dat un indiciu despre Tania. Era singura persoană căreia Emilia Cristache i se destăinuise. Astfel am aflat că Tania s-a

născut în timp ce părinții tăi erau studenți. Ei au vrut să se căsătorească, dar Tudor a fost împotrivă. O sfătuisă să avorteze, să-și termine studiile. Mama ta însă a născut, în secret, la București și a dat-o pe Tania, spre înfiere, unei femei din județul Bihor, pe care o cunoscuse în spital, internată pentru un tratament de fertilitate. După câțiva ani, aceasta a murit, iar tatăl adoptiv s-a căsătorit cu o unguroaică. După terminarea facultății, ai apărut tu și părinții tăi s-au căsătorit fără acordul lui Tudor. Pe Tania nu a mai vrut unguroaica s-o dea. Ba mai mult, nu le-a dat voie nici măcar s-o viziteze. Bineînțeles, bunicul tău n-a știut niciodată de existența surorii tale.

– Dumnezeu! exclamă uluită Maria. De aceea mama se temea că testamentul lui Tudor putea fi atacat oricând. Căuta să-l elimine dintre moștenitori pe Georges... Acum înțeleg de ce voia casa din oraș pentru ea... Se gândea și la Tania.

– Cum mai tragi tu concluzii, zise, enigmatic scriitorul. Fă-mi o cafea și vino lângă mine!

Maria simțea că se sufocă. Aerul condiționat nu mai făcea față, ori așa i se părea ei. Aduse cafeaua și se așeză între scriitor și Tania. Aceasta părea o floare gingașă, desprinsă dintr-un tablou pe fundalul căruia trona o furtună aprigă. Ștefan Deleanu deschise o servietă. Scoase din ea câteva fotografii vechi, care îl reprezentau pe pictor lângă o femeie și un copil.

– Ea e Valeria Stoicescu, zise. Iar copilul e Georges, în urmă cu mulți ani.

Maria privi fotografia cu atenție. Apoi luă alta, și alta, admirând frumusețea actriței.

– Despre Valeria știam câte ceva, însă foarte vag... Bunicul nu a fost nicicând prea explicit. Știam că se întâlneau și mă bucuram pentru asta. Datorită ei, sau din cauza ei – nu știu ce să cred! – bunicul nu s-a mai căsătorit. Am bănuț că această femeie îi ținea inima în șah.

– Pictorul i-a iubit foarte mult, spuse Ștefan. Mai ales pe Georges!

– Doar e fiul lui!...

– Tocmai că nu este fiul lui, preciză scriitorul. Iar Tudor nu va avea cum să afle asta niciodată!

– Cum așa? se miră Maria.

– Aici, pe spatele acestei fotografii, e numărul de telefon al Valeriei. Mi l-a dat Tudor, odată cu pozele. Mi-a zis că, în cazul în care el nu va mai putea să ia legătura cu ea, s-o fac eu. Am anunțat-o îndată ce a murit. I-am auzit suspinul femeii de la celălalt capăt al firului. I-am zis că George era fiul pe care l-a vrut mereu lângă el. Atunci a oftat din nou și mi-a spus: „Scrie în cartea ta că i-am împrumutat fiul, atâția ani, de dragul lui. Își dorea foarte mult să avem un copil împreună. Tocmai mă despărțisem de tatăl lui Georges când am aflat că sunt însărcinată. Într-un moment de euforie, l-am mințit. Și am trăit cu minciuna aceasta în suflet, știind că Tudor radiază de câte ori îi pronunță numele.”

– Mi-e sete, zise Maria. Tania, vrei să-mi aduci un pahar cu apă? Te rog! Vezi că este în frigider.

CAPITOLUL VIII

Tania intra într-o lume nouă, confortabilă. Nimic din ceea ce descoperea acum nu se compara cu stilul ei de viață. Bucătăria surorii sale era mobilată modern, aerul condiționat înlătura avalanșa de căldură din acest sezon. E drept, grădina de la poalele colinelor de lângă izvorul cu miros de pin concura cu succes această invenție urbană. Era stingherită și uimită în același timp. Ar fi vrut să râdă, să se bucure, să ceară vieții partea ei de fericire, dar scările pe care venise aici se tot rulau după linia destinului. Descoperise că se trăgea dintr-o familie bogată. Mama ei era profesoară, sora – economistă, iar bunicul, de curând decedat – marele pictor Tudor Cristache. Acasă, la Valea lui Mihai, mama vitregă suferea de boala Alzheimer, tatăl rămăsese invalid în urma unui accident. Ea lucra într-o brutărie, era prost plătită, însă nu se plângea niciodată. Adăuga venitul său pensiilor celor doi părinți și se descurcau.

– Măine vom merge la Zăvoaia, îi anunță Maria. Îl voi suna și pe comisarul Simionescu. Și mama va fi acolo. Ștefan, sper să nu ratezi un capitol important!

– Se poate, Maria? Nu mi-aș ierta-o niciodată... Ar putea veni și Anca? Așa m-a rugat ultima dată.

– Anca?... A, da, viitoarea ta soție. Cum să nu? Cu plăcere!

Scriitorul își îndreptă privirea spre Tania:

– Totuși, să-i dovedim Mariei că ești sora ei. Un act de identitate ar fi suficient. Ce zici?

Maria zâmbi. Tania deschise geanta și scoase certificatul de naștere. I-l întinse Mariei:

– Uite! Eu nu-i cunosc. Dar sunt părinții mei.

Pe hârtia aceea era scris, într-adevăr, numele părinților ei.

– Draga mea, am toată convingerea din lume că ești sora mea, zise Maria. Binecuvântată să fie această clipă!

– Eu n-aș fi știut cum să vă caut, se auzi glasul stins al tinerei.

„Noaptea de după circubete”, așa s-ar fi putut numi pânza orelor ce au urmat. Sau oricum altcumva, fiindcă nuanțele acestui timp erau unele diverse. Câte ar fi avut cele două surori de povestit, câte se cereau spuse, dar ce holde aurii apăruseră de după munți și ce secerători le numărau boabele?! Taniei îi era teamă că păsări de pradă vor veni să-i răpească visul. Ar fi vrut să pună stavilă și apelor, să nu se reverse prea mult peste dinastia ei, ba chiar s-o incuie într-o ladă de zestre maramureșeană pe care s-o elibereze când va fi sigură că doar ea și adevărul dețin singura cheie.

Imediat după micul dejun, Maria și-a sunat mama.

– Aș vrea să ne întâlnim la Zăvoaia, o anunță aceasta. Astăzi, te rog! E ceva important.

Emilia șovăi:

– Am multe de rezolvat... Mă tem că vom amâna această ieșire.

– Am spus că e ceva important, mamă! ridică tonul Maria. Vor fi acolo câteva persoane importante, printre care comisarul Simionescu și scriitorul Ștefan Deleanu.

– Tocmai, preciză Emilia pe un ton aspru. Oamenii aceștia mă agasează și-mi răpesc inutil timpul. Nu-mi e plăcută compania lor!

– Dar e vorba despre moartea bunicului meu, mamă! Cineva l-a omorât, chiar nu-ți pasă?

– Doamne, fata mea, cum să nu-mi pese? Dar nu văd cum am putea descifra noi misterul acestei crime, cum îi spui tu!

– Un cuvânt, la momentul potrivit, o idee, cine știe, poate că va folosi la ceva...

– Bine. Deși nu m-ai convins... La cât e întâlnirea?

– La douăsprezece e bine? Vom lua masa de prânz în familie, continuă, ușor ironic, Maria!

– În familie, da... Voi fi acolo!

Comisarul Dan Simionescu a ajuns primul la Zăvoaia. Au urmat scriitorul și Anca, apoi Emilia Cristache.

De după deal, pe lângă cascadă, își făcu apariția o umbră. Apoi se contură chipul nebunului cu câini. Pentru el nu trebuia fixată o oră. Era martorul fiecărui eveniment petrecut în acea zonă. Se putea să lipsească de pe frontul marilor întrebări?

Cobori dealul pe poteca îmbrăcată în brusturi și boji. Îi fotografie cu sufletul pe toți patru, apoi se așează pe iarbă, cu câinii alături. Nu se apropie prea mult. Era suficient să privească de la distanță și poate, cine știe, cineva se va îndura și de el să-i aducă o bucată de pâine.

O mașină roșie intră pe strada laterală și opri în fața porții. Mai întâi cobori Maria, îmbrăcată în pantaloni negri și bluza neagră, cu marginile dantelate. Aceași notă elegantă, aceeași degajare simplă, dar profundă. Apoi își făcu apariția Tania. Ștefan rămase surprins – nimic din persoana de ieri nu venise aici. În fața sa avea o femeie aproape la fel de elegantă ca Maria. Își schimbase tunsoarea, părul era negru precum al surorii sale și o prindea de minune. Descoperi o asemănare izbitoare între cele două femei. Însă privirile îi fugeau între mamă și fiică, trebuia să surprindă reacțiile celor două, să nu piardă nimic. Fiecare clipă avea o valoare inestimabilă. Un decor nou se contura acolo, la Zăvoaia, pe terasa din spatele trandafirilor de lângă clocotul cascadei.

Nou-venitele pătrunseră pe alee. Maria avea pașii siguri. Sub cei ai Taniei se formau vulcani, însă ochii îi erau increzători și blânzi. Pentru ea, cei câțiva metri până la terasă erau suprafețe pietruite inegal, cu scopul de a-i testa rezistența.

Dintre toți cei prezenți, doar scriitorul cunoștea misterul acestei apariții.

– Vă așteptam, dragele mele! Eram convins că veți veni

ultimele. Era firesc, nu-i așa? Scena e goală, actorii vin la urmă.

Emilia rămase impietrită. Cine știe câte viscole s-au pornit în acel moment prin mintea și sufletul ei! Se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași în întâmpinarea lor. Își frecă palmele și fruntea. Apoi își mușcă buzele și izbucni în lacrimi. N-a fost nevoie de alte explicații. În inima ei, o copilă se pregătea să rățească prin viață. Își făcea bagajul spre nicăieri, însoțită de razele unui asfințit timpuriu și dureros. O mamă își desfăcea brațele din care mogâldeța de om își va lua rămas-bun și va lăsa un scâncet tulburător. Apoi un torent necruțător de neputință acoperea orice urmă...

Asistau cu toții cum rugul sufletului ardea mistuitor pe o realitate evidentă. Următoarele clipe au fost monumentale.

– Acum ai înțeles, mamă, nu-i așa? zise Maria.

Emilia dădu din cap afirmativ. Imediat însă, mamă și fiică binecuvântau această clipă. Nicio comoară din lume nu putea înlocui îmbrățișarea lor. O alchimie a dreptății se strecura prin pânzele destinului.

– Fata mea, fata mea, repeta Emilia întruna, ștergându-și lacrimile. Mă vei ierta vreodată?

– Te-am iertat, mamă! Sunt aici, cu voi și e cea mai fericită clipă din viața mea! Pe urmă se îndreptă către Ștefan: Oare vă voi putea mulțumi vreodată?

– Mi-ai mulțumit, Tania, am fost părtașul celor mai nobile momente care se vor așterne în filele cărții mele. Ce-mi pot dori mai mult?

Maria schiță un zâmbet spre Anca și îi ură bun-venit, apoi se așeză lângă Dan Simionescu.

– Nu știu dacă această întâlnire are tangență cu dosarul dumneavoastră, însă am ținut să fiți de față.

– Ai procedat cum nu se poate mai bine, Maria! Sunt convins că voi auzi o poveste fascinantă.

În scurt timp, cei prezenți au luat cunoștință de evenimentele petrecute, separat, în viața familiei Cristache. Doar

nebunul înțelesese poate altceva. Se apropiase de gard și se agita, arătând cu mâna spre cele patru femei. Apoi ridică brațele spre cer și îngenunche, întregind tabloul în care murmure de vară curgeau laconic peste viață. În câteva clipe, o liniște ca o capcană albă se instală în sufletul fiecăruia, pe fundalul semnelor de întrebare aruncate de nebun. Razele de iulie cădeau perpendicular pe gândurile de sărbătoare. Pe aleile cu trandafiri, gâzele își desfășeau zborurile într-un du-te-vino continuu, iar dincolo de gard câinii se întinseseră la umbră și își mai ciuleau, din când în când, urechile, privind spre stăpânul lor. Acesta își trecea des degetul mare peste suprafața noduroasă a bățului nelipsit din peregrinările sale printr-o lume numai de el cunoscută. Cascada arunca acorduri miraculoase, creând un tablou de basm.

Maria pregăti câteva sandvișuri pentru străinul de pe deal.

– Lasă-mă, te rog, să i le duc eu, se oferi comisarul.

Tânăra îi întinse pachetul.

– Mi-e teamă că nu vei căpăta nicio explicație, completă aceasta, bănuind intenția comisarului. Te vei întoarce mai bogat cu un drum prin enigmă, glumi Maria.

– Riscul face parte din meseria mea... Nu voi tânji după cele câteva clipe pierdute.

Comisarul deschise poarta și porni spre coastă. Nebunul se ridică și se retrase câțiva pași.

– Nu te teme, zise Dan. Uite, ți-am adus ceva de mâncare.

Îi întinse pachetul, însă bărbatul din fața sa trecea cu privirea peste umărul lui cu forța unui fulger. Foamea îl rodea, dar noua stare alunga această senzație. Era o piesă pe tabla de șah a destinului. Or, ce știa el despre toate acestea?! În memorie i se conturau umbre și cascade, năvăleau scene antagonice care fierbeau lângă un zid din baloane de săpun.

Dan Simionescu întoarse capul. Lângă poartă opri o mașină neagră. Așadar, aceasta îi captase atenția nebunului. Din mașină coborî un bărbat cu privirea senină. Toți cei prezenți pe

terasă rămăseseră surprinși. Bogdan Davidescu era acolo, în fața lor. E drept, nu se încadraseră în cele câteva zile despre care îi vorbise Mariei la telefon, dar găsisse răgaz pentru vila de la Zăvoaia, deloc străină și la fel de primitoare ca altădată. Tudor lipsea, însă familia se întregise printr-un nou membru: Tania.

– Bănuiam că voi găsi pe cineva aici, începu Bogdan, în loc de salut. Nu e loc mai frumos ca acesta pentru odihnă și... alte scopuri, continuă pe un ton slab, privind spre comisar. Bine v-am găsit, zise doctorul, deși tare mi-ar fi plăcut să se întâmple asta într-un alt context.

Maria se cufundă îndată într-un ocean de uimire. Doctorul venise din Austria, așa cum promisese. Nu-l mai văzuse din noaptea aceea blestemată și tare și-ar fi dorit să nu aibă nicio tangență cu ceea ce s-a întâmplat atunci. Bogdan făcu câțiva pași pe iarbă. Se apropie de comisar și îi întinse mâna.

– Trebuia să ne cunoaștem, preciză Dan Simionescu. Împreună vom parcurge pagini ce se vor decriptate! Sper că vom reuși, în memoria renumitului pictor Cristache.

– Aveți tot concursul meu! Tudor mi-era un prieten drag, asemenea tuturor celor care i-au fost alături.

Căinii se apropiară de Bogdan care îi mângâie pe rând. Chipul nebunului căpătă o aură senină și se înveseli. Ar fi dorit să-i întindă și el mâna, să i-o strângă, însă făcu câțiva pași pe loc, în semn de respect și reținere totodată. Bogdan văzu în el un om rătăcit și dornic de regăsire.

– Nu, nu te-am uitat, Ursache, îi zise nebunului folosind un apelativ nou și intuind dorința acestuia, îi întinse mâna. Cel din fața sa i-o strânse puternic, închizând ochii de câteva ori, dorind parcă o reconstituire a vremurilor de odinioară, puține și îndepărtate, dar fumegând ca o torță uitată pe țărmul apusului, apoi continuă: la mâncarea de la domnul comisar! Și eu am ceva pentru tine. Câteva borcane cu gem, de toate felurile. Știam că-ți plac. Și mai știam că te voi găsi aici. Ești martorul tuturor întâmplărilor acestor meleaguri. Făceai parte din dinastia

pictorului. Era un om bun, nu-i așa?

Nebunul dădu din cap, afirmativ. Se pare că înțelegea destul de mult din ceea ce se întâmpla acolo.

Dan Simionescu și Bogdan Davidescu aveau ceva în comun: flerul. Fiecare trăsesse aceeași concluzie și își schițase, cu rapiditate, un nou pas spre aflarea adevărului. Doctorul o îmbrățișă pe Maria tandru, parcă sporind dorința de a o avea mereu alături. Nu ezită să-i mulțumească pentru dovada de încredere pe care i-o arătase, ascunzând comisarului mesajul trimis de el în acea dimineață nefastă când fusese nevoit să părăsească în grabă țara.

– Știu că nu se încurajează astfel de gesturi, însă voi face o excepție. Pentru mine contează, preciză Bogdan, mai ales că m-am întors definitiv acasă.

Fiecare dintre cei prezenți primi câte un cuvânt de revedere. Emilia Cristache se așezase lângă Tania și își păstra cu sfințenie bucuria pe chip. Pe noul-venit îl primi însă cu un surâs egal cu nepăsarea, ceea ce nu-i scăpă Mariei. Scriitorul nota aspecte de toate nuanțele. Alerga de la un personaj la altul, trăgea brazde paralele – multe dintre ele de rezervă – și presăra scânteii de-a lungul și de-a latul filelor. Romanul său căpăta contur, apăreau variante noi iar importanța lor putea fi covârșitoare.

Când dădu cu ochii de Anca, privirile doctorului s-au întunecat brusc. Nu se aștepta să întâlnească acea femeie aici. Era clar că nu pășise cu dreptul, oricât s-a străduit să facă asta.

Logodnica scriitorului vorbise destul de puțin. Părea o femeie absentă și fuma îngrozitor de mult. Brunetă, cu părul lung, mignonă, atrăgea atenția prin excesul de inele pe degete, toate de aur, unele cu pietre, altele simple, pe care le tot mișca, circular, ușor agitată.

– Tu ce cauți aici? o întrebă Bogdan.

– E cu mine, sări scriitorul. Logodnica mea! Dar ce se întâmplă?

Ștefan Deleanu se ridică de pe scaun, în semn de protest.

– Se întâmplă că, nu mai demult decât ieri, m-a sunat și m-a amenințat că nu se lasă până când nu voi fi cap de listă printre vinovați.

– Nu se poate, sigur e o confuzie. Anca e logodnica mea de câteva luni.

– Mai precis? întrebă Bogdan.

Scriitorul se gândi.

– Nu cumva coincide cu perioada în care ai început biografia pictorului?

– Ba da. Am cunoscut-o chiar atunci, aici, la Tudor.

– Și eu tot aici am cunoscut-o, Ștefan, însă mai demult.

Acum să-mi spună ea de ce a înlocuit tabloul meu cu un fals? Nu-i așa că n-ai observat, domnule comisar?

Anca făcu fețe-fețe. Maria verifica ultimele notițe reale, Ștefan ar fi smuls munții să-i prăvălească peste aceste clipe, Tania murmura un crez, Emilia picotea în întuneric aruncând săgeți spre decorul creat instantaneu.

– Vorbește, Anca! o îndemnă Bogdan Davidescu. Nu am niciun interes să ascund adevărul. Ți-ai făcut iluzii și de aici un întreg lanț de orgolii! apoi se adresează scriitorului: Ștefan, te voi dezamăgi să-ți amintesc că această femeie se dorea, până mai ieri, tovarășa mea. De fapt, cred că se cam încurcă în planuri. Mai întâi l-a cunoscut pe Tudor, la o expoziție. A ajutat-o mult, financiar, însă ea își dorea portofoliul complet în viața pictorului. Pe urmă s-a reorientat. Cam rapid, însă. Când a aflat că vreau să-mi deschid aici, în țară, o clinică, a bătut din palme. S-a văzut mâna mea dreaptă. Își schițase, în detaliu, proiectul nostru, cum îi plăcea să-l numească. Visa excursii în străinătate și o locuință mare. O invidia pe Maria pentru toate șansele pe care i le-a dăruit viața. Pictura-amintire o deranja cel mai tare. Asta s-a întâmplat vara trecută. Mai întâi a dorit-o cadou. Am refuzat-o din start. Pe urmă, datorită valorii tabloului, din punct de vedere artistic cât și sentimental, a căutat să-l elimine din raftul cu amintiri. Și-a făcut o cheie de la mine, am bănuir asta de când mi-a spus că am uitat

cheile pe masă, la Tudor, și mi le-a adus a doua zi. Apoi nu i-a fost ușor să-l înlocuiască... Sigur are un complice.

– Știu, Bogdan! interveni comisarul Simionescu. Marius Stancu, falsificatorul de artă, este arestat. A vorbit și despre Anca. Am observat din primul moment falsul, însă importantă în anchetă era imaginea pe care ne-o oferea pictura... Ștefan, îți mai strecor și eu o frază în cartea ta: „logodnica” a venit aici nu de dragul tău, ci pentru faptul că era nevoită s-o facă, așadar programată în calendarul dosarului nostru. Vei scrie și acest lucru, nu? continuă comisarul, observând uimirea de pe fața scriitorului care încetase să-și mai ia notițe despre propria viață. Devenea, fără voie, un personaj important în cartea sa, un personaj care nu-și cunoștea rolul dar pe care, vrând-nevrând, trebuia să-l joace ca un adevărat profesionist.

Șapte chipuri rămăseseră împietrite pe brazda unui nor. Gânduri friguroase tronau în jocuri de scântei. Dincolo de gard, Ursache, trântit pe iarbă, contempla cerul. Ce-i păsa lui că niște oameni umblau bezmetici prin hățișurile vieții, îndepărtând lianele cu brațe de oțel?! Mâncase în grabă tartinele oferite de gazde, împărțise și câinilor puțin, băuseră împreună apă de izvor, apoi îl cuprinse o toropeală plăcută. Cu siguranță că nu știa să viseze. Avea lângă el borcanele de gem pe care i le adusese Bogdan și liniștea muntelui, suficient pentru a se integra în dimensiunile unei existențe atât de normale precum culcușul din crengi de alun dintre ruine, ori lipăitul, din când în când, cu tălpile goale, prin prundișul mângâiat de apă, unde-și afla răcoarea trupului și a minții.

Maria nu mai avea astâmpăr. Coborî cele câteva trepte, apoi se întoarse, împăturind o frunză adusă de vânt.

– Doamne, ce lungă e noaptea asta a nesiguranței și neîncrederii! preciză aceasta. Apoi continuă, trimițând săgeți spre Anca: Tu ce naiba tot vrei de la noi? Ai luat tabloul, ce-ai făcut cu el? Să mi-l aduci, auzi, să mi-l aduci! Meschinăria ta întrece orice limite!

Anca își mai aprinsese o țigară.

- L-am vândut, asta am făcut. Pe trei mii de euro. Aveam nevoie de bani și-apoi pe voi vă lega acel peisaj, nu pânza în sine!

Căpătase parcă o privire sălbatică ori poate sângele pulsa altfel prin inima golită. Curajul ei era frate cu nebunia. Îl strângea pe scriitor de mână dorind parcă să-l trezească dintr-un coșmar. Ștefan se pierduse printre rânduri. Rândurile erau niște temnițe care-l înghițeau. Din temnițe porneau labirinturile întunecate și, tot așa, un vacarm nedefinit pusese stăpânire pe această după-amiază.

- Ștefan, îți prezint scuzele mele, dar mă văd nevoit să-ți cer Ancăi să plece imediat... Domnule comisar, cum se pedepsesc astfel de fapte?

- Toate la rândul lor, domnișoară Cristache...

- Actorul din mine nu mai vrea acest rol. Ducă-se pe pustiu! Am nevoie de prieteni și nu de felinare false și reci, aprinse din explozii solare!...

Între timp, nebunul se ridicase și pornise spre deal. Aproape la fiecare pas privea spre terasă, dorind parcă să-și ia rămas-bun de la cineva. Doctorul nu observase acest lucru. Urmărea atent reacțiile celor prezenți și strângea semne de întrebare într-un ceas cu cadranul ruginit.

- Cred că pe dumneavoastră vă caută, zise Tania, care întrerupsese discuția, în șoaptă, cu Emilia.

Bogdan Davidescu privi spre Ursache. Fața celui din urmă se însenină.

- Nu te voi uita, îi zise doctorul. Voi deschide clinica și te voi angaja la mine. Vei fi omul bun la toate, ai să vezi!

Nu se știe cât a înțeles Ursache, însă câinii se gudureau de parcă ei ar fi primit această promisiune.

În scurt timp, doar câteva pale de vânt mai treceau peste terasa unde avusese loc întâlnirea. Bogdan plecase primul, oarecum supărat că programul Mariei nu se suprapune cu a lui.

Comisarul se simți nevoit s-o conducă pe logodnica abandonată de scriitor. Ștefan își mai schița câteva idei pe capota mașinii, iar Tania fusese invitată de Emilia la ea acasă. Maria acceptă invitația doctorului de a se întâlni, spre seară. Avea nevoie să-și limpezească sufletul cu cercuri de lumină coborâte din cerul vânat de iele.

CAPITOLUL IX

Vântul porni să sufle din senin. Ursache urca dealul, urmărind mașinile care se îndepărtau. Poteca, formată de el, șerpuia prin desișul de aluni, forfecându-i pașii. Se ținea cu mâna dreaptă de brusturii crescuți în voie. Ajunse în cărarea de pe zare. Obosit, se sprijini în toiag. Trebuia să mai străbată încă două mici coline și o pădurice de ulmi până la adăpostul său dintre ruine. Deodată tresări. Își puse mâna streășină la ochi și privi în față. Un avion de linie spărgea cerul cu zgomotul său infernal. Mai văzuse avioane. Însă toate zburau la înălțimea norilor. Acesta părea că se pregătește pentru aterizare pe un aeroport din apropiere, sau – Doamne ferește! – că se va prăbuși dincolo de orizontul de atins cu degetele. Parcă deocheat de iele, nebunul încremeni în poziția aceea și-n scurt timp căzu ca o lespede de pe un acoperiș alunecos. Astfel îl găsi, desprins de realitate, unul dintre locuitorii din Zăvoaia, care tocmai trecea prin zonă. Săteanul, recunoscându-l, s-a oprit, cuprins de uimire și milă: nebunul avea lacrimi în ochi, iar privirile și brațele îi erau ținute spre cer. Mișca buzele, murmurând gutural ceva de neînțeles. Căinii gemeau ușor, cerând ajutor pentru stăpânul lor.

– Scoală-te, omule! îl îndemnă trecătorul și, prinzându-l de braț, încercă să-l ridice.

Nebunul nu reacționează. Corpul îi era greu și rigid. Săteanul, conștientizând iute gravitatea situației și că singur nu s-ar fi putut descurca, chemă ambulanța, explicând pe larg starea de fapt. La nici patruzeci de minute, brancardierii, o asistentă frumușică, în frunte cu polițistul din localitate, urcau, transpirând, cărarea. Transportat la spitalul din oraș, nebunul își reveni numaidecât. Între timp, comisarului Simionescu a luat act

de ultimele evenimente.

– Unde sunt, Ilona? De ce sunt aici, Ilona? îngână Ursache, rotindu-și privirile prin încăperea străină.

O asistentă cu părul șaten, lung până dincolo de umeri, pregătindu-i medicația, îi aruncă un surâs:

– Nu sunt Ilona și nici nu am vreo colegă care să poarte acest nume... Dar nu te teme, ești bine!... Sunt convinsă că va veni vreo Ilona să te ia acasă, glumi asistenta, apoi luă căruciorul cu medicamente și ieși pe holul care răsuna sub pașii vizitatorilor de la acea oră.

Încercă să se ridice dar puterile îi erau secătuite. Îl durea cotul drept. Masă cu grijă acel loc. Îndată își pipăi barba. Era neîngrijită. I se părea că vine din altă epocă, unde ustensilele de bărbierit nu se descoperiseră încă. Își trecu mâna prin păr. Îi crescuse și îl simțea nespălat. Pe noptiera de lângă el, câteva borcane de gem îi făceau legătura cu niște aripi uzurpatoare de avion. Nelămurit, se încruntă. Dorea acut lămuriri. Era singur în salon. Pe marginea unui pat, un halat mângâia gresia verde-bleu. Prin fereastra deschisă, vântul umfla perdeaua lăsând să pătrundă zgomot de mașini. Cu greu se ridică pe marginea patului. O infirmieră trecu prin dreptul ușii și se oferă să-l ajute:

– Ce vrei să faci?

– Să merg la geam, apoi acasă.

– Te voi ajuta să ajungi la fereastră, mai departe e treaba medicului.

– Unde sunt? întrebă din nou.

– La spital. Ai avut o stare de leșin, de insolație... În curând va veni cineva să te ia.

– Ilona? dori să fie sigur.

– Nu știu cine va veni. Acum te las. Să-ți fie bine!

Se făcuse amiază. Soarele arunca săgeți orizontale pe deasupra blocurilor. Aerul era cald, sufocant.

Comisarul Simionescu apăru în prag. Îl întâmpină o privire blândă, confuză. Alta decât a sălbaticului pe care îl

cunoscuse nu de mult, în preajma vilei din Zăvoaia.

- Aici erai, glumi comisarul, făcând câțiva pași spre el. Noroc cu omul acela, altfel cine știe cât ai fi zăcut acolo...

- Nu înțeleg, zise nebunul. Cine sunteți dumneavoastră? Unde este Ilona?

Comisarul tresări. Îl privi cu mai mare atenție. Gândul că ar fi greșit atât încăperea cât și persoana căutată l-a fulgerat o clipă. În salon apăru un bolnav care se așeză pe patul alăturat. Își ridică halatul atârnat pe jos și se întoarse cu spatele, nepăsător.

- Domnule, îl întrebă comisarul, făcând câțiva pași înspre bolnavul abia sosit, ați vorbit ceva, astăzi, cu acest om? și arată spre nebun.

- Nu. Mă simt rău. N-am chef de palavre!... mormăi acesta, așezându-și perna iritat, semn că a încheiat conversația.

- Ce am eu? insistă nebunul. De ce mă priviți cu atâta interes? Iertați-mă, dar nu vă cunosc. De ce ați venit în vizită? Unde este soția mea? Dar fiica mea?

Comisarul se afla în fața unui caz de excepție. Realiză că bărbatul din fața sa tocmai își căpătase harul vorbirii și, parțial, memoria.

- Sunt comisarul Simionescu Dan, se prezentă acesta, întinzând mâna. Tu cine ești?

- Ce-am făcut? se sperie nebunul, strângându-și pumnii la spate. Contactul cu poliția nu-i niciodată de bun augur.

Comisarul aprecie noua personalitate a bărbatului din fața sa, până mai ieri rătăcind pe coamele dealurilor, fără anotimp, fără busolă, fără iluzii. Vorbea coerent, tonalitatea îi era distinsă, mimica trăda un caracter puternic, plăcut.

- Aș dori să știu cum te cheamă, începu comisarul o nouă conversație, adresându-se familiar, pentru a înlesni apropierea.

Nebunul se gândi vreme de câteva secunde:

- Și eu aș vrea asta, zise, dezamăgit, dar ceva e tulbure aici, și duse mâna la cap, zâmbind.

- Prietenii îți ziceau „Ursache”. Până aflăm, cu adevărat,

care e numele tău, îți vom spune așa. Cine e Ilona?

- Soția mea. Am și-o fiică mare...

- Cum se numește?

Ursache cotrobăi prin mintea lui cețoasă. Într-un târziu dădu a neputință din cap. Comisarul continuă să pună întrebări cu pauze lungi între ele:

- Unde te-ai născut?... Ce profesie ai?... Ce căutai la Zăvoaia?

Interogatoriul a fost întrerupt de medicul de gardă:

- Pacientul este bine. Encefalograma-i curată. E o chestiune de timp până își va recăpăta memoria...

- Când îl veți externa? întrebă Dan.

- Chiar și acum, dacă doriți să-l luați.

- Mă tem că va trebui să așteptăm până dimineață.

- În regulă, domnule comisar, primi răspunsul doctorului care părăsi încăperea, continuându-și vizita de seară prin celelalte saloane.

- Ursache, nu te grăbi! Mergem încet-încet, dar sigur! Ești obosit și ți-o fi foame. Merg să-ți aduc ceva de-ale gurii!

- Da, mi-e foame, însă nu mă plâng. Am avut zile și mai rele... Dar nu-mi aduce mâncare. Vine masa de aici...

- Bine, Ursache... Te las. Mă întorc mâine dimineață...

Ursache nu răspunse. Simțind că intră într-un fel de relaxare forțată, cataleptică, se întinse pe patul mult prea cald, chiar și pentru o zi de vară, privind într-un punct fix, strângând bara de metal de la capătul patului. Comisarul îi mai aruncă o privire din prag, zâmbindu-i. De la volanul mașinii de serviciu, îl apelă pe Bogdan:

- Nici nu știi ce veste îți dau, Bogdane... Prietenul tău, Ursache, se pare că își recapătă memoria.

- Cum așa? Mă bucur să aud asta!...

- E la spital. Astăzi a căzut, acolo, pe dealul său. Se pare că și-a pierdut cunoștința, dacă se poate spune așa. Cineva l-a găsit și a chemat ambulanța. Am fost la el. Și-a revenit...

Desigur, e alt om. Mi-a vorbit. L-am întrebat despre familie... Se pare că acest om are multe de spus. Apropo, de când îl cunoști?

- Din primăvară. Eram la Tudor. Când îi era foame obișnuia să vină la poartă. Stătea acolo și aștepta. Uneori pictorul îi deschidea și îl invita pe alee, însă niciodată nu depășea câțiva metri de gard. Se așeza pe iarbă și mânca. Avea parcă teamă de spații închise, ca și cum cineva l-ar fi putut sechestra în orice moment. Odată m-am așezat lângă el. I-am vorbit minute în șir. Nu știu dacă înțelegea ceva din ce spuneam, însă continuam să povestesc, ca și cum cel de lângă mine își imagina perfect ce-i înșiram eu. I-am vorbit despre casa mea din Bruxelles, despre fiul meu, despre profesie, despre dorul de țară. I-am pomenit chiar și de Maria, deși nu luasem hotărârea să divorțez... Îmi amintesc că pictorul a venit lângă noi și mi-a șoptit: „Să ai încredere în el, Bodgane, numai așa va avea și el încredere în tine.” Nu știu ce a vrut să spună Tudor prin aceste cuvinte, atunci nu le-am dat importanță, nici acum nu le găsesc vreo explicație. Cert este că, din ziua aceea, i-am zis Ursache. Iar Ursache mă trecuse în categoria celor de care nu se temea, ba mai mult, venea la capătul podețului de lângă pârau ori de câte ori treceam pe la Tudor.

- Da, mi-ai spus că pictorul avea grijă de el, că era un fel de străjer în jurul casei acestuia, dar cum a ajuns acolo și de ce tocmai acolo nimeni nu știe. Am întrebat oamenii din sat. Răspunsul lor a fost că a apărut pur și simplu. Am să te rog să vii mâine dimineață cu mine la spital.

- Negreșit, o să-i închiriez o garsonieră, apoi o să-l iau la mine la clinică, așa cum i-am promis. Nu este un om rău. Are nevoie de ajutor, e clar.

Comisarul îi dădu aceeași veste și lui Ștefan. Scriitorul se arătă dornic de subiecte noi și abia aștepta ziua următoare, să țină pasul cu evenimentele.

În acest timp, prin mintea lui Ursache se zbenguiau tone de stări. Trebuia să facă ordine, dar putea oare să pună lucrurile

cap la cap și să le definească în vreun fel? Veneau și dispăreau crâmpoie de nume, locuri, oameni, se făcea seară și dimineată într-o singură clipă. Undeva, în abis, se contura teritoriul pe care pășea într-o mare de nedumeriri. Un nume nou avea să-i invadeze memoria. Se auzea strigat, chemat, dorit. Era clar că acel nume îi aparținea și chiar dacă nu era așa, avea să-l împrumute, să-l păstreze, să-l poarte ca oricare altă persoană. Din seara aceea a dorit să fie, pentru el și pentru alții, Mihai Romanescu...

După ce luă cina, Mihai Romanescu se ridică din pat și ieși pe hol, cercetându-l. Trecuse de zece seara. După ora de tratament, asistentele se retrăseseră în cabinet și urmăreau un show la televizor, comentând din când în când plictisite. Un pacient tușea zgomotos într-un salon alăturat. Cineva vorbea la telefon, plângându-se de răbdarea pe care trebuia s-o încerce în spital. Descoperi ușor cabina de duș. Era la două camere distanță de salon. Nu avea prosop. Se întoarse și își luă un cearșaf pe care-l folosi, ferindu-se să fie văzut de cineva. Când reveni în salon, vecinul de suferință sforăia. Atunci zări, în spatele noptierei acestuia, într-o sacoșă, o pereche de pantaloni și un tricou verde. Îndată îi fulgeră o idee: luă sacoșa și privi atent bolnavul. Nu dădea semne să se trezească. Ieși pe hol. Știa unde este toaleta. Acolo avea să se schimbe și să abandoneze pijamaua primită la internare. Coborî scările, aparent liniștit. Nu avea nevoie de bilet de externare, nici de însoțitori spre nicăieri. În schimb, avea o voință nebună de a se descoperi. Holul de la parter i se păru imens. Întâlni un medic de pe Salvare și o targă cu un pacient accidentat. Apoi ieși în stradă. Nu știa încotro s-o ia. Întrebă unde este gara. Află că este la trei străzi spre stânga și porni pe jos. Rămase până dimineata, în sala de așteptare. Deși cei câțiva călători moțăiau, el nu dormi deloc. Își făcu fel de fel de scenarii. Trebuia să iasă cumva la liman. Mai întâi urma să ajungă la Zăvoaia, însă avea nevoie de bani. Se oferă să care bagajele unei doamne care îi întinse zece lei. Îi erau suficienți să

ajungă acasă.

Între ruine, câinii l-au întâmpinat bucuroși. Bărbatul îi mângâie pe rând și vorbe cu ei, pe urmă se duse direct la patul din crengi uscate și din cartoane și-l răsturnă. De sub câteva brazde de iarbă, scoase o servietă pe care o deschise cu rapiditate. Cele câteva obiecte de lenjerie – cămăși, pantaloni, cravate –, răvășite, se îngălbeniseră și căpătaseră un iz greu. La fel și niște articole de ziar. Măruntișul dispăruse. Ceva îi spunea că ultrasofisticatul compartiment din peretele stâng al servietei nu a fost descoperit. Și nu s-a înșelat. În portmoneu erau: cartea de identitate, pașaportul, permisul de conducere, un brevet de pilot, două mii de euro și vreo patru mii de lei. Într-adevăr, se numea Mihai Romanescu și locuia în Brașov. Avea cincizeci de ani. Acum părea că știe de ce aeronava care trecuse pe deasupra dealului cu aluni și ulmi i-a declanșat criza, ori, mai bine zis, descătușarea. Închise ochii. Se vedea la manșa unui avion, pe deasupra sudului Germaniei, cu destinația Bruxelles. O priveliște superbă se derula pe pământ, el atingea norii, se amesteca printre ei, gonea împreună cu ei, când deodată simți că nu mai putea stăpâni comenzile. Era un bărbat puternic, toți piloții sunt puternici, însă întreg efortul depus se dovedea a fi zadarnic. Avionul pierdea din înălțime. Anunță turnul de control. Copilotul striga cât îl țineau puterile: „Trebuie să facem ceva! Avem aici atâtea suflete! Gândește-te la Ilona! Adela n-ar rezista fără voi!” Apoi se amestecă într-un nor de praf. În rest: foc, moarte, sânge, țipete... Își reveni după câteva luni de comă, într-un pat de spital din Germania. Era începutul greu al unei primăveri orfane. Ziua aceea de aprilie își cărase trena printre vulturi, spre ceață. Lângă el era o femeie îmbrăcată în alb. Încercă s-o întrebe ceva însă nu reuși să scoată decât niște sunete ciudate. Era derutat. Nu înțelegea de ce este acolo, iar trecutul se învăluisese în norii cu care se jucase ultima dată, pe cer. După câteva zile, doi bărbați, îmbrăcați în costume negre, unul de vreo treizeci de ani, celălalt cu părul grizonant, au venit în vizită, însoțiți de un medic. Abia

acum, la derularea filmului, realizează că știa bine câteva limbi străine. Își amintea că cei doi se interesaseră de sănătatea sa, în limba germană. Doctorul dăduse din cap evaziv și le spusese că speranțele de revenire a memoriei sunt la jumătate. După aceea, când au rămas numai cu el, i-a auzit vorbind românește:

– Ah, ticălosu'! Ne dă planurile peste cap...

– Dar nici nu știm dacă îl cunoaște pe Tudor. Eu l-am văzut de mai multe ori pe zugravul de la Zăvoaia coborând din cursa lui... Or, e puțin probabil să se fi împrietenit, să fi intrat în cercul lui de prieteni.

– Dacă l-am face să colaboreze cu noi, s-ar umple de bani. Nu i-ar fi greu să transporte acele tablouri false și să-i spună mamei lui Georges că vin din partea lui Tudor Cristache... sau, propriu-zis, de la urmașii acestuia...

– Ticălosule, se aplecă vizitatorul cel tânăr asupra lui, să te faci bine, că avem nevoie de tine! Ai înțeles?

CAPITOLUL X

Deși cei doi necunoscuți bănuiau că pariază „pe un cal mort”, l-au sustras din spital și l-au adus în țară, cu o mașină. L-au sechestrat într-o încăpere din demisolul unui motel de pe centura orașului Timișoara, prezentându-l patronului ca fiind „fratele nostru, cu mintea rătăcită”, plătind pentru el, anticipat, cazare. Un timp s-a simțit epuizat de lunga drumeție, suprapusă ticălos peste convalescență. Cu toate acestea, un gând nu-i dădea pace, de parcă viitorul omenirii depindea de acesta. Trebuia să ajungă la Zăvoaia și să-l pună în gardă pe necunoscutul pictor... Deja îi uitase numele... Dar câți artiști plastici puteau fi într-un sătuc?... La fel a uitat și cum a reușit să fugă din acea carceră și să se vadă, la câteva săptămâni, față în față cu Tudor Cristache. Cum gesturile și sunetele scoase nu i-au putut fi interpretate de către pictor, acestuia i s-a făcut milă de nebunul rătăcit pe acele meleaguri și i-a dat mâncare. Așa se întâmpla ori de câte ori Tudor Cristache poposea la vilă. Resemnat, și-a găsit culcuș între niște ruine aflate în apropiere, împrietenindu-se cu cei trei câini care stăpâneau deja acel loc pustiu.

Într-o noapte febra a pus stăpânire pe el, târându-l într-un lung coșmar. N-ar fi putut să spună cât a ținut iadul. Când s-a trezit, uitase complet cum și de ce a ajuns acolo. Învățase în schimb drumul spre casa pictorului, fără a mai avea vreo intenție de a relaționa cu acesta.

Cu banii găsiți în servietă putea să înceapă o nouă etapă în viața sa. Va porni spre trecut, unde, și cu ajutor divin, va dezlega mistere și va găsi piesele absente din puzzle-ul vieții sale. Se grăbi să plece, gândind că Dan Simionescu îi va descoperi lipsa și va anunța autoritățile din Zăvoaia. Se lăsă condus de câini până în

stația de autobuz. Îl dureau sufletul să se despartă de ei, însă îi abandonă acolo. Aceasta era singura variantă rezonabilă, practică. Nu mai avea răbdare să aștepte și luă o mașină de ocazie spre Brașov. Se duse direct la un magazin de unde își cumpără două cămăși cadrilate și o pereche de pantaloni, pantofi și curea de piele. Se schimbă după un gard, într-un parc. Apoi căută o frizerie unde căpătă vechea înfățișare. Pentru prima dată, după mult timp, se mândri cu statutul său.

Constată că-i este foame și își aminti de borcanele cu gem pe care i le adusese doctorul. Zâmbi. Se ivise șansa de a mânca pe săturate. Alese un restaurant în centrul orașului și comandă o friptură. La masa alăturată se așezară două persoane, un bărbat de aproximativ șaiszeci de ani și o femeie destul de tânără în comparație cu însoțitorul ei. Sesiză că îl priveau insistent. Începu să se întrebe dacă ceva este în neregulă cu el, însă păstră un aer de indiferență.

– Acesta nu este omul cu tabloul? zise femeia pe un ton destul de tare.

– Ți se pare, dragă, ce asemănare vezi tu între cei doi?

– Nu știu, privirea, alura, până și mâinile, totul. Mă sperie.

Tânăra era frumoasă. Avea părul blond și vocea caldă. I se păru că tenul, măsliniu, contrasta cu nuanța părului, iar degetele acelea delicate le mai văzuse cândva. Sau poate dorul de ființele iubite îl făcea să cutreiere printre iluzii.

– Ei, stai liniștită! Nu are cum să fie el. Omul acela era un cerșetor. Pe deasupra era și mut. Ia să vedem!

Bărbatul se ridică de pe scaun și se apropie de Mihai:

– Aveți un foc, vă rog?

– Nu mai fumez de mult, domnule. Scuze! răspunse amabil, aviatorul.

Își reluă locul lângă tovarășa sa, surâzând:

– Ți-a ieșit din grijă?

Femeia dădu din cap, afirmativ, nu tocmai convinsă.

– Tot nu înțeleg de ce te temi. Cerșetorul acela nu știe nimic... Dacă stau bine și mă gândesc, o clipă am avut impresia că a zărit cifrul de pe verso... reveni bărbatul. Dar poate mi s-a părut... Deși, dacă l-a văzut, nu trebuie să-l ignorăm pe nebunul cerșetor...

– De-asta zic și eu, adăugă tânăra, dar nu știu ce mi-a venit. E totuși o diferență enormă între cei doi. Apropo, de unde și până unde cifrul acolo? Ceva îmi scapă.

– Ok, îți spun, iubito, deși am jurat că nu va afla nimeni. Diva... actrița Valeria Stoicescu, mama lui Georges... Noi așa-i zicem – „Diva”... Ei, bine, Diva face expoziție cu vânzare, acolo în Germania, uneori în Franța, Olanda... cu lucrările lui Tudor Cristache. Banii îi pune într-o casetă de valori, la o bancă, deși am înțeles că lovelele sunt pentru Georges. Cifru i l-a transmis lui Tudor, jurând că ea nu-l păstrează, promițându-i că îi va trimite și o dublură a cheii. Georges a ascultat, în secret, acea convorbire... Cum pictorul era în focul creației și neavând nimic de scris la îndemână, a notat cifru, cu o pensulă, în spatele unui tablou. Restul îl știi...

– Păcat... Păcat că pictorul a murit... După incident, probabil că a memorat cifrul, ori l-a tăinuit mai bine, și a distrus tabloul... Ar trebui să mai „vizităm” vila...

– Problema e alta... Dacă Arion l-a ucis pe pictor, după ce i-a smuls codul, noi suntem scoși din joc!...

Ochii femeii s-au arătat întrebători ca două flori de nufăr. Bărbatul continuă. Știa ce efect afrodiziac au vorbele lui asupra tinerei.

– Georges e la zdup. Umbla cu prafuri. Înțelege?... Reușise să șterpelească telefonul și cheia mă-sii. Pentru ca Diva să nu mai poată lua legătura cu Tudor, a aruncat telefonul. El voia să vină în țară, să afle cifrul chiar de la pictor... Doar că a fost săltat.

– Nu văd legătura cu Arion...

– Cine crezi că-l aprovizionează cu... făină? Și bănuiesc

faptul că cheia e la el...

Mihai Romanescu primise comanda și achită îndată. Începu să mănânce cu mișcări repezi. Simțea că trebuie să părăsească cât mai rapid acel local. Aflase că e posibil să fie depozitarul unor informații prețioase, dar și periculoase. Coborî scările în grabă și căută o reprezentanță de unde își cumpără un telefon mobil. Agenda lui era goală. Luă un troleibuz spre cartierul său. Jinduia să conducă Mercedesul lui gri, de care fusese mereu îndrăgostit, dar cine știe unde se afla acum? Era ora zece și treizeci și cinci de minute. Se așează la geam și începu să admire blocurile cum alergau de-a lungul troleibuzului. Cu câteva stații înainte de coborâre, prin ușa deschisă, îl zări pe Ștefan Deleanu, însoțit de o femeie care purta o pălărie bleu pe creștet. Aceștia, deși nu așteptau acel troleibuz, când l-au descoperit pe Mihai, au urcat și s-au așezat lângă el:

– Ce minune că te-am întâlnit!... Ea e Tania. Prietena mea.

– Nu trebuie să fim văzuți împreună, zise Mihai, în loc de salut, refuzând orice contact fizic. S-ar putea să fiu urmărit.

– Așadar, mă recunoști, se bucură scriitorul.

– Vag. Te-am zărit pe terasă la Zăvoaia.

Deleanu scoase din buzunar cotidianul local, îndoit pe verticală.

– Iată ce am găsit la ruină. Cineva ți-a devastat geanta...

În interiorul ziarului era o secțiune dintr-un alt ziar, care găzduise cândva un subiect de senzație: *„Accident grav de avion, în Germania. Pilotul român, Mihai Romanescu, din Brașov, se zbate între viață și moarte.”*

– Eu am fost acolo. Îți las un număr de telefon. Să i-l dai și comisarului. Spune-i să mă sune.

– Iată și numărul meu... Poate ai nevoie de un prieten...

Mihai introduse în memoria telefonului cifrele dictate de scriitor, apoi mormăi:

– Acum vreau să fiu singur. Nu vei afla nimic mai mult!

Hotărât se lipi de geam, închizând ochii ostentativ. Ștefan acceptase, deși s-ar fi vrut bodyguard și ghid. Știa că insistând nu va face decât să piardă încrederea pilotului, ori să-i tulbure mintea. Cu părere de rău, se ridică și căută un alt loc până la prima stație, unde făcu cale întoarsă.

În Cartierul Florilor, viața trona în toată splendoarea ei. Împotriva ploii răvășitoare ce se pornise din senin, nimic nu se schimbase. Mihai Romanescu regăsi magazinul de la parterul blocului. Chiar și vânzătoarea era aceeași, cu aceeași privire încruntată. Păși, aparent liniștit, spre intrarea blocului. Parcarea era goală. Uitându-se fugar peste umăr, parcă zărise pălăriuța bleu pitindu-se după un arbust ornamental... Totuși urcă la etajul I. Își văzu numele pe ușă. Brusc, începu să se teamă. Cine știe ce îl aștepta dincolo de acei pereți?! Avea o soție, Ilona, și o fiică de douăzeci și cinci de ani de care îl despărțise îngrozitorul accident. Sună. Deschise un bărbat îmbrăcat lejer, în tricou și pantaloni scurți.

- Îl caut pe domnul Mihai Romanescu! zise, cu prezență de spirit, pilotul.

Vocea bărbatului din prag veni parcă din străfundurile întunericului:

- Domnul Mihai Romanescu nu mai este printre noi. A murit în urma unui accident de avion. Dar cine îl caută?

- Dumnezeu!... Sunt un vechi prieten... Coleg de facultate... continua să-și joace rolul, pilotul. Îmi pare rău, nu știam. De fapt sunt plecat de mult timp. Locuiesc în Londra. Dar dumneavoastră cine sunteți, dacă îmi permiteți? Nu pot vorbi cu soția lui ori cu fiica?

- Din păcate, nu este posibil acest lucru. Eu sunt fratele lui, David Romanescu. Ilona a rămas paralizată, este într-un sanatoriu în Sibiu. N-a suportat șocul oribilei vești. De Adela nu mai știe nimeni, nimic. A dispărut imediat după moartea tatălui ei.

Dacă i-ar fi trântit cineva sufletul pe trotuar și ar fi jucat

cu picioarele pe el n-ar fi resimțit atâta durere. Era ca și cum un fulger i-a ochit mintea din nou și tare se ruga să nu-și piardă iarăși cunoștința. Întinse mâna străinului și mulțumi pentru informații. Nu a avut niciodată un frate. Sau poate că uitase... Era clar, ceața persista mai mult decât credea el. Coborî scările ținându-se de balustradă. Încotro s-o ia? Telefonul sună, pentru prima dată. Răspunse imediat.

– Sunt comisarul Simionescu, auzi o voce de bărbat, mi-a dat Ștefan numărul tău.

– Comisare, am nevoie de ajutor! Soția mea este în pericol. Se află într-un sanatoriu din Sibiu. Mă duc după ea.

– Nu întreprinde nimic fără mine. Voi veni și eu acolo. Te sun îndată ce ajung în oraș...

– Spune-mi, dacă știi, am vreun frate?

– Sută la sută, nu!

CAPITOLUL XI

Mihai ajunse la Sibiu înaintea lui Dan Simionescu. Îl sună pe comisar, însă acesta nu-i răspunse. Speriat, luă legătura cu scriitorul:

– Ștefan, știi ceva de comisar?

– E pe drum, spre Sibiu. Am vorbit cu el acum câteva clipe... Urmează să vă întâlniți. Mi-a spus și ce-ai găsit la Brașov...

„Of, câți mai știu asta?!” scrâșni Mihai la adresa polițistului.

– Descopăr că în perioada în care am lipsit s-au întâmplat lucruri teribile! continuă pilotul cu voce tare.

– Îți vom fi alături, Mihai. Am aflat că soția ta ar fi într-un sanatoriu de la marginea Sibiului...

– Am aflat adresa...

– Și fiica voastră, Adela, e dispărută... E clar că sunt lucruri încurcate aici... Apelează-mă când ai vreo noutate. Și eu te voi ține la curent. La revedere!

Telefonul sună îndată ce sfârșise convorbirea cu scriitorul. Era Dan Simionescu. Urma să se întâlnească undeva în apropierea Muzeului Național Brukenthal și s-o viziteze împreună pe Ilona.

Sanatoriul era înconjurat cu un gard înalt, de beton, peste care nu vedeai decât acoperișurile unor clădiri amplasate în mijlocul unei păduri de rășinoase, tronând acolo de multe decenii. Încă de la intrare te întâmpina un aer tonic, contrastând cu starea ușor cazonă. Multe alei, multă verdeată, o fântână arteziană și cântecul păsărelor din pădure. Printre copaci se plimbau câțiva pacienți, abia târându-și pasul. Un bărbat moțâia pe o bancă. Pe o altă bancă, o femeie. Arătau ca un cuplu care

nu-și mai vorbeau de ani. Păreau plictisiți, obosiți, descurajați. Probabil așa era și Ilona...

Comisarul se legitimă și ceru permisiunea să meargă la Ilona Romanescu. Află că era într-o rezervă, la etajul trei. Mihai își adună toate forțele și urcă împreună cu comisarul. O ceată agresivă de întrebări își tot făcea rondul prin sufletul lui. Era ca și cum înălțimile cărora le fusese deunăzi pradă i-ar fi oferit un front pe care să lupte pentru regăsire. Străbătu un hol lung, cu vreo zece încăperi. Penultima, pe dreapta, se afla camera cu numărul șase. Dan deschise ușa. Înăuntru nu era nimeni. Unul dintre paturi era răvășit, semn că cineva ar putea fi prin preajmă. Pe noptieră, o vază cu flori proaspete, de pădure, și o carte deschisă, lăsată cu fața în jos. Alături, un ceas de damă și o cană de cafea cu urme de ruj. Te așteptai să apară o prizonieră care să slujească dreptății și recunoașterii de sine. Fereastra era deschisă iar vântul umfla perdeaua. Dan o închise, aruncând câteva priviri în curtea imobilului. Se făcuse șapte seara dar nu se auzeau decât niște uși trântite de vânt și o voce de femeie care invita bolnavii în saloane, pentru tratament. O tânără intră în cameră și dădu cu ochii de cei doi bărbați. Era longilină și avea privirea speriată. Dădu să se retragă însă comisarul ceru explicații despre pacienta la care veniseră.

– Nu știu... se bâlbâi aceasta, ce vină am eu că nu este aici? O fi prin parc, obișnuiește să se plimbe când se simte mai bine.

„În comparație cu fizicul, vocea îi este destul de puternică” gândi comisarul:

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Azi pe la prânz. Era neliniștită. I-am dat un calmant.

– Tu știi mai multe! Uită-te la mine! Sunt comisar de investigații criminale.

În prag apăru un medic cu barbă și privirea întunecată. Ținea mâinile în buzunar și își rotea privirile de-a lungul și de-a latul, căutând parcă ceva când dădu ochii cu cei doi străini:

- Ce se întâmplă aici? ridică medicul tonul, aruncând priviri tăioase asistentei.

- Domnule doctor... sunt de la poliție și... au venit pentru Ilona... se bâlbâi fata.

Medicul tuși de câteva ori sec, pentru a-și potoli vocea:

- Cu ce vă putem ajuta, domnilor?

- Comisarul Simionescu, se prezintă acesta, întinzând mâna. Iar dumnealui este Mihai Romanescu, soțul doamnei Romanescu.

Un cutremur de-ar fi avut loc în acel timp și n-ar fi zdruncinat atât de tare starea medicului. Făcu fețe-fețe, apoi își netezi barba, ca și când ar fi rugat câteva amintiri să părăsească avanscena:

- Era pe aici... Alexia, du-te și adu-o pe Ilona!

- Dar nu este, domnule doctor! Ilona a dispărut de pe la prânz! Am tot sperat s-o găesc, am crezut că măcar acum pe seară să se întoarcă, dar nu apare de nicăieri, zise, parcă prinzând curaj.

- Incompetență! Cum se poate una ca asta?! Doar ți-am dat-o sub supraveghere, știai bine că e nebună!

Pronunțase cel din urmă cuvânt pe un ton aspru, care sfredelea bine auzul celui ce-l asculta.

În câteva clipe s-a dat alarma. Din rezerva șase, de la etajul trei, dispăruse pacienta cu numele de Ilona Romanescu. Nu prezenta un pericol așa cum nu prezenta nici garanția că se va mai întoarce. Mihai recunoscuse ceasul pe care-l făcuse, soției sale, cadou. Ar fi dorit să-l roage pe comisar să-i dea voie să-l păstreze, să fie mai aproape de cea care îi fusese alături mai bine de douăzeci și cinci de ani, însă realizează că nu acesta era scopul său aici. Liniștea din urmă cu câteva ore se transformase într-un iureș. Holul se umpluse de agitație. Bolnavii priveau curioși unii spre alții, neînțelegând exact ce se întâmplă. Comisarul ceru fișa pacientei Romanescu. Nu înțelegea foarte bine dacă medicația prescrisă era una dintre cele mai potrivite. Asistenta se agitase și

ea, în rând cu colegii săi. Găsi momentul să se apropie de comisar și îi șopti:

– Eu am ajutat-o să fugă, domnule polițist. De luni bune mă tot imploră să fac asta, iar astăzi nu m-a mai răbdut sufletul...

Mihai tresări și o bucurie amestecată cu durere îi invadă chipul.

– Ți-a spus unde se va duce?

– A mai evadat o dată, și mi-a zis că a fost undeva într-un sat... Nu-și amintea numele, însă mereu mă convingea că-i este familiară zona... Probabil că acolo s-a dus iarăși... Nu știu dacă am făcut bine, dar sunt sigură că aici era în pericol...

– Îți mulțumesc, i se adresă Mihai, pe un ton plin de recunoștință.

Cei doi bărbați se depărtaseră de sanatoriu cu gândul să ajungă la vila din Zăvoaia.

– Sper să ajungem pe lumină. S-o chemăm și pe Maria.

Într-adevăr, când au ajuns la Zăvoaia, Maria era în mașină, cu Bogdan, la poartă. Nu coborâseră, parcă să nu spargă o vrajă:

– Șșșșt! zise aceasta, ducând mâna la buze, către noii-veniți. Să nu tulburăm clipele acelei femei!

Pe fundalul superbeii cascade, Ilona ingenunchease într-un tablou blestemat. Stătea acolo, în pârâul cu pietre amare și plângea. Umbrele stejarului dansau hipnotic în lumina amurgului. Treceau peste trupul ei, iar și iar, ca pânza unui păianjen peste prada lui. Era ca o pasăre pe rugul fricii de a nu pieri sub tăișul neîncrederii în sine, de a nu se dezorienta la răscrucea din suflet. Mihai se apropie. Un dor sfâșietor îi zbuciuma pieptul. Dori s-o prindă pe după umeri, să-i inspire încredere, să-i promită că nu va mai lăsa niciodată viața să-i lovească, însă femeia din fața lui părea că nu auzea nimic. Își stropea tâmplele cu apă din pârâu, apoi își împreuna palmele ca-ntr-o rugă târzie:

– Dă-mi, Doamne, puterea să știu ce-i cu mine! Ajută-mă,

Doamne, să mă regăsesc, chiar dacă aş fi o criminală!

Auzi, într-un târziu, foşnetul paşilor şi se ridică brusc, speriată. Nu ştia ce să facă.

– Nu te teme, sunt eu, Mihai, soţul tău. Coşmarul s-a sfârşit.

Străfulgerată de amintirile care se închegau năucitor de iute, femeia făcu un pas şi căzu în braţele soţului său. Începu să-şi plimbe mâinile, cu nesaţ, pe umerii, pe gâtul, pe pieptul bărbatului. Era momentul în care sălbăticia îndoielii concura cu dorinţa de a se agăţa de cineva de încredere, care s-o ajute să-şi găsească drumul spre liman.

– Nu cred că l-am omorât eu pe omul acesta, Mihai...

– Eu sunt sigur că nu l-ai omorât tu, draga mea, deşi te-am văzut aici în noaptea crimei.

În locul unde pictorul îşi dăduse ultimele clipe de viaţă, unde un nebun rătăcise prin negura destinului, unde întâmplările se succedau cu irelevantă aparentă şi unde se zbătuse să înţeleagă de ce paşii îi erau dezorientaţi, ca ai unui animal flămând, pilotul şi-a îmbrăţişat soţia cu dor, cu mulţumire, cu dragoste:

– Domnilor, pentru aceste momente, spaţiul e prea strâmt... Pe undeva prin apropiere am avut un hotel de cinci stele, glumi acesta. Noi doi vom înnopta acolo. De mâine vom începe o nouă viaţă, vom fi la dispoziţia societăţii...

Ilona nu înţelegea.

– Din păcate, mă văd nevoit să zădăresc pornirea ta bucolică! interveni ferm comisarul. Poliţistul din sat ţi-a găsit câinii morţi lângă adăpostul tău! Doamnelor şi domnilor, avem un criminal în libertate! Vă rog să nu uitaţi asta!

– Aşa e, Mihai! întâi Maria avertismentul comisarului. Mergem mâine împreună.

– Ilona, reluă comisarul chestiunile oficiale, de cât timp eşti internată la sanatoriu?

– Probabil din a doua zi în care am fost anunţată că Mihai a avut un accident aviatic. Întâi mi s-a spus, la telefon, că e în

comă, pentru că a doua zi, doi bărbați să mă sune la ușă și să-mi dea cumplita veste. Știu că am leșinat, mi-au administrat un medicament, iar de atunci n-am mai fost lucidă. M-am trezit în sanatoriu. Mai târziu mi-au fluturat, pe sub nas, un certificat de deces pe numele lui Mihai. L-am văzut mai pe îndelete când au venit să semnez niște acte, în schimbul îngrijirii mele... Nu mi-am dat seama că era un fals... Nici nu știam bine ce fac... De câteva ori am refuzat să iau medicamentele, simțeam că mă tulbură, mi-era bine când nu le luam, însă o asistentă mă supraveghea mereu și nu reușeam să evit acest lucru. Într-o zi am implorat-o să le arunce, i-am dat în schimb un inel de aur. A acceptat. A doua zi la fel. După alte câteva zile a venit la mine și am început să-i vorbesc despre serviciul meu, despre căminul meu... Atunci a realizat că aveam dreptate, că puteam face față oricărei probleme, cu responsabilitate. Mi-a înapoiat inelul și mi-a spus să am încredere în ea.

– Măine va trebui să ne întâlnim. Vom merge la o clinică să aflăm adevăratul diagnostic. Voi deschide alte dosare pentru sechestrare și înșelăciune. Vom merge și la Brașov.

– Oriunde doriți, domnule comisar, dar voi veni doar în compania soțului meu.

Dan Simionescu zâmbi:

– Și el este o piesă principală în dosarul pictorului. Și spune-mi, te rog, ce sens au avut primele voastre replici după revedere?

– Suntem doi foști nebuni, Dane! Îmi amintesc faptul că în noaptea crimei stăteam pe deal. Era pe la trei. S-a auzit o mașină. Din ea au coborât un bărbat și o femeie. L-am recunoscut pe Tudor. Mergea împleticindu-se. S-au îndreptat direct spre cascadă. Femeia era îmbrăcată în pantalon și bluză de culoare închisă. Îl ducea de mijloc și se opreau des. Au ajuns în apropierea cascadei. Mai jos, Tudor a rămas pe loc. Femeia a țipat la el. Bătrânul a încercat să se împotrivească. Cel puțin, așa mi s-a părut. Păreau niște umbre bătute de vânt care se aplecau în

stânga și în dreapta. Lumina lunii le contura vag siluetele și chipurile. Pe mine, scena mă intrigă, dar nu eram capabil să reacționez. Căinii începuseră să latre. I-am potolit, mângâindu-i. Mă ascultau, sărmanii... Apoi l-am văzut pe pictor prăbușindu-se. Femeia a plecat cu mașina, dar s-a întors după un timp, ducând la braț altă femeie... Habar n-aveam ce se petrece. Asistam la un spectacol care nu se agăța de vreun reper din mintea mea. Abandonată, femeia s-a așezat pe niște pietre, lângă Tudor și a incremenit ca o statuie. Mănat totuși de curiozitate, într-un târziu m-am apropiat de gard, atât cât să nu mă simtă. Am recunoscut-o pe Ilona, dar nu știam ce reprezintă acea ființă pentru mine. M-a cuprins un fel de teamă și am fugit. Începuse să se lumineze. Nu știu dacă m-a auzit. Cu siguranță că n-o interesa nimic, n-a întors capul nici măcar când crengile uscate pe care călcam în grabă trosneau sub pașii mei. De pe coama dealului am văzut-o ieșind în stradă și urcându-se într-o mașină. Eu am rămas doar cu imaginea acelei femei care l-a adus pe Tudor Cristache. Însă n-aș recunoaște-o.

– Poate că eu l-am omorât, Mihai. Dar de ce? se tângui Ilona, ghemuindu-se la pieptul lui.

– Vom afla care este adevărul, oricât ar fi de crud! asigură comisarul. Mergeți să vă odihniți...

– Nu vom dormi, Dane... Vom grupa crâmpoșele din ceea ce ne-a fost sortit să ducem. Vom fi liberi, aici, departe de ura lumii, aproape de tot ceea ce ne-a despărțit până acum. Draga mea, tresări pilotul, dar ce știi de Adela noastră?

– E în America, m-a sunat o dată de acolo.

– Știa că eu am murit?

– Da. Când am vorbit cu ea, la spital, nu i-am recunoscut vocea.

– Telefonul tău unde este?

– Nu știu, nu m-a sunat pe telefonul meu, ci pe un telefon din cabinetul medical. Eu nu-l mai am de mult.

– Ce de căi umbroase!... se măhni Mihai. Avem mult de

lucru!

– Adevărat! confirmă comisarul. Vom face o ierarhie a priorităților. Ilona, trebuie să aflăm dacă într-adevăr ai fost în noaptea aceea aici, la cascadă. Ce căutai și dacă pictorul era mort când ai ajuns aici. Apoi vom vedea cine ți-a furat identitatea și locuința, Mihai!

Comisarul își trecu mâna prin păr și înșiră în gând mai toate personajele cuprinse în acel dosar. Nu prea se lega mare lucru. Fiecare avea o scenă pe care-și juca rolul, se întâlneau în pauză ori în diverse locuri ca apoi să devină pur și simplu niște insule nelocuite într-un ocean de întrebări. Dar știa că lucrurile ce par simple la o primă vedere nu se dovedesc a fi mereu lesnicioase, cât și cele complicate n-au fost întotdeauna atât de neclare. Luptase cu misterul până în cele mai tainice cotloane. Îl încătușase de fiecare dată fără milă, pentru ca mai târziu să-i facă o reverență meritată de orice învins tenace...

Se despărți de soții Romanescu pe la zece seara, convins că aceștia aveau nevoie de intimitate mai mult ca oricând.

– Noi rămânem la vilă, parcă se scuză Maria față de comisar. Mai am câte ceva de luat. Vom începe, împreună cu mama, formalitățile de moștenire în care o vom include și pe Tania. Apoi se adresează celor doi soți.

– Vreți să veniți și voi?

CAPITOLUL XII

– N-am intrat niciodată în casa aceasta, declară Mihai, urcând scările vilei.

Curtea îi era cunoscută, stătuse pe iarba de lângă aleea principală de multe ori, însă nu fusese invitat sau refuzase mereu să treacă de această barieră. Frica îl izbise violent și îi încarcerase întreaga voință de comunicare. Amintirile veneau în valuri și îi copleșeau sufletul. Era mult prea devreme să se descotorosească de ele...

Imensul living păstra vreo patru tablouri mari, câteva mai mici, ca o miniexpoziție explorată de neuitare. La loc de cinste se afla totuși fotografia în sepia a pictorului cu priviri serine, cu zâmbet deschis înspre culori, așa cum și-a trăit viața. Cei doi soți, musafiri de ocazie, și-au rotit ochii prin încăpere, admirând picturile, onorând astfel gazda. Cercetându-i, Bogdan trecu dincolo de aparențe. Erau frumoși amândoi, autentici și puternici. Maria apăru cu câteva obiecte de îmbrăcăminte.

– Pentru Mihai am un halat de la Tudor și pijamale, iar pentru Ilona am câteva lucruri de-ale mele. Să nu spuneți nu! adăugă zâmbind, invitându-i în odaia alăturată. Pe urmă vom cina.

Masa de seară se prelungi armonios, ca între prieteni de-o viață. Vorbe, râsete, scormoniri după și printre amintiri... Într-un târziu, ajunși în așternut, Mihai și Ilona au simțit, fiecare în parte și amândoi deodată, un val de căldură ca o binecuvântare. Ploaia scurtă de vară, abia remarcată în timpul mesei, încetase. De pe dealuri însă apele involburate continuau să prăvale crengi și bolovani amețiți. Mihai adormi cu gândul la câinii săi, întrebându-se cine și de ce i-a omorât. Ilona mulțumi cerului că pentru moment aveau un acoperiș sigur. Mintea îi era limpede

precum dimineața ce urma să vină în scurt timp.

Când s-au trezit, soarele urcase câteva raze pe cer. Mihai ieși pe terasa măturată de o adiere blândă. În scurt timp i se alătură Bogdan și, bătându-l pe umăr, îl salută:

– Bună dimineața, prietene!

– Astăzi e joi... răspunse Mihai la binețe.

– Are vreo importanță această zi?

– Precum toate de acum înainte.

– Adică?

– Voi ține un jurnal al tuturor întâmplărilor. Sunt convins că mereu mă va aștepta ceva nou după colț.

– Voi fi lângă tine.

– Îți mulțumesc, Bogdane! Nu știu dacă aș mai putea pilota... Cândva doreai să mă angajezi la clinica ta...

– N-am uitat asta! Am nevoie de un manager bun. Știi... nu mă puteam hotări unde să deschid clinica. Baia Mare e oraș aproape de frontieră. Am închiriat totuși un spațiu impunător în Brașov. Am adus aparatura, am pregătit câteva cabinete medicale. Mai târziu vreau să-l cumpăr. Maria și restul prietenilor sunt aici.

În câteva clipe au apărut și cele două femei.

– Cum ați dormit? întrebă gazda.

– Ne-am odihnit cât pentru șapte vieți, glumi Ilona, mulțumindu-i.

– Am pregătit cafelele. Stăm aici, pe terasă? Eu sunt în concediu, așa că avem destul timp. Voi aduce și sandvișurile.

– Vin cu tine, se offeri Ilona. Aduc și eu ceva.

Cele două femei deveniseră prietene. O alchimie a sufletelor le dicta că viața era peticită cu neprevăzut pe toate fețele, dar atât timp cât nu încăpeau minciuna, ura, ipocrizia, totul era minunat.

– Ce-ar fi să rămâneți aici o vreme, chiar dacă există riscul să fiți căutați de răufăcători? sugeră, în treacăt, Maria.

– Ne-am gândit să mergem la un hotel, Mihai are ceva

bani. N-am vrea să deranjăm pe nimeni.

- Nu deranjați, din contră, mă bucur să vă pot oferi ajutorul. Hai să vorbim și cu Mihai. Cred că e cel mai bine așa.

Maria aduse cafelele, iar Ilona veni cu micul dejun. Se conturase un fel de bună dispoziție, ivită din durere.

- Dragul meu, Maria s-a oferit să ne găzduiască aici, o vreme. Ce zici?

- Păi, să caut niște mulțumiri ecvestre, impunătoare.

- Am soclu pentru ele! glumi tânăra, arătând la inimă.

Data viitoare vom fi noi musafiri...

- Sunteți minunați! afirmă pilotul.

Ilona o îmbrățișă pe Maria și îi promise că va avea în ea cea mai bună prietenă. Au urmat câteva clipe de tăcere. Cu siguranță că se gândeau cu toții la primul pas pe care cei doi trebuiau să-l facă.

- Tu, Bogdan, ai venit definitiv din Austria, nu-i așa? Cel puțin așa am înțeles eu cândva.

- Da, eu și soția mea ne-am despărțit. M-am întors aici, la Maria. Cândva, noi doi am fost logodiți. Apropo, mi-a venit o idee. Dacă ne vom căsători, și privi spre Maria, ce-ar fi să ne cununați voi? Face parte din proiect, zâmbi Bogdan.

Tânăra surâse:

- Am mai discutat despre asta și i-am lăsat lui Bogdan libertatea de a ne alege nașii.

- Of, Doamne, oare vouă nu vă trece prin minte că e posibil să aveți în față o criminală?...

- Ne asumăm acest risc! au răspuns amândoi deodată, zâbind.

- E tonifiantă încrederea arătată în noi. Sunteți magnifici! zise Ilona. Îl vom suna pe comisar și-l vom anunța că suntem pregătiți să înfruntăm realitatea.

Comisarul Dan Simionescu îi invită la el la birou. Dosarul „*Pictorul din Ardeal*” era deschis și aștepta noi declarații.

– Veți scrie fiecare ce vă amintiți, preciză acesta. Nu uitați că orice amănunt are importanța lui.

– Așa vom face, aprobă Mihai.

– Veți fi audiați pe rând, probabil știți cum e procedura.

– Nu știm, însă ne vom conforma.

Mihai așteptă în anticameră, iar soția sa începu să scrie. În câteva clipe nu se mai auzea decât foșnetul colilor pe care aceasta avea să le umple cu o bună parte din existența ei. Își amintea că era director la o firmă de construcții. Din ziua dispariției lui Mihai lucrurile îi erau neclare. Așa cum mai spusese, cineva îi adusese vestea cea rea și își pierduse cunoștința. S-a trezit în sanatoriul acela. Multă vreme a fost confuză, deși realiza uneori că este victima unui complot. Văzuse certificatul de deces al soțului său, semnase niște acte, un bărbat și o femeie o vizitaseră de câteva ori, pe urmă o uitaseră acolo. Mai departe a urmat episodul cu plecarea din sanatoriu în noaptea în care a murit pictorul. Nu știa cine îi încredințase acea mașină, dacă a condus-o ea sau altcineva. Îi apărea, de mii de ori, imaginea pictorului, cu fața în apă. Nu s-a repezit să-l salveze. Împietrise în decorul până mai deunăzi fermecător...

Mihai procedă la fel. Pentru el, lupta îndârjită, chiar disperată, din momentul prăbușirii avionului, fusese ghilotina care tăiase legătura cu trecutul. Urmase vizita celor doi bărbați la spitalul din Germania... Desigur, la vremea aceea nu înțelegea mare lucru. Supraviețuise el și încă vreo câțiva pasageri. Urma sosirea în România, dar și comisioanele pe care ar fi putut fi obligat să le facă. Îi tot apărea în minte un tablou al lui Tudor și faptul că avea pe verso niște cifre – foarte important pentru acei oameni, se pare – așa cum putea să fie doar o cacialma, pentru a-l convinge pe pictor să vândă picturile pe te miri ce, în ideea că acele numere scrijelite acolo aveau mai multă importanță decât lumea din pânze.

– Cred că oamenii aceia coordonau multiple infracțiuni în varii domenii. Ar fi făcut bani din orice. Cu siguranță că

diagnosticul pe care l-am primit i-a ajutat foarte mult. Acum realizez că am reușit să dezleg o enigmă. Au profitat de starea mea, și-au luat identitate falsă, au făcut și acel certificat de deces și mi-au furat totul.

– Asta rămâne de văzut, Mihai. Acum aș vrea să mergeți împreună la un psihiatru și la un psiholog. Pe urmă vom relua declarațiile. Să rugăm destinul să vă fie favorabil.

Așa cum a promis, comisarul dădu telefon la o clinică și ceru programare pentru două persoane. Apoi îi conduse pe cei doi soți, cu mașina lui. Cabinetul de psihologie era la etajul unu al clădirii. Alături – cabinetul de psihiatrie, dovadă că cei doi medici colaborau în stabilirea unor diagnostice mai dificile.

– Avem nevoie de un consult amplu, ceru comisarul după ce prezentă, suficient de detaliat, cazul.

– Niciun pacient nu pleacă nemulțumit de aici, glumi doctorița Enache, măsurându-și pacienții. Cu cine să încep?

Rămas în cabinet doar cu medicul, Mihai porni să povestească fluent, privind într-un loc fix ca și cum ar fi citit dintr-o carte. Dorea să nu-i scape nimic, să se descotorosească de tot calvarul ce-l încovoia de ceva timp. Simțea nevoia să fie înțeles întrutotul, să-și afle aici capătul de drum care să ducă spre speranța că viața își va relua cursul normal. Doctorița îl ascultă fără să-l întrerupă. I-a urmărit atentă privirea, timbrul vocii, mimica feței, orice crispare... Faptul că își strângea pumnul din când în când era, pentru ea, semn că înlăuntrul pacientului se zvârcoleau neputința și nerăbdarea... După aproximativ douăzeci de minute, îl opri. Ieși din cabinet și se consultă cu colegul ei, psihiatrul, apoi reveni:

– Doamnule Romanescu, pentru siguranța diagnosticului va trebui să facem și o tomografie. Veți merge, împreună cu soția, la doctorul Micu. Dumnealui vă va da trimiteră pentru tomograf. Abia atunci vom vedea ce mai avem de făcut.

Pe hol, comisarul se arătă presat de alte lucruri:

– Cât timp ia aceste demersuri? o întreabă pe doctoriță.

- Circa două ore...

- Dragii mei, se adresă lui Mihai și Ilonei, sunt aici peste o oră și jumătate. Dacă se ivește ceva, comunicăm prin telefon. Da? La revedere!

Din fericire, rezultatul computerului tomograf era curat ca raza de soare. În cabinetul de psihologie sau psihiatrie, la solicitarea doctorilor, pe rând, dar și împreună, cei doi soți și-au povestit partea umbroasă din viața lor. Ambii medici s-au declarat mulțumiți de sănătatea mintală a pacienților.

- Nu sunt probleme, domnule comisar, îl informă doctorița pe Dan Simionescu. Amândoi au discernământ. Poveștile lor sunt uluitoare. Nu pentru că n-aș mai fi auzit ceva asemănător, însă de fiecare dată mi se pare nedrept să vrei să fragmentezi existența unui om.

- Aș avea nevoie de avizul dumneavoastră pentru dosar.

- Îl veți avea în câteva zile, răspunse culant doctorița.

Când au coborât scările instituției, o ușurare uriașă i-a cuprins. Aveau să pornească spre lumină mai hotărâți ca niciodată.

- Măine vom merge acasă la voi, îi anunță comisarul. Știți negreșit că nu vom putea intra în locuință decât cu mandate, însă vom lua pulsul locatarilor la contactul cu voi, al noului proprietar, deși mă tem că mai locuiește cineva acolo.

Noaptea care a urmat a fost atât de lungă, încât distanța dintre Zăvoaia și Brașov s-a măsurat în secole-așteptare. Dimineata următoare s-au trezit devreme și au plecat, împreună cu Dan Simionescu, la Brașov. Au ajuns în fața blocului în jurul orei nouă. Speranța se îngheșuia cu măhnirea pe chipul celor doi soți. Gândul că ar putea dovedi nevinovăția femeii, apoi faptul că dincolo de ușa aceea se afla tot ceea ce agonisiseră împreună și totuși nimic nu le mai aparținea le aducea unde alb-cenușii pe sufletele încă palide. Însoțiți și de un polițist de proximitate din cartier, păseau pe aleea dintre blocuri. Primul locatar care îi zări, un bărbat cam pe la șaptezeci de ani, își făcu semnul crucii:

– Doamne, chiar e adevărat! Auzisem că s-ar fi întors Mihai al nostru, însă fratele lui mi-a spus că este o eroare. Ilona, și tu ești aici? Mare e puterea lui Dumnezeu! exclamă uluit bărbatul, apoi strigă la o femeie care scutura ceva pe un balcon: Doamna Negru, s-au întors soții Romanescu!

– Cobor imediat!

Când a dat cu ochii de ei, femeia începu să plângă. Îi îmbrățișă lung, ștergându-și lacrimile:

– N-ați murit?! Doamne, n-ați murit! Ilona, cum n-am mai știut nimic nici de tine!...

– Cine locuiește în apartamentul nostru? întrebă Ilona.

– Fratele domnului Mihai, dar nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni. Însă, Dumnezeu să mă ierte, completă bătrânul, e o diferență uriașă între soțul dumneavoastră și dânsul. Să nu mai vorbesc că nu vă seamănă fizic nici pe departe, continuă, îndreptându-se spre Mihai. Și e taciturn, morocănos, singuratic... deși uneori acolo aveau loc adevărate dezbateri, aș putea spune. Veneau fel de fel de oameni, unii mai prezentabili, alții jengoși și cu plete, scuzați-mi expresia!

– Vom avea nevoie de declarațiile dumneavoastră, ceru Dan, privind spre vecinii amabili.

– Desigur, desigur!

Cei doi soți au urcat împreună cu polițiștii la etajul I. Comisarul l-a lăsat pe Mihai să sune. Ușa s-a deschis și a apărut o femeie tânără, cu un copil în brațe. Aceasta îi privi suspicioasă:

– Comisarul Simionescu, se prezentă Dan. Putem să stăm de vorbă? întrebă și întinse legitimația.

Femeia avu o mică ezitare:

– Sigur... Intrați.

Mihai și Ilona s-au dovedit a fi atât de însetați de contactul cu fosta lor locuință, încât au îmbrățișat într-o privire totul, încă din primele clipe. Le era dor de raftul cu cărți din bibliotecă, de trandafirul japonez de pe balcon, care încă își mai etala florile, de ceașca de cafea a dimineților fericite, de cireșul

care-și întinsese crengile până sub fereastra lor.

– Dânșii au locuit aici, începu comisarul. Ba chiar sunt proprietarii de drept ai acestui imobil. Dumneavoastră cine sunteți?

– Am închiriat acest apartament în urmă cu trei zile. Dar nu înțeleg, mi-au fost prezentate actele de proprietate, am făcut un contract, sunt în regulă. Am achitat chiria, în avans, pe un an de zile.

– Nu v-a acuzat nimeni de nimic. Vrem doar să știm cum am putea lua legătura cu proprietarul.

– Mi-a spus că va pleca să muncească în străinătate. Dar a lăsat un număr de telefon.

– Vă rog să mi-l dați și mie.

Dan formează numărul și așteaptă... A răspuns căsuța vocală.

– E clar. Am început cu stângul.

– Mă tem că nu veți rămâne aici până la încheierea contractului, se adresă chiriașei.

Copilul începu să plângă. Tânăra se așează pe un scaun, cu el în brațe, mecanic, ca și cum ar fi vrut să evite o stare de rău în urma acestei vești. Apoi se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere, strângându-l la piept și mângâindu-l ocrotitor pe creștet.

– Să-l anunț și pe soțul meu, vă rog.

– Evident. Vom avea nevoie de declarațiile amândurora. Puteți veni mâine la poliție? La camera 16, preciză, privind spre colegul lui care dădu afirmativ din cap.

CAPITOLUL XIII

Între Maria și Bogdan se reînnodase acel fior tainic risipit prin timp. Anii care i-au despărțit samavolnic s-au șters precum umbrele de pe luciul unei oglinzi. Lângă doctor, tânăra își găsi liniștea, adevărul, speranța. Avea nevoie de așa ceva, așa cum avea nevoie și de Tania.

– Vei veni la mine la clinică, vom fi mereu împreună, se bucură Bogdan, reluând subiectul în ziua imediat următoare întâmplărilor relatate.

– Am promis, am promis! zise, zâmbind, Maria. Să vezi ce fețe vor face cei de la bancă. Nu le-am spus că-mi voi da demisia.

– Oricine are nevoie de un economist bun. Dar eu mai mult decât alții, să fie clar!

– Nu uita, sunt cam pretențioasă!

– Pretențiile tale vor deveni ordin pentru mine!

– Ei, nici chiar așa, nu voi mai ști să deosebesc dorința de orgoliu...

Discuția avea loc pe terasa restaurantului Cronos, din centrul orașului. Aici ocupau masa lor intimă și ascultau muzica preferată care le înălța sentimentele într-o galaxie specială. Se întâlneau des. Nu locuiau împreună. Făcuseră din asta un pact mutual, deși se doreau cu disperare:

– Ia spune, începu Maria, cum e cu... acea căsătorie a noastră?

– Cum am stabilit, spuse, surâzând, doctorul.

– Tocmai, că nu prea am stabilit nimic palpabil!

– Dar nu e greu deloc. Ne trebuie doar câteva clipe de vrajă! apoi continuă serios, prinzându-i mâna: Ai intrat în joc, îmi place! Așadar, am voie să caut singur părinți spirituali...

– Ai... n-ai... însă ei sigur au nevoie de încrederea noastră, Bogdan. Știi asta! Eu cred în nevinovăția lor. Foarte puțini mai sunt oamenii care le sunt alături acum.

– Ești magică, Maria! Vom face echipă bună împreună.

– Of, Bogdan... și câte mai am de făcut! Vreau să dovedesc faptul că Tania este sora mea și să încep formalitățile de trecere pe numele ei a jumătate dintre bunurile care i-au aparținut bunicului nostru... Sper că ești de acord... Vom vedea cum procedăm cu vila de la Zăvoaia... Mi-ar plăcea să o păstrăm noi... Mama zice că ne transferă toate drepturile sale. Apoi o vom ajuta să-și deschidă o afacere și vom găsi însoțitor pentru părinții ei.

– Am înțeles că este într-o relație cu scriitorul.

– Îmi place, se bucură Maria. Ștefan e un om bun. Doar că n-a prea avut noroc cu Anca.

– Anca emana o răutate ascunsă. N-am cunoscut-o foarte bine, însă era genul de om care-și punea ceva în cap și nu renunța ușor. Avea un soi de egoism, căuta să-i fie bine cu orice preț. Profita de orice informație prielnică apoi își croia poteci spre a obține doar beneficii materiale. Așa s-a făcut că de câte ori veneam în țară ea afla prima. Încerca să-mi intre în grații și era geloasă pe tine. Îmi ceruse acel tablou și o refuzasem pe motiv că are valoare sentimentală. Nu i-a convenit și a acționat îndoielnic. Ai văzut, cel de acasă e un fals. S-a răzbunat și a câștigat niște bani. Doar atât.

– Mi-e dor de sora mea, deși vorbim des la telefon. Mi-a spus că Ștefan a scris mult la romanul lui. În mare parte s-a ghidat din realitate. Acum nu zic că n-ar mai fi exagerat puțin, așa sunt scriitorii... Mi-ar plăcea să citesc manuscrisul. E ca o fotografie a vremurilor pe care le trăim, plecând de la cazul Tudor Cristache.

– Înseamnă că Tania e un corector bun!

– Ei, da! Mi-a spus ce a auzit de la iubitul ei.

– Am înțeles că vor pleca, săptămâna viitoare, la munte.

Ce-ar fi să mergem și noi cu ei? La întoarcere vom inaugura clinica.

– Are vreun rost să mai stau pe gânduri? Hai să-i sunăm!

Tu pe Ștefan, eu pe Tania!

Scriitorul se arată încântat de compania lor, la fel și Tania. Prin urmare, au hotărât să plece în Apuseni peste câteva zile.

– În inima munților, inspirația dă roade, preciză Bogdan.

– Și dragostea la fel, glumi interlocutorul său! Sunt convins că vom avea o vacanță... tare.

* * *

Drumul spre Apuseni trecea prin păduri nesfârșite. Era o împărăție sculptată în alta și tot așa, natura își etalase întreg arpegiul feeric. Pe alocuri, satele, situate la distanță mare unele de altele, erau formate doar din câteva firave cătune. Puține aveau biserică, școală sau dispensar, însă purtau pecetea verde a liniștii adânci. Le-a atras atenția, și au discutat mult pe marginea subiectului, faptul că în curtea unui localnic, la vreo cinci metri de casă, pe iarbă, în mijlocul grădinii, se aflau o cruce și un mormânt proaspăt. Crucea avea o coroană făcută din trandafiri roz, crini și margarete albe. În scurtă vreme și-au dat seama că acela era un obicei al zonei.

Din loc în loc simțeau nevoia să oprești, să respiri cât pentru două veacuri petrecute în iureșul orașului. Scriitorul nota mereu câte ceva într-o agendă și fotografia orice coamă stâncoasă și, mai ales, zmeurișul întins de-a lungul drumului. Urmau apoi pâraiele, coborând agale, trasându-și setea armoniei pe pietrele noi, rostogolite din când în când, ca niște perle sălbatice, dornice de aventură.

În sfârșit, odată ajunși la destinație, au îmbrăcat din nou veșmintele codrului care și-a revărsat peste ei candoarea cu

delicatețe, oferindu-le un colț de rai pe o fâșie nesfârșită de timp. S-au cazat la o pensiune confortabilă, pe versantul unui munte. Priveliștea era grozavă. Vor rămâne aici câteva zile, suficient pentru a adăuga nuanțe viselor de care fiecare dintre cele două cupluri avea nevoie.

Clipele se scurgeau în murmure fine. Oricare secundă avea prețul ei, bine incorporată în decorul zilelor bune, sosite la timp și fără prea mare alai. Prima seară a trecut repede. Au povestit, au râs, au ascultat muzică, au cercetat zona. În apropiere era o școală de echitație, pe care au trecut-o îndată în agenda vacanței.

– Sunt obișnuit să mă trezesc devreme, zise Bogdan, când s-au despărțit. Mereu am sperat că în zilele libere îmi voi schimba tabietul.

– Și eu sunt matinal, răspunse Ștefan.

– Să nu vă aud! interveni Maria. Noi vom lenevi mai mult, nu-i așa, surioară?

– Da... se alintă, felin, Tania.

– Atunci ne vom întâlni la cafea. La prima cafea, preciză Bogdan. Cred că pe la șapte sunt prezent pe terasa dinspre lac.

Acest lucru s-a și întâmplat. Orele prezise s-au arătat a fi vlăstare cu rădăcini. Licoarea amăruie a dat prilejul de a se vorbi despre proiectul doctorului, despre planurile scriitorului, despre familia Romanescu.

– Apropo, unde ai ajuns cu romanul? Maria voia să-ți citească manuscrisul. Nu zic nu, și eu aș dori!

– Mă duc să iau laptopul. Am stick-ul la mine. Am scris destul de mult.

– Să înțeleg că ai anticipat evenimentele?

– Cam așa ceva. Însă poți folosi și expresia „ai exagerat evenimentele”. Totuși dețin unele secrete pe care comisarul nici nu le visează...

Bogdan intră în cameră în vârful picioarelor. Își luă laptopul și coborî în hol. De acolo se întindea terasa, mărginită

de flori. Prin iarba pufoasă țopăia un iepure de casă... „Ba trei!” remarcă acesta în gând, descoperind alți doi urecheați.

Au comandat încă un rând de cafele, iar Ștefan și-a aprins o țigară, atent la reacțiile doctorului care începuse să citească. Ajunsese la capitolul cu sanatoriul, când a fost întrerupt de telefonul Mariei. Îi anunța că vor veni la micul dejun, semn că cititul trebuia să ia o pauză.

– Voi continua mai târziu. Mi-ai stârnit curiozitatea!

Spre seară, Maria și Tania au ieșit pe canapeaua din incinta pensiunii. Aveau ce să aleagă spre relaxare: un leagăn, un hamac, o masă de tenis.

Bogdan relua lectura. Un amalgam de întrebări a început forfota prin mintea sa, parcă mai multe ca niciodată. Momentele în care lui Mihai i se pregăteau anumite servicii de către acei ticăloși erau marcate cu profesionalism. Dialogurile dintre acesta și necunoscuții din mintea pilotului umpleau câteva file.

– Chiar, întrerupse doctorul, pe aceștia cum de nu și-i amintește?

– Și-i amintește, însă nu știe de unde să-i ia. Deocamdată plutesc într-o mare de necunoscuți.

Ce a urmat îi era total străin. Însă, în scurt timp, subiectul a devenit atât de captivant, încât începu să-l subjuge:

– Iar pomenești de cifrele acelea. Îmi crapă mintea! Chiar au vreo importanță, sau tu te joci cu noi?

– Citește! îl îndemnă scriitorul.

„Pentru Tudor, Valeria Stoicescu era pajura iubirii neîmplinite. Faptul că actrișa dădea o notă slabă subiectului căsătoriei îl făcea pe pictor și mai dornic de a-i intra în grație. Însă el avea locul lui, era respectat de aceasta așa cum îi erau respectate și rătăcirile sale prin lumea simezelor. De câte ori îi vorbea despre Georges, i se umplea sufletul de bucurie. Era ca și cum o mare își revărsa toate valurile peste sufletul său naufragiat pe o insulă mirifică.

– Promit că n-o să vă lipsească nimic, îi repeta, din când

în când, Tudor Cristache. Și încerca să se țină de cuvânt. Tudor înlocuise toată mobila din locuința acestora din Bruxelles. Lui Georges îi dăruise, de ziua lui, o mașină scumpă, deși niciunul nu-i ceruse nimic, niciodată. Acceptau, pur și simplu, darurile lui Tudor, apoi îl copleșeau cu mulțumiri."

– Bați pasul pe loc, comentă Bogdan, pe un ton de reproș.

– Nu mi-ai cerut să-ți povestesc? glumi scriitorul.

– Du-te și lasă-mă... la vezi ce fac fetele noastre?!

Ștefan căută spre cele două surori, care emanau o veselie copilărească, zbenguindu-se într-un balansoar:

– Eu zic s-o citești după lansare. Ar fi mai bine. Interesul ar crește...

– Vrei să intru în sevrăj? Pleacă! Lasă-mă singur!

Ștefan, dintr-o falsă modestie, își luă ochelarii de soare și plecă.

Doctorul relua capitolul în care tabloul pictorului începuse să trezească suspiciuni. Codul, codul... „Dar de ce nu ne spui care este, scriitorașule?!” zise, nemulțumit acesta. Dădu iarăși peste paragrafe cu Tudor Cristache: *„Într-o seară, am fost călcat de doi borfași. Eram în atelier. Unul, cel mai în vârstă, avea pretenția de șef. Mergea apăsător, cu mâinile la spate și mesteca întruna gumă. Ce vreți? i-am întrebat. Am înțeles, de la un vecin, că m-ați mai căutat.*

– Sper să ne înțelegem, începu cel tânăr.

– Mai precis?

– Știm că pinacoteca personală s-a cam golit. Ceea ce înseamnă că ești un pictor bine cotate. Vedem că ochii te-au lăsat, iar mâinile îți tremură. Bănuim că și picioarele ți se umflă dacă stai mult la șevalet...

– Așa că «lăsarea la vatră» e binevenită.

– «Nu vă permit!» am țipat la ei.

– Noi avem doi muritori de foame, absolvenți de bele-arte. Le-am dus niște albume de-ale tale. Au recunoscut că ești cam greu de pastișat, dar că se descurcă. După ce ei măzgălesc

niște pânze, și le aducem, tu le semnezi... Ba mai mult, îi dai telefon Divei și o informezi că-i trimiți un lot de tablouri... Toți cei implicați în această afacere vor avea cotă-parte!... Chiar și dragul tău Georges...

– «Ieșiți! Nu vă dați seama că atentați la renumele meu?!...»

– Ca dovadă a bunăvoinței noastre, iată o scrisoare de la fiul tău cel mort! zise șeful, scoțând din buzinarul de la piept un plic. Și cum am devenit prieteni, n-o să ne lași să plecăm cu mâna goală din casa ta. Mergem, puștiule?

– Hai s-o ușchim!

Cerul a căzut peste mine! Era scrisul fiului meu!... Nu l-aș fi confundat pentru nimic în lume. Nu aveam cunoștință de existența acelei scrisori. Era datată în preziua decesului... Abia când vizitatorii au ajuns în prag, am descoperit ce tablou au luat. Era cel pe spatele căruia îmi notasem cifra de la seiful în care depusesem câteva zeci de mii de euro pentru Valeria și Georges. Era cadoul meu pentru ei, cu ocazia retragerii din lumea artei. Și pentru Maria agonisiseam destul. Emiliei îi rămăsese de la fiul meu apartamentul în care au locuit împreună, plus două autoturisme din import... Am ieșit după hoți. De pe terasă le strigam să-mi înapoieze acel tablou, că le dau zece în schimb. Zadarnic! Ei știau dinainte ce vor... Noroc divin: în poartă zăbovea sălbaticul acela mut, cu ciomagul în mână. Fără somație, i-a sfărâmat umărul hoțului tânăr, făcându-l să scape tabloul pe cimentul aleii, iar pe celălalt hoț l-a ologit tot cu o lovitură. În drum, la volanul unei mașini, cu motorul pornit, îi aștepta o femeie... ”

Acestea erau pasajele originale, preluate exact din discuția cu pictorul, doar că Ștefan le dramatizase, transcriindu-le în dialog.

„Aha!... mormăi Bogdan. Scriitorășul a descifrat misterul codului... Dar la cine e acum? Bănuiesc faptul că tabloul e ascuns bine. A avut pictorul timp să spună cuiva unde e? Ce

veste a putut să-l lovească așa de tare pe Tudor?... Cam multe întrebări fără răspuns... Cam multe!”

Urmau apoi spații libere sau doar niște frânturi de fraze cu ițe foarte firave între ele, semn că acolo avea să intervină zeul neprevăzutului, ce avea să conducă acțiunea pe multe zeci de piste sau pagini... După încă un click, dezamăgitor, era scris cu litere aldine cuvântul „Final”. Și, ca și cum cineva ar fi regizat totul, ușa se deschise, iar în prag apăru Ștefan:

– Să mergem. Suntem așteptați!

Bogdan făcut ochii mari.

– Doamne, exclamă ridicându-se de pe scaun, oare acesta să fie criminalul?

– Uneori viața e mai inventivă decât orice, *sir*.

CAPITOLUL XIV

O mașină luxoasă, neagră, trase în fața impozantului hotel Sfinx, aflat în centrul orașului Timișoara. Din ea, o tânără de aproximativ douăzeci și cinci de ani, cu părul blond, ușor ondulat și ochii de grafit, îmbrăcată în fustă și taior gri, pantofi asortați, cu toc înalt, ceea ce-i sporea eleganța, coborî pe trotuar însoțită de un bărbat mult mai în vârstă, care n-o slăbea din ochi.

– Spune-mi, unde mergem? îl întrebă nedumerită, lăsându-se condusă spre intrarea hotelului și de acolo înspre lift. Mi-ai spus că mă duci la mama. Ce căutăm aici? Pierdem vremea, știi că i-am fost departe în tot acest timp!

– Taci odată! scrâșni bărbatul, expirând un vâltuc de fum și aruncând chiștocul în silă. Te-am scos din pușcărie, lasă figurile! Dacă nu-l dădeam pe asociatul meu în gât, i-ai fi trimis mămicii tale dragi gânduri drăgălașe, printre gratii, mult și bine, Adela! Iar ea îți aducea sărmăluțe tot printre gratii!...

– Dar n-am fost vinovată, Arion, știi bine asta! se tângui femeia și, oricât ar fi dorit să se încrunte în discuția purtată cu însoțitorul ei, chipul frumos îi trăda sufletul senin.

– Crezi că p-ăia îi interesau poveștile tale? Te-au prins cu drogurile în mașină, ce mai conta de unde și până unde le plimbai?

– Dar a fost o înscenare... Ai recunoscut asta în fața polițiștilor.

– N-am recunoscut nimic. Le-am dat doar înregistrarea. Nu e același lucru.

– Le-ai dat-o, însă am impresia că ai aruncat toată vina asupra lui...

– Nu te privește pe tine! o întrerupse Arion. Ar fi cazul să-mi mulțumești.

- Mulțumesc! Și acum du-mă la gară.

- Ha-ha-ha!... Te vei căsători cu mine. E timpul să mă așez și eu la casa mea, adică să am familie, să mă ocup de firmă... Trebuie să albesc niște bani... Ne vom înțelege. După un timp mă vei iubi și tu. Ai să vezi! Vom călători mult... Cumpărături... Bijuterii... Într-un cuvânt, vom fi fericiți. Asta dacă nu ai fumuri de madmoazelă de pension. Dacă faci nazuri, știi unde ți-e locul - în colivie!

Tânăra oftă lung, își săltă geanta pe umăr și păși în lift ca într-un tărâm tenebros de unde începea o altă viață. Se simțea murdară. Atât moral, cât și fizic. Ar fi vrut să-și refacă machiajul în oglinda din peretele cabinei, însă individul de alături nu merita nici măcar o umbră din rimelul ei. Bărbatul se arătă încântat de faptul că tânăra se privi în oglindă, totuși își reprimă orice dorință de a o atinge, de a o mângâia.

Camera, în nuanțe vișinii, cu un balcon mare, dădea spre parcul orașului, oferind o priveliște de toamnă generoasă. Își roti privirile de câteva ori prin încăpere. Ar fi dorit să fie singură, să-și adune gândurile, stările, să se reculeagă, să conștientizeze că era liberă, să spere că-și va regăsi drumul pierdut, și că va afla cum se simte mama sa, unde îi este înmormântat tatăl...

Arion, care acum se îndeletnicea cu un pahar de whisky, îi provoca oroare. Avea vocea autoritară și privirea tulbure. Ar fi vrut să se descotorosească de el, dar îi era datoare cumva. El îi angajase avocați, dăduse proba care o discriminase și o eliberase din închisoarea unde stătuse destul încât să-i accepte avansurile libidinoase. În tot acest timp, fusese singurul ei vizitator. De multe ori n-ar fi dorit să-l vadă, însă trăia cu speranța că-i va aduce vești de acasă. O dată i-a dat telefonul mobil să-și sune mama, cu condiția s-o mintă că este plecată în America. A durut-o sufletul, ar fi dorit să strige, să ceară ajutor, dar realiza că și maică-sa-i la fel de înrobătă ca ea... Cu toate acestea, până la căsătorie calea era lungă...

- Ne vom odihni puțin, apoi vom lua masa, propuse

bărbatul.

Își dezbracă sacoul și rămase într-o cămașă bej, cu butoni aurii. Se descheie după un timp, cu gesturi studiate și la cămașă, privind-o insistent. Adela îl urmărea cu privirea piezișă, prefăcându-se că își caută în frigider o băutură răcoritoare. Îi simțea ardoarea hulpavă din ochi, însă încerca să nu-și piardă calmul. Arion, fremătându-și nările, se apropie de ea:

– Îmi ești datoare, Adela! zise scurt. Să nu uiți asta niciodată! Ți-am redat libertatea pentru că te iubesc! mai șopti apăsător, prinzând-o de după umăr și silind-o să se întoarcă cu fața spre el.

Neavând încotro, femeia îi întâlni buzele flămânde și pe dată îi năvăli în nări mirosul puternic de parfum bărbătesc, amestecat cu transpirație. Avea senzația că se sufocă. Îl cunoscuse într-un cerc de prieteni. De fapt, era tatăl unei foste colege de facultate cu care păstrase legătura până în clipa catastrofei. Divorțat, îi lăsase impresia unei persoane respectabile, ce oferă siguranță și încredere. În seara aceea a fost altfel. Primise invitația de a cina cu Lorena, fiica lui. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Într-adevăr, Arion devenise curtenitor, însă ea considerase că asta făcea parte din stilul său, al omului de afaceri mereu protocolar, atent, sociabil. Tot în seara aceea și cam pe nepusă masă, venise acolo și un tânăr care pretindea că este bun prieten cu Lorena. Deși îi cunoștea pe toți apropiații casei, pe acesta nu-l mai văzuse până atunci. Sunase insistent la ușă. Îi deschisese Arion, calm. Un câine ciobănesc, în holul locuinței, făcându-și datoria de bodyguard, îl mirosi întâi și-apoi îl lăsă să intre.

– Suntem căutați de poliție! aproape țipă tânărul.

– Ce te-a apucat?! îl potoli Arion Petrache, făcându-i semn că discuția trebuie să se întrerupă.

Bărbații au intrat în sufragerie. Tinerele erau pe terasă. Se auzeau frânturi din convorbirea acestora. Adela nu dădea importanță. La un moment dat a început să se simtă rău. O

cuprinse o stare de slăbiciune care o înfricoșa.

– Nu știu ce am, îi zise prietenei sale. Aș vrea să plec, să mă odihnesc. Ne întâlnim mâine.

Se înnoptase de-a binelea. Locuia la douăzeci de minute distanță. Avea apartament cu trei camere, cumpărat de părinți săi, încă din primul an de facultate. Se pregăti de plecare. Prin ușa deschisă își luă rămas bun de la gazdă.

– Pleci așa repede? o întrebă Arion.

– E târziu...

– Mă poți duce și pe mine până la Piața Rosescu? o întrebă noul-venit.

– Da, sigur, răspunse fata.

Lorena se oferă s-o conducă până la poarta casei. Tânărul făcu câțiva pași, apoi se scuză:

– Doar două minute, vă rog! Am uitat ceva.

Nici n-a intrat bine în casă, că Arion l-a și prins de guler:

– Să nu mai vii cu tâmpenii de-astea la mine, auzi?! îi șuieră în nas tânărului. Mai și urli că ești urmărit de poliție, ce dracu!?...

– Chiar suntem! I-am văzut sub castan, spre PECO! zise acesta, apoi scoase dintr-o borsetă micuță un pachet cu multe pliculețe și-l trânti pe masă: Aruncă-le!

– Dispari, dracului, cu ele, cu tot! Dacă apar ăștia acum și ne găesc cu droguri?!... Unde este reputația mea, unde e libertatea noastră? Valea, că sun cu la poliție! porunci Arion și luă telefonul, prefăcându-se a căuta ceva pe ecran.

– Bine, plec! Iau și astea cu mine. Dacă mă vor urmări să știi că le las la muierea ta, în mașină. Ce-mi pasă mie de mironosița aia?... zise zeflemist, ascunzând pachetul într-unul din buzunare. Salut!

Arion avusese grijă să-l înregistreze. Se auzea doar vocea tânărului. Un specialist putea face o mină de aur din acea înregistrare și Arion avea de gând să se folosească de ea în momentul când va voi să scape de el și să se retragă din stilul

acesta de viață.

De pe trotuarul de vizavi, din umbra castanului, doi polițiști cercetau discret – credeau ei! – fiecare gest al celor care tocmai porniseră cu mașina. Tânărul sesiză că polițiștii îi urmăreau, dar încerca să se arate relaxat. Înainte de Piața Rosescu, ceru să coboare la semafor și făcu acest lucru în grabă, fără măcar să mulțumească.

– Stai, ai uitat asta! strigă fata, descoperind pachetul pe scaunul din dreapta.

În același timp sună telefonul iar semaforul se schimbase. Era mama sa. Sfâșiată de durere, îi dădea vestea că tatăl ei a suferit un accident aviatic. Apoi totul s-a precipitat. A fost oprită de echipajul de poliție. Asupra ei fusese găsit pachetul care conținea droguri. A fost arestată pe loc. În perioada ce a urmat, singurul care s-a arătat interesat de ea a fost Arion...

Așadar îi simți mirosul de parfum bărbătesc și de tutun extrafin, dar asta n-o făcuse mai binevoitoare, dimpotrivă:

– Mai târziu, te rog, încercă Adela să se împotrivească. Trebuie să ajungem la mama.

Bărbatul o strânse puternic de mână.

– Doar știi că e nebună! Poate să mai aștepte. Nu mai are noțiunea timpului. Ai vorbit o dată cu ea, îți ajunge. Apoi, continuă sarcastic, i-ai spus că ești în America, biata de ea, ce s-o mândri cu tine!...

– Dar ce, am vorbit eu cu ea?

– Prostuțo, știi bine că te iubesc mult... Cum aș putea să te mint în halu' ăsta?...

O furie oarbă o cuprinse, întunecându-i rațiunea. Zări, peste umărul bărbatului, pe noptieră, o veioză înaltă, solidă. Deși avea senzația că joacă o scenă dintr-un film de duzină, era hotărâtă să ducă scenariul până la capăt:

– Hai să ne așezăm, zise, prefăcându-se că-și descheie nasturii la taior.

Se aplecă și își încheștă mâna pe zveltul picior de veioză.

O singură clipă a avut senzația că o slăpănesc puteri titanice. Lovi puternic, fără milă. Bărbatul se clătină și se prăbuși pe pat. În scurt timp, Adela își recăpătă curajul și sună la poliție. Anunță că în camera 68 a hotelului Sfinx, un bărbat – Arion Petrache – se află în stare critică după ce a fost lovit în cap cu un corp contondent, în urma unei tentative de viol. A așteptat poliția acolo, lângă trupul amețit de lovitura primită. Nu avea de ce să se teamă. Era singura ei șansă de a scăpa de acest individ pervers pe care nu-l voia sub nicio formă lângă ea. Doi lucrători din poliție au sosit în câteva minute, însoțiți de un angajat al hotelului. Arion era cu picioarele pe covor și cu mijlocul ușor contorsionat, pe patul imens. Din tâmpla stângă i se prelingea o dără subțire de sânge. Auzise însă zgomot și începu să dea semne de revenire în simțiri. Puse mâna la locul dureros, iar degetele i se pătasera de sânge. Speriat, dădu să se ridice.

– E în regulă, încercă unul dintre polițiști să-l liniștească. Se pare că nu ești foarte grav rănit. Te rugăm să ne prezinți actele.

Bărbatul păli și mai tare:

– Nu le am la mine. Mă numesc Arion Petrache. Sunt om de afaceri. Vă poate confirma logodnica mea.

– Mă îndoiesc, zise polițistul. La recepție te-ai înregistrat cu numele Eduard Prodea.

Adela făcu ochii mari. Nu auzise niciodată acest nume.

– Eu zic să insiști, totuși. Dacă nu, o vom face noi! E imposibil să călătorești fără acte, mai ales că ești om de... afaceri.

Arion căută prin buzunarul dinăuntru al sacoului. Încerca să prezinte doar adevărata sa carte de identitate.

– Scoate tot, din toate buzunarele!

Neavând încotro, se conformă. Spre surpriza polițiștilor, a urmat o descoperire fantastică: aveau în față un infractor cu identități multiple, pe care Adela li-l oferise pe tavă. Deținea trei cărți de identitate. Una dintre ele era pe numele David

Romanescu. Adela tresări, când auzi acel nume, ceea ce nu le scăpă anchetatorilor. Nevoită, se scuză:

– Și numele meu de familie este tot Romanescu!

– Nu cumva părinții locuiesc în Brașov, pe Strada Plopiilor?...

– Au locuit, începu Adela să plângă. Povestea familiei noastre e un blestem. Tata a murit într-un accident aviatic, mama a înnebunit și este într-un sanatoriu, eu am fost închisă pe nedrept. Acum realizez că totul este o uneltire pusă la cale de el! zise, arătând spre bărbatul de alături. Și se dă salvatorul meu...

Printre sughițuri, Adela explica – pentru a câta oară? – înscenarea în urma căreia a fost acuzată de trafic de droguri.

Polițistul o ascultă, apoi luă legătura cu colegii săi, timp de câteva minute.

– Arion Petrache, ești arestat pentru fals de identitate, uz de fals, furt și înșelăciune! Erai dat în urmărire generală. Și să-ți mai spun ceva: tatăl domnișoarei Adela Romanescu, pilotul Mihai Romanescu, cel care pretindeai că-ți este frate și după care țineai doliu, dar i-ai luat apartamentul, trăiește. Și soția sa, Ilona Romanescu, s-a întors acasă. E doar o chestiune de timp să-și recapete locuința. Și nu e deloc nebună, așa cum te-ai grăbit să dovedești.

Arion fusese încătușat sub privirile sale. Simți o eliberare, însă nu avea în brațele cui să alerge și să-și spună bucuria.

– Doamne! exclamă Adela. Părinții mei trăiesc!? Mulțumesc cerului!

– Da, părinții dumneavoastră trăiesc. Luați legătura cu Serviciul Investigații Criminale din Brașov. Ei ne-au pus la curent cu activitățile acestui preacinstit domn. Tot ei vă vor ajuta să-i găsiți... Și încă ceva, stimate domn... zise polițistul, studiind atent legătura de chei scoasă din buzunarul pantalonilor de către Arion: Această cheie e de la un depozit bancar, din Germania, așa-i?

CAPITOLUL XV

În vila de la Zăvoaia domnea liniștea. Toamna se așezase comod pe răbojul vremii, iar panorama arămie te invita la simezele naturii, unde forfota stărilor continua să-și țeară mai departe neprevăzutul.

Mihai și Ilona deveniseră gazde bune. Erau de invidiat pentru talentul lor de a crea o atmosferă impecabilă ori de câte ori cineva drag le trecea pragul. Acolo se adunau, deseori, toți prietenii care s-au perindat în ultimul timp prin viața lor. Nu erau mulți, îi puteai număra pe degete.

Cei doi soți primiseră invitație la inaugurarea clinicii medicului Bogdan Davidescu. Era joi. O zi în care parcă treceau cerbii spre adăpare, accentuând copitele gândurilor spre ziua de mâine. Aveau emoții. La ora optsprezece trebuiau să fie la „Med Heart”. Tot în seara aceasta, Mihai Romanescu va primi postul de manager. Va ține un discurs pe care și l-a pregătit din timp, deși, de fiecare dată când îl repeta în gând, îi veneau în minte alte și alte idei.

– Să mă îmbrac în negru? ceru Ilona părerea soțului.

– Nu. Roșu te prinde cel mai bine.

– Dar nu mai sunt așa de tânără! cochetă femeia, știind că remarcă îi va fi ignorată sub un zâmbet de îndrăgostit.

Ilona își cumpărase câteva ținute vestimentare și toate îi veneau bine. Așadar, a îmbrăcat o rochie roșie, mulată pe corp și a încălțat pantofi negri. Poșeta era, de asemenea, neagră. Foarte important – rujul cadra cu nuanța de roșu a rochiei. Când a apărut în fața lui Mihai, acesta rămase mut de uimire. S-au derulat rapid, prin suflet, o sumedenie de ani, iar amintirea timpurilor în care frecventau diverse evenimente mondene l-a făcut pentru alte câteva momente statuie. Era la fel ca altădată,

frumoasă și plină de lumină, dar mai ales era alături de el, într-o casă elegantă. Ca bonus, urmau să revină în societate pe ușa din față. Un ocean de mulțumire îi umplu sufletul. Lipsea Adela, însă faptul că își sunase cândva mama, din America, le dădea speranțe că este bine. Mihai își pusese un costum negru, cămașă roșie, cravată asortată, fină. Batista, de culoarea cămășii, își arăta discret câteva colțuri în buzunarul de la piept. Formau o pereche minunată, însă un soi de neliniște se furișa prin gândurile fiecăruia dintre ei, ca apa ce sapă temelia unui dig.

– Să mergem, hotărî solemn bărbatul. Mai avem trei sferturi de oră.

La poartă, Mihai se opri. Măsură colina care ceva timp i-a fost adăpost de stări. Se vedea zdrențuros, bărbos, lăptos, cu băta și câinii după el, urcând agale și oprindu-se din când în când. De câte ori nu l-a pomenit pe Tudor Cristache, omul care îi astâmpăra foamea! Își mângâie cu privirea costumul, apoi sfâșie de alte câteva ori coama dealului cu privirea. Cascada adunase frunze ruginii și părea cufundată în nemișcare. Păstrase același ritm, spuma ochiului din vale era ca o mireasă tomnatică, ușor melancolică. Și pe Ilona acel loc o legăna între prezent și trecut. Știa că a stat acolo, pe piatră, într-o noapte tulbure, de vară. În rest, clipe involburate se revărsau în mintea sa. Îl vedea pe Tudor cu capul în apă, peste pietre. Ar fi vrut să-i fi acordat ajutor din instinct, nu să aștepte să i se ceară. Începuse să bată vântul. Au comandat un taxi. Apariția acestuia le alungă săgețile care-și găsiseră ținta pe sufletele lor.

Sala de conferințe a centrului medical era la etajul al doilea al clădirii. Sosiseră vreo treizeci de invitați, printre care și scriitorul Ștefan Deleanu, împreună cu Tania. Cea din urmă era de nerecunoscut: îmbrăcată într-un costum de culoare neagră, taior și fustă scurtă, bluză de dantelă albă, extrafină. Vestimentația accentua contrastul dintre fata din trecut și cea de astăzi. Lângă ea era Maria Cristache, cu o rochie bleu, împărțind zâmbete. Bogdan Deleanu emana un aer detașat. Atent la fiecare

invitat, îi complimenta pe fiecare în mod egal. Începuse rumoarea, atmosfera era degajată, specială, distinsă. De asemenea, dintre invitați făceau parte soții Davidescu – părinții lui Bogdan, precum și mulți colegi ai acestuia, unii dintre ei proaspăt angajați ai clinicii.

– Cu permisiunea dumneavoastră, deschid această ceremonie, mulțumindu-vă pentru faptul că vă aflați astăzi alături de mine! începu Bogdan Davidescu.

Își așază ținuta, apoi începu să vorbească. Avea un ton plăcut, cursiv, fin. Anunță, printre altele, pe noul manager al spitalului, Mihai Romanescu.

– Dar să-l lăsăm pe el să vorbească, zise Bogdan, invitându-l astfel pe Mihai să convingă asistența că va fi un manager de succes.

Începură aplauzele, ceea ce îl incurajă pe fostul pilot. Povestea sa fusese plimbată prin multe suflete și toți îl admirau că a trecut cu bine printre săbiile vieții. Mihai Romanescu abia făcu doi-trei pași timizi înspre estradă, că se și opri încurcat. Toată asistența își îndreptase privirea spre ușă. În sală intrase comisarul Dan Simionescu, însoțit de o tânără.

– Adela, fata mea! exclamă Mihai.

Au trebuit doar câteva clipe ca cei doi să se afle unul în brațele celuilalt. Îmbrățișarea dintre tată și fiică stârni o briză fermecată. Adela își strânse tatăl după gât. Era purtată prin aer de părintele drag. Din ochii fetei curgeau lacrimi:

– Unde e mama?! întrebă printre suspine.

Ilona ajunsese lângă ei într-un suflet. Trecea de la agonie la extaz și nu realiza pe deplin scena în care era actriță. Își înlănțui fiica în disperare, cu sete, cu dor, cu dragoste... Plângeau amândouă, ca două prizoniere evadate din lagărele sorții:

– Unde ai fost fata mea? A trecut atâta timp și n-ai venit să ne vezi! Te-am așteptat cu sufletul sfâșiat!...

Comisarul interveni după un timp:

– Mihai, tu parcă tocmai începeai o cuvântare.

– Mulțumesc cerului că astăzi, aici, trăiesc cea mai minunată zi din viața mea! încep direct Mihai Romanescu. Acum știu că Dumnezeu mi-a încredințat o misiune pe pământ: să slujesc oamenii, adevărul, dreptatea...

Discursul era des întrerupt de aplauze. Bărbatul înșira tot ceea ce-i trecea prin suflet. Devenise îndrăgit, apreciat. A urmat apoi Maria, sigură pe ea, cu privirea senină și caldă. Când aceasta și-a încheiat cuvântul, Bogdan, apropiindu-se de microfon, ceru permisiunea să intervină:

– Îmi cer scuze, însă am uitat ceva foarte important!

Prinzând-o de mână și privind-o în ochi, scoase un inel de logodnă:

– Maria, doresc ca seara aceasta să fie cu totul specială: Vrei să fii soția mea?

Tânăra îl îmbrățișă și răspunse copleșită de emoție:

– De când tot aștept, Bogdan!...

Orchestra și-a intrat în rol, promițând o noapte de vis. În câteva ore se formaseră grupuri-grupuri, după afinități doar de ei știute și acceptate. Cu toate acestea, noutățile care avuseseră loc în acest interval scurt de timp dominau conversațiile.

CAPITOLUL XVI

Atât familia Romanescu, cât și familia Davidescu erau în centrul atenției. Aveau impresia că evenimentul care tocmai se derula cu fast fusese programat special pentru ei. Trăiau euforia pe care le-o dăduse providența și nicio altă dorință nu le mai trecea prin inimă și gând. Erau atât de bogați, încât ar fi împărțit extazul clipelor de astăzi celor triști, celor care ating pământul cu privirile înnegurate și realizau că neprevăzutul le activase toate aceste stări într-un ocean de fericire.

Cele două surori s-au apropiat de familia de acum reunită, ținând în mână câte o cupă de șampanie. Aveau, slavă Domnului, ce sărbători!

– Bine ai venit, dragă Adela! E timpul să te familiarizezi cu noi! Eu sunt Maria, nepoata pictorului Cristache, în casa căruia locuiesc părinții tăi.

– Mulțumesc, răspunse Adela. Am înțeles că Arion, tatăl prietenei mele, ne-a luat apartamentul. Știu și că domnul Tudor Cristache a fost ucis. Regret enorm, dar sunt fericită că tatăl meu a înfruntat moartea, iar mama s-a luptat cu cerbicia oamenilor fără scrupule.

Dan Simionescu urmărea atent reacțiile tuturor celor prezenți, implicați ori nu în duelul cu nemernicia unor semeni. Era polițistul în fața căruia se pârloliseră domenii întregi de stări sau răsăriseră golfuri de lumină pe care trebuia să le măsoare cu atenție, cum proceda și în cazul de față. Bun profesionist, nu ocolea drumurile prăfuite, ba mai mult, le căuta sensul, le descoperea indicatoare, în ideea că uneori scorburile aparent goale pot deține comori.

– Ea este Tania, sora mea, continuă tânăra, prezentând-o pe cea care o însoțea. Au urmat strângeri de mână și îmbrățișări

prietenesti.

- Avem atâtea să ne povestim, începui Ilona, care încă își mai ștergea lacrimile.

- Draga mea mamă, nimic nu ne va mai despărți de acum înainte.

- Promit, afirmă Ilona, și vorbesc în numele întregii familii. Dar povestește-ne, draga mea, cum a fost în America? Ce ai făcut acolo? M-ai sunat doar o singură dată și mi-ai părut schimbată. Ai avut probleme? Nici mie nu mi-a mers prea bine, am fost internată într-un sanatoriu, m-am simțit singură și deznădăduită.

- Ei, începui comisarul, fiica voastră a trecut prin momente la fel de nefaste precum voi. I s-au înscenat niște fapte grave, chiar de cel care v-a luat locuința. Era tatăl unei bune prietene a ei, așadar îi inspira încredere. Arion Petrache, așa-l cheamă pe individ, începuse s-o curteze, și se credea ofensat că Adela nu-i răspundea avansurilor sale. Apoi, un acolit al acestei familii, traficant de droguri, a profitat de naivitatea ei și i-a cerut să-l ducă cu mașina spre casă, într-o seară în care domnișoara Romanescu tocmai venise în vizită la cei doi. N-avea de unde să știe că acesta era doar un motiv de a se descotorosi de o cantitate de droguri pe care o avea asupra sa, nici că tânărul era urmărit de poliție și dorea, cu orice preț, să arunce vina asupra altei persoane. Tânărul a cerut să coboare mai devreme, la un semafor și a lăsat pachetul cu droguri în mașina condusă de Adela, care a fost oprită și percheziționată, apoi arestată. Totul s-a petrecut rapid, la câteva minute după ce fusese anunțată că tatăl ei a decedat într-un accident aviatic. A fost judecată și condamnată la cinci ani de închisoare. L-au închis și pe tânărul acela, însă, la proces, câțiva martori mincinoși au jurat că au văzut-o vânzând droguri unor adolescenți, pe esplanadă, lângă patiseria „Mesteacănul”. Singurul care a vizitat-o în închisoare a fost Arion. Îi vorbea de fiecare dată despre faptul că îi va angaja avocați buni, că se va implica s-o elibereze în schimbul

promisiunii că vor petrece restul zilelor împreună. Imaginați-vă câte pietre de moară a purtat pe suflet această fată! Tot Arion Petrache i-a spus că Ilona este internată într-un sanatoriu și, la insistențele Adelei, a pus o femeie s-o sune în numele ei, s-o liniștească și s-o convingă că este plecată în State și că acolo îi merge foarte bine.

Comisarul făcu o pauză și privi către cei prezenți. De fapt le urmărea reacțiile, conștient că le captivase atenția la maximum.

– Dumnezeule, zise Mihai, câte ai îndurat și tu, draga noastră! Și eu am fost nebun mult timp după ce am suferit acel accident.

– Nebun? Cum adică nebun?

– Am supraviețuit printr-un miracol! Nu-mi amintesc decât că aeronava pierdea din înălțime și nu o mai puteam stăpâni. Zadarnic am luat legătura cu turnul de control... În câteva momente a urmat impactul cu pământul. Ne-am prăbușit în Germania, într-un ținut împădurit. Puțini dintre noi am avut norocul de a mai scăpa cu viață. La spital au venit doi indivizi care au tot încercat să-mi controleze existența. Vorbeau în germană despre pictor, despre mine. După un timp m-au adus în țară cu o mașină. Sperau să le fac diverse comisioane. Îmi amintesc faptul că, odată, am văzut un tablou cu semnătura Tudor Cristache... Avea pe verso niște cifre... Un fel de cod sau un număr de telefon fără prefix...

– Interesant, interveni scriitorul. Am convingerea că l-ai putea recompune. Hai, încearcă, te rog! Era de o importanță majoră pentru pictor, dar și pentru cartea mea...

– Măi... *sir* Arthur Conan Doyle... Pardon! Dragă scriitorule Ștefan Deleanu, interveni Bogdan, zâmbind, sunt de părere că nu trebuie să-l forțăm pe Mihai să-și amintească...

– Împărtășesc recomandarea! întări comisarul solicitarea doctorului.

– Dimpotrivă: batem fierul cât e cald! Și-apoi, oțelul se

călește în furnale, nu pe vatra unde coacem turtă! Nu-i așa, Mihai?

Pilotul căzuse între prieteni ca o frunză de laur și nu știa cui să se ofere.

– Hai să te ajut un pic! forță scriitorul situația: acel număr reprezintă cifra unui seif în care pictorul a depus o sumă de bani pentru Georges Stoicescu, presupusul fiu din Bruxelles. A murit cu convingerea că era copilul său. Toată viața a crezut acest lucru. Actrița Valeria Stoicescu, sau „Diva”, cum i se spune în unele medii, imediat după asasinarea lui Tudor, a negat cu vehemență faptul.

– Nu știu... Mi-e greu... îngână Mihai. Îmi joacă în ochi fel de fel de combinații, dar le pierd șirul. Știu că atunci le găsisem conotații. Sigur erau șase cifre... Urmă o pauză de câteva minute. În colțul lor se făcuse liniște. Doctorul și comisarul îi aruncau, din priviri, subtile reproșuri scriitorului. Mihai părea că aude cascada. Ciulea când o ureche, când alta: Știu că cifrele din mijloc reprezentau anul în care am intrat în aviație, în 1984, adică 84. Primele două aveau legătură cu ziua în care a murit tata – 23, iar ultimele coincideau cu ceva plăcut, ce urma să se petreacă într-un viitor apropiat acelei date nefaste, dar nu pot să-mi amintesc...

– Am încredere în tine, Mihai. Am convingerea că vei reuși. Îți dai seama că ești pe cale să descoperi o mică avere? Dar poate că seiful mai ascunde și altceva... Uite, acum ai toată motivația să pui umărul la înălțarea arcului de triumf, pe sub care să defileze personajele mele!

– Concediu?... întrebă Ilona, care se alăturase, cu câteva minute în urmă, celui grup. Știu că ne doream o vacanță.

– Exact! exclamă fostul pilot. Ne programasem concediu în Caraibe. Prima zi de vacanță coincidea cu sărbătoarea Sfintei Maria, așadar, numărul 15! Domnilor, doar femeia iubită ne împlinește! zise Mihai, aducând-o la piept pe Ilona. Deci, iată rezultatul efortului meu: 23.84.15!

– Bravo, bravo, bravo! îi ținuseră ceilalți hangul.

Maria, la braț cu surioara ei, Tania, se alipiră și ele grupului de intimi. Erau vesele, plăcute, spontane... Nu se dezlipeau una de cealaltă, lăsând impresia că așa fuseseră dintotdeauna, că se ă împreună prin toate etapele vieții. Tania deschise, în oraș, un magazin de desfacere a produselor alimentare. Nu mai era nevoită să lucreze pentru alții, fiind singurul ei stăpân. Încă nu s-au întâlnit cu avocatul, să legalizeze moștenirea bunicului lor...

– Totul e în zadar! își reveni din entuziasm scriitorul. Nu avem cheia de la depozit!...

– Ne inviți la lansarea cărții, dacă-ți vând un pont?

– V-ați crezut, măcar o clipă, scăpați de această corvoadă? Iar tu, comisar, dacă-mi oferi un pont bun, în roman, te fac cel mai tare polițist de investigații criminale din sufletul meu!

– Plusează, dragă Ștefan! Dan e deja cel mai bun polițist din sufletele noastre! Și ca prieten adevărat, trebuia să știi asta! interveni Maria, aducând o maree de bună-dispoziție.

– Mă predau! Mă predau!... zise, ridicând mâinile, scriitorul. ...Nu cumva aveți cheia? reveni acesta, iluminat de-o revelație târzie.

– Am auzit că începe să ți se zică *sir*... plăti comisarul cu aceeași ironie.

– Dar să vezi de ce mă apelează lumea cu *sir*... își hiperboliză scriitorul modestia: Deși nu este cadrul adecvat acestui gen de subiect, putem totuși netezi drumul spre tăpșanul adevărului. Uneori asemenea momente sunt benefice pentru a deschide capacitatea de comunicare pe diverse teme, fie ele și mai puțin plăcute...

Audiența, amuzându-se, începu să tușească ostentativ și sarcastic, în pumni, dându-i de înțeles oratorului-scriitor că nu are chef de poliloghia lui.

– Mda... făcu acesta pe marele ofensat și intra direct în

subiect: Scrisoarea pe care acei ticăloși au folosit-o pentru a-l șantaja pe Tudor – pictorul nu mi-a dezvăluit niciodată întregul ei conținut, dar ceva-ceva intuiesc eu... însă, de dragul veridicității, ar fi interesant s-o descoperim – era scrisă, într-adevăr, de fiul său, Dorin Cristache, tatăl Mariei. Pictorul nu s-a îndoit nicio clipă că ar fi un fals. Era destăinuirea unui sinucigaș ce impregnase acolo momentele de furie, de rătăcire, de revoltă, de resemnare... Un timp după aceea, Tudor s-a închis în el. Atunci a avut „*Perioada Abisală*” din creația lui... Trebuie să recunoaștem că e cea mai fastă etapă din cariera sa... Anii s-au scurs. Ideea de a se retrage din lumea artei și de a marca într-un mod elegant acest eveniment i-a aparținut. Tot atunci m-a rugat să-i scriu biografia. „Să nu rămân precum o frunză în vântul vremii agățată de trunchiul unui copac pustiit...” spunea el, deși pe departe nu avea relevanță cu modul lui de gândire. Avea totuși o umbră de nemulțumire. Purtase o discuție cu Emilia, nora lui, iar aceasta nu s-a arătat rezonabilă în ce privește moștenirea, deși totul îi revenea fiicei. În timpul recepției a hotărât să-și întocmească testamentul chiar a doua zi. Cum știm cu toții, Maria a crescut mai mult pe lângă Tudor. Era răsfățata și mândria lui. La rândul ei, prietena noastră dragă nu scăpa niciodată prilejul de a-i arăta recunoștința...

Maria își șterse discret o lacrimă, zâmbind trist.

– Înainte de Crăciun, Valeria va sosi în România, reveni Ștefan. Printre altele, mi-a spus glumind că vrea să meargă la mormântul lui Tudor Cristache, să mai pălăvrăgească puțin...

– Detalii importante nu așteptăm de la artistă! zise comisarul. Verificările efectuate acolo, la Bruxelles, au arătat că nu a avut nici cea mai mică tangență cu evenimentele întâmplătoare aici.

– Dar orice amănunt prinde bine cărții mele, comisar. Te rog să nu uiți asta!...

– Cum să uit, *sir*?! Manuscrisul tău mi-a înlesnit începutul dosarului. Bine, vreau să spun că cele însemnate acolo

au coincis cu realitatea.

– Te mai îndoiești? glumi scriitorul.

– Atunci convinge-ne că și finalul aparține aceleiași realități, interveni Bogdan, pe un ton ferm, amintindu-și crochiul finalului, citit pe laptopul scriitorului, acolo la munte. Se cutremură. Nimeni în afară de el nu mai avusese prilejul de a afla verdictul înainte de consumarea acțiunii.

Ștefan Deleanu îi zâmbi complice:

– Va aparține, prietene! Dar după ce vom parcurge, alături de comisar, întreaga poveste.

CAPITOLUL XVII

La scurt timp după logodnă, Maria și Bogdan au hotărât să locuiască la Zăvoaia. În casa lui Tudor, din oraș, se mutase Tania împreună cu Ștefan Deleanu. Începuseră și ei să-și facă planuri de căsătorie – tânăra exprimându-și dorința să-și aducă părinții adoptivi acolo, la oraș.

Soții Romanescu își recăpătaseră apartamentul. Însă nimic nu mai era ca înainte. Niciodată n-au înnoptat acolo. Au hotărât să-l vândă și să-și cumpere o casă „pe pământ”. Au căutat zile întregi. Una avea curtea prea mică, alta nu era suficient luminată ori scările interioare se răsuceau brusc. În sfârșit, pe o stradă liniștită, cu doi ploi la poartă, îi aștepta casa visată. Avea o mică mansardă, însă camerele de la parter erau spațioase, iar măiestria proiectantului – de invidiat.

În noua locuință s-au mutat după două săptămâni și au hotărât să marcheze acest eveniment împreună cu prietenii. Era sâmbătă seara. Deși primise invitație la petrecerea dată de soții Romanescu, Bogdan se scuză că va întârzia puțin, fiind nevoit să intervină urgent într-o operație chirurgicală.

Maria simțea de ceva timp nevoia să se descotorosească de multe dintre lucrurile care îi aparținuseră pictorului. Începuse să scotocească peste tot și să se debaraseze de amintirile care îi produceau tristețe. Îmbrăcămintea a împărțit-o vecinilor și săracilor, câteva obiecte de mobilier au fost înlocuite, iar cărțile îngălbenite din bibliotecă aveau să fie transferate în pod. Făcea acest lucru cu meticulozitate pentru a da o notă tinerească locuinței. Acum profita de timpul rămas până la sosirea lui Bogdan și continua să golească un întreg raft de cărți pe care le pusese pe covor. Și ea se așezase în genunchi, răsfoindu-le, parcă promițând că nu le va înstrăina de tot și că vor face parte din

aceeași familie... Deodată, dintre coperțile din piele neagră ale unui album de artă, căzu o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul de mână și semnătura tatălui ei: Dorin Cristache. Un tremurat intens îi cuprinse corpul. Era datată cu o zi înainte de sinucidere. Parcurse cu privirea frazele de început în care predomina ideea de rămas-bun. Apoi urmau câteva rânduri pe care cineva le subliniase, ca și cum, dacă ar fi dat de ele, o ursitoare bună să le șteargă:

„Am aflat că Maria nu este fiica mea, ci a doctorului Eusebiu Moraru de la sanatoriul din Sibiu. În toți acești ani am fost ca și singur. Zadarnic mi-ai oferit de toate, tată, fericire n-ai putut să-mi dai. Știu că o divinizezi pe Maria, și eu am iubit-o și o iubesc la fel de mult, dar mi-e sufletul împovărat de greșeli. Adevărata mea fiică, Tania, cea pe care ne-ai interzis s-o aducem pe lume, trăiește. Am dat-o spre înfiere, atunci, în anii studenției, însă noii părinți nu ne-au dat voie să fim legătura cu ea. Ne-am canalizat întreaga dragoste spre Maria, și noi, și tu. Acum află că am crescut copilul altui bărbat în timp ce al meu cine știe ce viață duce. Voi lăsa această scrisoare prietenului meu, Moise Radu, pe care îl voi ruga să ți-o înmâneze peste ceva timp. Acum poate vei fi afectat de dispariția mea...”

Începuse o furtună. Vântul izbea cu putere ferestrele deschise. După ce reuși să le închidă, Maria se opri oarecum speriată. Nu știa ce să facă. Parcă urgia de afară se mutase în sufletul ei... Privi ceasul. Era ora cincisprezece și treizeci de minute. În minte începuseră să se deruleze scene din adolescență înspre clipa de azi. Trăise într-o magie permanentă, nu-i lipsise decât tatăl pe care nu-l înțelesese de ce a făcut acel gest necugetat. Cui îi datora toate acestea? Emiliei Cristache? Femeia care a purtat pe suflet o piatră cât roata carului?!... Puse mâna pe telefon și o sună:

– Ești acasă, mamă? o întreabă îndată ce auzi foșnet în receptor.

– Da, draga mea, sunt acasă. Dar ce s-a întâmplat? Pari agitată. Ce-i cu tine?

– Nimic. Doar că nu mă simt prea bine... Bogdan n-a venit... Mi-a comunicat că va întârzia.

– Nu cumva...

– Oh, nu! Dacă te duce gândul la o a treia persoană, indiferent din ce parte ar veni... Nu! Altceva însă voiam să te rog: în seara asta suntem invitați la niște prieteni, inaugurează noua lor locuință. Nu prea am chef să stau. Aș vrea să vii cu noi, astfel am avea motiv să nu întârziem prea mult. Vom spune că trebuie să mergem cu tine undeva... Găsim noi unde. E și Tania acolo.

– Știi că nu-mi prea plac evenimentele mondene. Nici la Bogdan n-am fost... Mai și plouă afară...

– Te rog, se alintă fata. Astăzi vei face excepție, da?

– Bine, dar nu vom sta mult.

– Vom trece să te luăm.

Ștefan și Tania sosiseră primii. Tania se împrietenise rapid cu Adela și începuseră să povestească de parcă mai rămăseseră de aerisit doar amintiri din trecutul cu gust amărui.

– Te-ai obișnuit aici, constată Adela, după un timp. Ești o femeie puternică. Mi-a povestit mama cât de grea ți-a fost copilăria.

– A trecut... Acum am toată viața în față. Și, mai ales, am o soră de care nu m-aș depărta pentru nimic în lume... În curând va fi nunta ei cu doctorul Davidescu. E fericită și sunt fericită!

– Ștefan pare un om plin de noblețe și respect, concluzionează tânăra.

– Domnul mi l-a scos în cale.

– Formați un cuplu minunat. Mă bucur pentru fericirea voastră. Dar cum l-ai cunoscut, Adela?

– El a venit și m-a căutat în satul pierdut printre coline. M-a surprins faptul că un străin s-ar putea interesa de existența mea neînsemnată, darămite un scriitor?...

– Te-a căutat așa... pur și simplu?

– Un scriitor își confruntă adesea imaginația cu realitatea... Are mereu nevoie de detalii... Tudor îi spusese cu ceva timp în urmă despre existența lui Georges. Mama mea naturală vorbise cu Anca, fosta relație a lui Ștefan, despre mine.

– Cum așa? Erau prietene?

– Nu pot spune asta. Însă ideea că bunicul ar mai avea un fiu a determinat-o să se destăinuie acelei femei pe care o întâlnise de câteva ori la Tudor. Ba mai mult, i-o recomandase un vechi prieten, convingând-o că Anca duce cu bine planurile la capăt. Dorea să mă găsească, să intru și eu în scenă cumva. Realizez că mama avea inima strânsă și căuta o soluție să repare greșeala vieții ei. A riscat și a avut încredere în acea femeie... N-avea alternativă.

– Dar Ștefan?

– Numai bine că Anca nu s-a descurcat singură. Eu mă mutasem din acea localitate, deoarece tatăl meu s-a recăsătorit. Pierzându-mi urma, i-a cerut ajutorul lui Ștefan. Intuiția și perseverența lui au dat rezultat...

Mihai, ca bună gazdă ce se dorea, se plimba printre invitați și avea impresia că tot nu este destul de festiv. Adela îi arunca zâmbete, voind parcă să spună: „E bine așa. E destul de bine!...” Și Ilona era atentă ca toți cei prezenți să se simtă cât mai confortabil.

În sfârșit, și-au făcut apariția și ultimii invitați: Maria Cristache și Bogdan Davidescu, însoțiți de Emilia Cristache. Deși sosiseră cu ușoară întârziere, iar gazda fusese anunțată că Maria va veni însoțită și de mama ei, Ilona tresări când dădu cu ochii de Emilia. Și aceasta avusese o reacție asemănătoare, greu de stăpânit.

După ce-și invită oaspeții în living, se apropie de Mihai și-i zise în șoaptă, dar apăsător, privind spre Emilia:

– Ea este femeia care l-a omorât pe pictor!

– Vino cu mine, te rog!

Mihai își luă soția deoparte, speriat că Ilona re trăiește momente din sanatoriul acela, exact acum când trebuia să creeze tuturor celor prezenți o atmosferă plăcută.

– Sunt convinsă că este ea, Mihai! E femeia care m-a dus în noaptea aceea, la cascadă. Fusese înaintea mea acolo, apoi m-a dus pe mine, să arunce vinovăția asupra mea. De multe ori am văzut-o la spital cu doctorul Moraru!

Lui Mihai îi trecu prin minte imaginea medicului din seara în care aflase că Ilona fugise din sanatoriu. Îl văzuse pâlind, exprimându-și furia prin gesturi și cuvinte necontrolate. În mintea lui se formau diferite conexiuni. Arborele greșelilor își înălța ramuri din ce în ce mai puternice.

Emilia făcu câțiva pași, având impresia că stă pe ace. Aruncă la întâmplare câteva zâmbete forțate, apoi se adresă Mariei:

– Nu-mi place aici, aș vrea să plec.

– Nu, mamă, trebuie să rămâi. Te sperie Ilona, nu-i așa? o întrebă cu glas tremurat.

Dan Simionescu se apropie de gazde. Maria nu-și mai putea stăpâni emoțiile. Bogdan o privi mirat. Lacrimile îi înnegurau ochii, roind sălbatic. Cei prezenți își ațintiseră privirile spre ea. Stârnise curiozitate, mister. Emoționată, scoase o hârtie împăturită din geanta lăsată pe fotoliu și se adresă tuturor:

– Aș vrea să vă citesc ceva. Nu-i o ocazie nimerită pentru asta și nici mediul perfect, dar sper că neprețuitele noastre gazde nu mă vor condamna prea tare...

Tensiunea era prea mare, pentru ca cineva să protesteze fără a risca să fie linșat... Nimeni nu bănuia ce avea să le spună Maria.

– Te-ascultăm, îndrăzni Mihai, din poziția de gazdă.

– Iartă-mă, mamă, începu tânăra, fixându-și privirea pe chipul Emiliei Cristache, dar minciuna și nedreptatea mă sperie, iar conștiința mă obligă să fac acest gest. Această scrisoare aparține fostului tău soț, Dorin Cristache. Spun fostului tău soț

fiindcă tocmai dezvăluie faptul că eu nu sunt fiica lui, aşadar nici nepoata renumitului pictor Tudor Cristache...

Se făcuse o linişte mormântală. Maria începu să citească, oprindu-se din când în când şi oftând. Tania arunca săgeţi spre cea de la care aştepta mângâierile nedăruite atâţia ani. Chipul Emiliei se întunecase şi parcă îmbătrânise brusc. De fapt, toţi cei prezenţi o sfâşiau din priviri şi, în acelaşi timp, admirau curajul Mariei de a-şi trăda mama. Dan Simionescu urmărea cu atenţie reacţiile Emiliei. Fusesse pe lista lui încă de la început: observase absenţa acesteia de la petrecerea socrului său, apoi prezenţa, aproape forţată, la înmormântarea pictorului, evitarea de a-l întâlni pe aleile cimitirului şi de a schimba măcar câteva cuvinte, aşa cum procedase fiica ei...

Când Maria a terminat de citit, pe faţă avea minuscule boabe de transpiraţie. Se descheie la taior şi încercă să-şi pună un pahar cu apă. Îi tremurau mâinile îngrozitor. Paharul căzu pe masă.

– N-am avut de ales, draga mea, zise, cu glasul înecat în lacrimi, Emilia. Am vrut să-ţi ofer tot ce e mai bun pe lume... însă nu ştiu cum a aflat Dorin.

– Cu ce preţ, mamă?!

Emilia strânse umerii a căinţă.

– Dar domnul Moraru? interveni comisarul.

– Era căsătorit, n-a vrut niciodată să-şi părăsească familia.

– Şi Moise Radu?... o întrebă Dan pe Emilia. Sustinea mereu că a fost prieten bun lui Dorin Cristache, dar l-a şantajat pe Tudor, cu scrisoarea... Aşadar?...

– În ziua anterioară petrecerii, reluă Emilia destăinuirea, m-am întâlnit cu Tudor. Dimineaţa devreme. Nu l-am sunat, m-am dus direct la el acasă. Nu am stat mult. Ştiam că are nişte oameni care îngrijeau locuinţa şi n-aş fi vrut să mă vadă acolo. Am discutat despre Georges, lucru care l-a deranjat pe bătrân. Nu doream să-şi împartă moştenirea şi cu acesta. Atunci Tudor mi-a

reproșat că a crescut fiica altui bărbat și că dorește să-i aduc adevărata fiică a fiului său. M-am prefăcut că nu știu nimic. Mai mult, i-am adresat cuvinte jignitoare, pe care le-am accentuat cât am putut. Mi-a spus să nu vin la petrecerea lui, că-i stric buna dispoziție. M-am conformat, însă mi-am pregătit planul. Voiam să-l duc la Zăvoaia și să-l oblig să facă testamentul după gustul meu! Când Maria l-a dus acasă, după petrecere, eram acolo. Parcasem mașina pe strada perpendiculară celei principale, să nu mă observe. Am așteptat până când fiica mea s-a depărtat și am bătut la ușă. A întrebat cine este și i-am spus, subțindu-mi vocea: Maria. Când a dat cu ochii de mine a avut o ușoară ezitare:

– Ai zis că ești Maria!

Am izbucnit în plâns:

– Tudore, ajută-mă te rog! Maria a avut un accident.

Pictorul s-a speriat:

– Cum așa?!

– Am sunat-o și i-am spus că nu este nepoata ta și că trebuie să afle adevărul, mai ales că intenționezi să faci testamentul pe numele ei. „N-aș vrea să mă judeci mai târziu!” am motivat.

– De unde știi de accident? a întrebat Tudor.

– M-a sunat cineva de pe telefonul ei, spunea că este în apropiere de Zăvoaia. Nu știu ce caută acolo. Vino te rog și spune-i că pentru tine e aceeași. Are nevoie de tine. Te roog!

L-am implorat cu lacrimi.

– Să mergem atunci, hotărî Tudor.

– A urcat în mașina mea și am pornit spre Zăvoaia. Pe drum i s-a făcut rău. I-am dat niște medicamente. După ce le-a luat s-a simțit și mai rău. Ajunseserăm la vilă.

– Unde e?! abia șopti el.

– Nu știu, o fi pe aici. Poate la cascadă. Hai s-o căutăm.

Dar ție ți-e rău, Tudore! Poate un pic de aer ți-ar face bine...

Nu era nimeni prin preajmă. Satul se cufundase într-o

liniște cumplită. Am ajuns la pârau. Tudor dădu cu apă pe față, dar se clătina din ce în ce mai tare... A căzut cu fața în jos și l-am lăsat acolo. Am urcat în mașină și l-am sunat pe doctorul Eusebiu Moraru. L-am rugat să-mi dea o femeie din sanatoriu, oricare, s-o duc lângă Tudor, să amestec eventualele urme de pași. Întâmplarea, sau nu, a făcut să mi-o dea tocmai pe Ilona. Nu realiza de ce trebuia să facă acea plimbare în toiul nopții, dar s-a bucurat când s-a simțit liberă... Admira năucă peisajele în lumina lunii... Am ajuns fără probleme, am oprit mașina și am îndemnat-o să meargă la cascadă, că acolo e și mai frumos. I-am dat cutia cu pastile, să-i rămână amprente pe ea, dacă tot s-a ivit ocazia... Am urmărit-o vreme de câteva minute și am văzut că se așezase pe o piatră și se uita nepăsătoare la Tudor. Nu schițase niciun gest întru salvarea acestuia. De undeva de pe deal, cobora o umbră, cu trei câini după ea. Nevoită, am plecat cu mașina, dar după câteva minute m-a sunat iarăși doctorul și m-a întrebat ce-am făcut. Mi-a poruncit să mă întorc și să văd ce se întâmplă. Femeia însă venea pe jos spre oraș, fără să-i pese că era întuneric și că în fața sa se întindea un drum necunoscut. Am invitat-o în mașină. A urcat și am adus-o înapoi la sanatoriu. Am lăsat-o lângă o poartă de serviciu, încuiată la acea oră, apoi m-am întors acasă...

Întreaga asistență încremenise. Maria se apropie de Tania și o strânse la piept:

– Totul e al tău, draga mea, zise Maria. Nimic nu-mi mai aparține. În curând ne vom muta de la Zăvoaia. Am alături pe cel mai drag om din lume și sunt bogată!

– Nu, surioară! N-am să uit când te sfătuiai cu avocatul cum să împarți cu mine, cât mai cinstit, moștenirea bunicului. M-ai primit în viața ta cu brațele deschise, așa te voi primi și eu acum. Nouă ne ajunge casa de la oraș, nu-i așa, Ștefan? Vom continua ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Doar o parte a sufletului este secătuit de durere...

Bogdan număra pașii prin cameră:

– Tu ai bănuیت corect, scriitorule!... Și-mi scot pălăria în fața ta! De când am citit acolo sus, la munte, am tot sperat să te înșeli...

– Tudor îmi repeta destul de des că se teme de Emilia... Și totuși nu mi-a spus niciodată ce scria în acea scrisoare. I-a dat însă dreptul Mariei, acum, aici... Dar cifrul de la bancă? întrebă, la rândul lui, Ștefan, privind spre Emilia.

– Care cifru? Nu știu nimic! se apără aceasta, sperând la o cât mai mare clemență.

– Nu știe! adevărați comisarul. Actrița Valeria Stoicescu, doar dacă va dori, ne va spune unde este acel seif. Tudor Cristache promisese acea sumă de bani lui Georges, crezându-l fiul său. Ucis, nu a avut timp să ia vreo decizie în această direcție. E bine că nu au ajuns pe mâna șantajiştilor și a traficantilor de droguri...

– Dacă artista își menține hotărârea, banii îi vom dona clinicii „Med Heart”, în sprijinul copiilor cu autism! hotără Tania.

Emilia își încheștă pumnii pe spătarul scaunului de care se sprijinea, își mușcă buzele, apoi șopti:

– Asta a fost...

Într-un colț al camerei tremurau câteva pânze de păianjen peste tăcerile arse pe rug...

947860464633840

ISSN 070-101-162 2012

